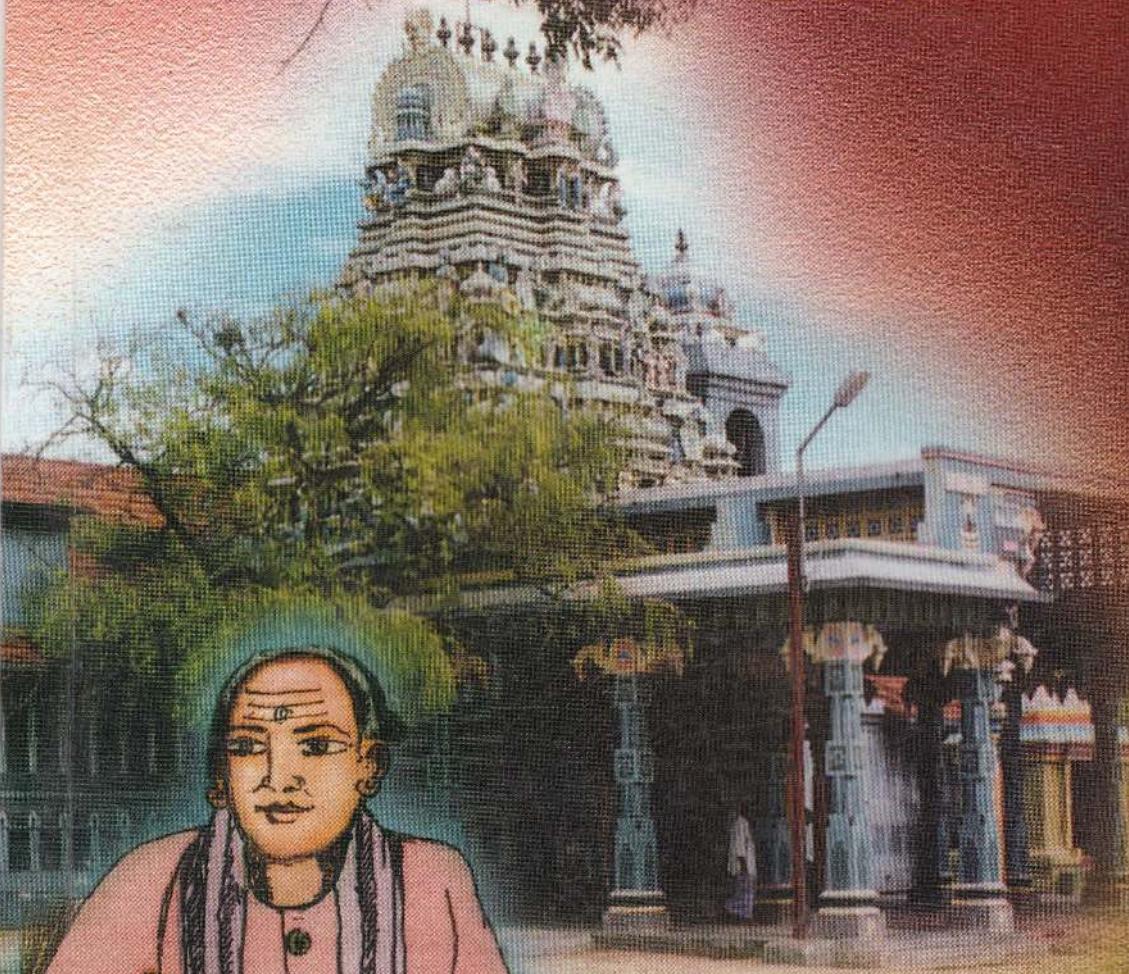

நுயினை மான்மயம்

நுயினை வாகவி நாகமஹரி-புதலம்

நயினை மான்மியம்

நூலாசிரியர்

நயினை வரகவி நாகமணிப் புலவர்

பதிப்பாசிரியர்

ப. க. மகாதேவா

வெளியீடு

ப. க. பழக்கம்

நால் : நயினை மான்மியம்
 ஆசிரியர் : நயினை வரகவி நாகமணிப்புலவர்
 பதிப்பாசிரியர் : ப. க. மகாதேவா
 பதிப்பு : வைகாசி 2005
 மொழி : தமிழ்
 வெளியீடு : ப. க. பரமலிங்கம்
 விலை : ரூபா. 300.00
 அச்சும் அமைப்பும் : கிறிப்ஸ்

நயினை வரகவி நாகமணிப் புலவர் நினைவாக
 வைகாசித் திங்கள் 2005 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது

Title : Nayinai Māanmiyam
 Author : Nayinai Varakavi Nagamani Pulavar
 Complied by : P. K. Mahadeva
 Edition : May 2005
 Language : Tamil
 Published by : P. K. Paramalingham
 Price : Rs. 300.00
 Printed by : Kribs

சமர்ப்பணம்

இந்நாலுக்கு உயிர் தந்த
எமது பாட்டனார் வரகவி நாகமணிப் புலவர்
எம்மையெல்லாம் பெற்று வளர்த் தெடுத்து
கல்வி கேள்விகளில் உயர்வடையச் செய்த
எமது அன்புப் பெற்றோர்
அவர்தமை எமக்களித்த எம் முதாதையர்
அமர்ரகளாகிவிட்ட எமது உடன் பிறப்புகள், உறவுகள்
எமதுஏரச் சேர்ந்த மறைந்த கவிஞர்கள்
இக்கவிதை நூலை வெளியிட ஊக்குவித்த
அத்துணை அன்பு நெஞ்சங்கள்
தமிழ் வளர்க்கும் நிறுவனங்கள்
அனைவருக்கும்
இந்நாலைப் படைத்து மகிழ்கிறோம்.

ஆழிவென் டிரைக்கை தன்னால் அணிவளைக் குழவி தாங்கி
மாழையங் கரைச் செஞ்சாலி மஞ்சமேற் றவழ வேற்று
மீழமார் தீபத்தான்றே ரிதயமே யுணரும் வித்தா
மேழுல களித்த வன்னை யெழுந்தருள் கின்று ளன்றே.

வெளியீட்டுரை

நினாதீவு என்னும் சிறு தீவினில் இற்றைக்கு நூற்று இருபது வருடங்களுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த வரகவி நாகமணிப்புலவர் பற்றி ஈழத்துத் தமிழ் உலகம் பெருமளவில் அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. காரணம், அவர் பிறந்து வளர்ந்தது வாழ்க்கை நடாத்தியதெல்லாம் இரண்டு மைல் நீளமும் அரை மைல் அகலமும் கொண்ட இச்சிறு தீவிலாகும். கடலால் பிரிக்கப்பட்டு தொடர்புசாதனங்கள் பெருமளவி லில்லாத நிலையில் குடத்தினுள் விளக்குப்போல் இவரது ஆற்றல், தமிழ்ப்புலமை என்பன அமிழ்ந்திருந்துவிட்டன. நாகமணிப் புலவர் பற்றி நயினை மக்களுக்கும் இவர் சமகாலத்தில் வாழ்ந்த இவரோடொத்த ஒரு சிலருக்குமே பெருமளவில் தெரிந்திருந்தது.

இப்புலவரின் மூத்த மகளின் பிள்ளைகளில் ஒருவனாக நான் இருந்த போதிலும் இளவயதில் அவரது சிறப்புக்கள் பற்றி ஊர்மக்கள் கூறக் கேட்டேனேயல்லாது எனது பெற்றோர்களிடமிருந்தோ உறவினர் களிடமிருந்தோ சிறப்பாக எதுவும் அறியக் கிடைக்கவில்லை. ஒரு சமயம் எனது தமையனார் பண்டிதர் வித்துவான் குகதாசனது புத்தக அலுமாரியை நோட்டடம் விட்டபோது 'ஸமநாட்டுப் புலவர்கள்' என்ற நால் எனது கண்களிற் பட்டது. அதைப் புரட்டியபோது எனக்கு முன் தோன்றிய பக்கம் நயினாதீவு நாகமணிப் புலவர் என்பதாகும். என்னையறியாத திகைப்பும் உணர்வுகளும் எங்கேயோ என்னை அழைத்துச் சென்றது. என் கண்களை விரித்துக்கொண்டு அக்கட்டுரையை வாசித்துவிட்டு இருந்த இடத்திலேயே புத்தகத்தை வைத்து விட்டேன். அன்றிலிருந்து புலவரது பாடல்கள் எங்கேயென்று பலவாறு எண்ணினேன். என்றோ ஒருநாள் எனக்கு மூத்தோர் இதுபற்றி ஏதாவது செய்வார்கள்தானேயென்று விட்டுவிட்டேன்.

புலவர், நயினை மாண்மீயம், நிரோட்டயமக அந்தாதி, வழிநடைச் சிந்து, புகையிரத விபத்து போன்ற பெருந்தொகைப் பாடல்களைப் பாடியதுடன் தனிப்பாடல்கள் பலவும் பாடியுள்ளார். இவற்றில் நயினை நிரோட்டயமக அந்தாதி 1930 ஆம் வருடம் புலவரது பெறா மகனும் எனது மாமனாருமாகிய V. K. T. சுப்பிரமணியம் அவர்களால்

பதிக்கப்பெற்று இப்பாடற் புத்தகம் =/10 இந்கு விலை குறிக்கப் பட்டிருந்ததை காலப்போக்கிற் கண்டேன். அவ்வாறே இவரது வழிநடைச் சிந்தும் 1934ஆம் ஆண்டு அச்சேற்றப்பட்டு சுதம் =/10 குறிப்பிடப்பட்டிருந்ததையும் கண்ணுற்றேன். நயினை மான்மியம் நூலுருப் பெறவில்லை. ஆயிரம் பாடலைக் கொண்ட இப்படைப்பு மக்களைச் சென்றடையாதது அவரது வழித்தோன்றல்கள் பலருக்கும் வேதனையளிப்பதாக இருந்தது. புலவரது நயினை மான்மியப் பாடல்கள் ஆயிரத்தில் அறுநாறு பாடல்கள் வரையிலேயே இன்று கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன. புலவர் அவர்கள் தம் குலதெய்வம் நயினை ஸ்ரீநாகபூஷணி அம்பாள் மேலிருந்த ஆறாத காதலினாலும் தான் பிறந்த மண்மீது கொண்டிருந்த பற்றினாலும் நயினை மான்மியத்தை அழுகுப் பாடியுள்ளாரென்பதை எண்ணும்போது உள்ளம் பெருமை யால் பொங்கி வழிகின்றது.

மேலும் காலங்கடந்தால் இவையும் அழிந்து விடுமென்று கருதி கிடைக்கப்பெற்ற பாடல்கள் அனைத்தையும் இங்கு தொகுத்து வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்வடைகின்றேன். நயினை நிரோட்டயமக அந்தாதியைக் காத்து வந்த எமது பெருமதிப்பிற்குரிய மாமனார் V. K. T. தம்பிழுத்து அவர்களுக்கும் அவர்தமையனார் அமரர் V. K. T. சுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கும் நாம் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளோம். அவ்வாறே நயினை மான்மியப் பாடல்களைத் தேடியெடுத்து புலவர் பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரையையும் எழுதி எமக்கீந்த எமது தமையனார் முன்னாள் கல்வி அதிகாரி பண்டிதர், வித்துவான் குகதாசன் (B.A. Dip in Ed.) அவர்களுக்கும் எமது விழிநீர்க் காணிக்கை யைச் செலுத்துகின்றேன். மாமனார் V. K. T. தம்பிழுத்து அவர்கள் நிரோட்டயமக அந்தாதிக்கு புத்துரைஎழுதி நூல் வெளியிடவிருந்தார். அவரது உடல்நலக் குறைவு அதற்கு இடந்தரவில்லை. புத்துரை எழுதிய பேராசிரியருக்குப் பின்வருமாறு நன்றி கூறுகிறார். “தமது பல்வேறு கடமைகளுடன் இந்நாலுக்கு இத்தகைய அரியதோர் உரையை எழுத ஆர்வத்தோடு முன்வந்த பேராசிரியர், கவிஞர் ம. வே. பசுபதி அவர்களுக்கு நன்றி கூறும் தகுதி எமக்கில்லை. அவர் எல்லா நலன்களும் எய்த அம்பிகையின் இன்னருளை வேண்டுகின்றாம்”

மேலும் சங்கீத பூஷணமாய்த் திருப்பனந்தாள் ஆதீனத்தில் பண்ணிசையும் பயின்ற அன்பர் நா. வி. மு. நவரத்தினம் அவர்களே

பேராசிரியரை வேண்டி அவர்கள் இப்புத்துரை எழுதக் காரணமாய் அமைந்தவர். அவர்களுக்கும் எம் நன்றி உரியதாகும்.

இத்தொகுப்பு வெளிவர ஊக்கம் தந்தவர்கள் பலர். சைவப் புலவர் நா. விசுவலிங்கம் அவர்கள் புலவரது தனிப் பாடல்களையும் அவரது சேவைகளையும் அடிக்கடி கூறுவார். புலவர் பிள்ளைகளுடன் நெருக்கமாய் வாழ்ந்து வந்தவர் இவர். இவரது ஊக்கமும் இவ் ஆக்கத்திற்கு உதவியது என்னாம். நூலாசிரியர் வரலாறு எழுதியவர் காலஞ்சென்ற பண்டிதர், வித்துவான் சி. குமாரசுவாமி அவர்களாகும். அவர்கள் எல்லோருக்கும் எமது நன்றிகள்.

புலவர் ஒரு கவிஞராக மட்டும் தன்னை அடையாளம் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. நயினாதீவின் கிராம பிதாவாக, கிராம சபைத் தலைவராகவும், கிராமக்கோட்டு நீதவானாகவும் பணியாற்றியுள்ளார் என்றால் அவரது ஆளுமை மாட்சியென்பதை எக்காலத்திலும் போற்றிப் பாராட்டப்படவேண்டியன. இவையெல்லாம் அவரது படைப்புக்களை வெளிக்கொணர வேண்டுமெனத் தூண்டின.

நிற்க, மிகக் குறுகிய காலத்தில் நாங்கள் கேட்டுக் கொண்டதற் கமைய இத்தொகுப்பு நூலைப் பதிப்பித்துத் தந்த கிறிப்ஸ் அச்சக உரிமையாளர்கள், அவரது ஊக்கம் நிறைந்த ஊழியர்கள் அனைவருக்கும் நாம் நன்றி கூறுவதுடன் நயினை நாகபூஷணித் தாயின் ஆசி கிடைக்க வேண்டுமெனவும் பிரார்த்துக்கின்றேன். எமக்கு இவ் அச்சகத்தாரை அறிமுகப்படுத்திய எம் சகோதரன் மா. குலமணி அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள். இந்நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ள சான்றோர் யாவர்க்கும் எம் உளங்கனிந்த நன்றிகளைத் தெரிவிப்பதுடன் அவர்கள் யாவர்க்கும் அம்பாளின் திருவருட்கடாட்சம் கிட்ட வேண்டுமென்று பிரார்த்துக்கின்றேன்.

தமிழ் உலகம் இந்நூலை வரவேற்று தமிழன்னைக்குச் சொரியும் மலர்களில் ஒரு சிறு இதழாக இதை ஏற்பார்க்கொன நம்புகின்றேன்.

வணக்கம்

ப. க. பரமவிங்கம்
(இலங்கை நிர்வாக சேவை)
யா/நயினாதீவு - 2.

31, அருத்துசா ஒழுங்கை
கொழும்பு - 06
தொ. பே. 011 2361816

அனிந்துரை

ந யினை மான்மியம் எனும் இந்நாலை வெளியிடும் தமிழ் அன்பர்களுக்கு என்னறியும் வாழ்த்தும் உரியன். நயினை நாகமணிப் புலவர் அவர் காலத்தில் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இன்றி மிளிர்ந்த ஒரு வரகவியாவார்.

அவருடைய மூத்த மகளின் மக்கள் இந்நாலை வெளியிடுகின்றனர். எனது அன்னையார் வேலணை பேரம்பலப் புலவரின் மூத்த மகளாவார். யானும் பேரம்பலப் புலவர் நினைவு மலரை 1935இல் வெளியிட்டேன். இம்மலரில் பேரம்பலப்புலவர் இயற்றிய வண்ணணச் சிலேடை வெண்பாவும் எனது பேரம்பலப் புலவர் பதிகமும் வெளியிடப்பட்டன. இவற்றுடன் அக்காலத் தமிழ்ப் பேரறிஞர் பலர் புலவரின் பிரிவு குறித்துப் பாடிய கையறுநிலைச் செய்யுள்களும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

நயினை நாகமணிப் புலவர் காலத்தில் புலவரின் படைப்புக்களை வெளியிடப் போதிய வாய்ப்புக்கள் இல்லை. இதனால் புலவர்கள் சிலர் இயற்றிய நூல்கள் அச்சிடப்படாமலேயே இருந்தன. பின்னர் அவர்களின் வழிவந்தோரே சில நூல்களை அச்சிட்டு வெளியிட்டனர்.

நயினை மான்மியம் எனும் இந்நாலை சிறப்பாக வெளியிட்டு அவருடைய மகளின் மக்கள் பெருந் தொண்டாற்றியுள்ளனர்.

புலவருடைய வரலாற்றினை வித்துவ சிரோன்மணி சி. கணேசயர் தான் வெளியிட்ட ஈழநாட்டு தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரத்திலும் வெளியிட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. திரு. குலசபாநாதன் அவர்கள் எழுதிய ஈழத்துப் புலவர் சரித்திரத்திலும் புலவருடைய வரலாறு சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழ் மொழிக்கு மட்டுமள்ளி நயினை மக்களின் நல்வாழ்வுக் காகவும் புலவர் அவர்கள் பல தொண்டுகளைச் செய்து மக்கள் தொண்டனாகவும் மிளிர்ந்தார்.

நயினை மாண்பியம்

முச்சகமுந் தனியளிக்கும் மருண்மழை தோய்ந்தன குழலுமது நீர்க்கஞ்சத்
தச்சனைய திருமுகமுங்கருவிழியும் வெண்ணைகையு மாம்பல் வாயுவும்
கச்சணியு மிளமுலையு மலர்க்கரமுஞ் சிற்றிடையூங் கனகத் தாஞும்
பச்சகருவுந் திகழுமனி யரங்கில்வளர் சுந்தரியைப் பணிதல் செய்வாம்.

முனைவர் கா. பொ. இரத்தினம்
(முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்)

உண்மையுரை

“வில்லேர் உழவர் பகை கொளினும் கொள்ளற்க
சொல்லேர் உழவர் பகை” - திருக்குறள் -

இலங்கையின் வடபால் யாழ்ப்பாணத்தின் அண்மையில் சப்த தீவுகளில் ஒன்றானதும் புராதனப் பெருமையும் அழியாத அருள் ஒங்கும் தலமாகிய மணித்துவீபம், மணிபல்லவம், நயினாதீவு என்ற பெயர்களையுடையதுமான நாகபூஷணி நாகராஜேஸ்வரி என்று அழைக்கப்படும் சிந்தாதேவியாகிய அன்னை திருவடிகளை மனமொழி மெய்யால் துதித்து மங்காத புகழுடைய புலவர் நூல் வெளியீட்டுக்குஞ்சல்லுரை வழங்க முற்படுகின்றேன். புலவர் அவர்கள் எம்முரவர்என்ற பெருமை நெஞ்சில் இடங்கொண்டுள்ளது. அவர்கள் கசடறக் கற்பனை கற்று, கற்ற பின் ஏற்றவாறு ஒழுகி, தவறாது கடைப்பிடித்த சான்றோர் என்ற பெருமையை உடையவர்.

புலவர் ஜூயா அவர்கள் வாழ்க்கையில் பெரும் பகுதியை கவிதை புனைவுதில் காலங்கழித்தார். யமகம், அந்தாதி, மான்மியம், சிலேடை, வெண்பா என்பன புனைந்தார். அவற்றுள் நயினை மான்மியம், நிரோட்டயமக அந்தாதி, வழிநடைச்சிந்து என்பன சிறப்புடையனவாகும். இவற்றின் சிறப்புக்கள் நாவலரும் பாவலரும் பாராட்டும் தகுதியுடையன. அவ்வழி மகாவித்துவான் புன்னாலைக் கட்டுவன் சி. கணேசையர் அவர்கள் சாற்றுக்கவி கொடுத்து ஈழநாட்டுப் புலவர் சரித்திரத்தில் எழுதியுள்ளார்கள். இது இவரது கவித்திறமைக்கு மெருகூட்டுவதாகும். அம்பாளின் அனுக்கிரகத்தால் நயினையில் பிறக்கும் அனைவருக்கும் செந்நாப்புலமை கிடைக்கின்றது. பலர் மனிதர்களையே பாராட்டிப் பாடினார்கள். புலவர் அவர்கள் அபிராமிப் பட்டர்போல் அம்மையைப் பாடினார்கள். அந்திரோட்ட யமக அந்தாதி இன்று இரண்டாம் பதிப்பாக வெளிவருகிறது.

“செயற்கரிய செய்வார் பெரியர் சிறியர்

செயற்கரிய செய்கலா தார்” - திருக்குறள் -

புலவர் அவர்கள் செயற்கரியது செய்தார்கள். எனது சிறு வயதில் அவர் என் தந்தையாருடன் நன்கு பழகியது ஞாபகமுள்ளது. எந்த

நிகழ்ச்சியைப் பார்த்தாலும் கவிதையாக எழுதும் ஆற்றல் அவருக்கு அன்னையின் கொடையாகும். சொல்நயம், பொருள்நயம், உவமைகள் செறிந்த கவிதைகளை எழுதினார். அவர்களுடைய குடும்பம் வே. க. என்றால் யாவருக்கும் தெரியும். அவரின் மூத்த மகள் நாகரெத்தினம். அவரது துணைவர் பரமவிங்கம் கந்தசாமி. புலவரவர்களின் மகள் வழிப் பேரன்கள் திரு. ப. க. பரமலிங்கம் (இலங்கை நிர்வாக சேவை), பல அரசு உயர் பதவிகளை வகித்தவர். இவரின் சகோதரர் திரு. ப. க. மகாதேவா (BA, இளைப்பாறிய தபால்திபர்) இவர் கவி பாடும் திறமை யுடையவர். கவிதைப் போட்டிகளிலும் பல பரிசில் களை பெற்றார்.

“பயன்தூக்கார் செய்த உதவி நுயன் தூக்கின்
நன்மை கடவின் பெரிது.”

இந்தளவு உதவி செய்தால் எந்தளவு நன்மை கிடைக்குமென்று ஆராயாமல் பயன் கருதாது செய்த உதவி அளவில்லாத பெருமை உடைத்தாம். எனவே இவர்களும் மற்றும் சார்ந்தவர்களும் இந்த நூலை வெளியிடுகிறார்கள். இதுவும் அரிய செயல்தான். நம் வழித் தோன்றல்கள் ஆகிய இளம் சமுதாயத்திற்குப் பெரிதும் வழிகாட்டியாக அமைகின்றது. இவர்களின் முயற்சியின் பயனாக பழமையான நூல்கள் வெளிவர வேண்டும். அம்பிகையின் திருப்பாதங்களை வணங்கி வாழ்த்தி நிறைவு செய்கின்றேன்.

பிரதிஷ்டா பூஷணம் சிவாகமஞானபாலு
பிரதிஷ்டா கலாநிதி
சிவாசார்ய சுவாமிநாத பரமேஸ்வரக்குருக்கள்
ஆதீனகுரு ஸ்ரீ நாகபூஷணி அம்பாள் தேவஸ்தானம், நயினை

இல. 36/4, பாமன்கடை வீதி

கொழும்பு - 06

தொ. பே. 011 5520139

வாழ்த்துரை

நயினை வரகவி நாகமணிப் புலவர் அவர்கள் யாத்த “நயினை மான்மியம்” என்னும் நூலுக்கு இவ்வாழ்த்துச் செய்தியை வழங்கு வதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

பேரருளாளர்களின் பக்திவலையில் எளிதில் சிக்கி விடுகிறான் இறைவன். பக்தியின் வலிமை அத்தகையது. தங்குதடையின்றி, வெள்ளப்பெருக்கெனப் பாயும் அந்த அதியுயர் பக்தியின் பல்வேறு வெளிப்பாடுகளே பக்தி இலக்கியங்களாக அமைந்துள்ளன. இறைவனின் திருவருளால் அந்த பக்தி இலக்கிய மரபு இன்றும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. “நயினை மான்மியம்” என்னும் இந்நால் அத்தகைய பக்தி இலக்கியத்தைச் சார்ந்தது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், நயினாதீவில் பெரும் புகழுடன் வாழ்ந்த வரகவி நாகமணிப் புலவர் அவர்கள் யாத்த நூலே “நயினை மான்மியம்” ஆகும். இவர் நயினாதீவில் அருளாட்சி புரியும் நாகபூஷணி அம்மன் மீது தனிப் பாடல்கள் பல இயற்றியிருந்தாலும், இந்நாலில் நாகபூஷணி அம்மனின் அருட்கடாட்சமகிமையை, நயினாதீவின் வளம், நாகதீப தீர்த்த வரலாறு, அக்கோயிலின் திருவிழாவின் மகத்துவம் போன்ற பல விடயங்களோடு சேர்த்து, இனிய பக்தியுடன், விரிவாகப் பாடியுள்ளார். அதை இவரே “நயினையின் மீது மான்மியம் மிக்க விருத்தமாய், ஏதிலாயிரமைந்துடனேயூ நான்கு ஒதினேன்” என்று இப்பாயிரத்தில் கூறியுள்ளார். ஆனால் அவர் இயற்றிய ஆயிரம் பாடல்களுள் அறுநாறு பாடல்களே இன்று கிடைக்கப்பெற்று இந்நாலில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

நூறாண்டுகளுக்கும் மேலாக உலகப் பார்வையிலிருந்து மறைந்து கிடந்த இந்த அறுநாறு பாடல்களும் முற்றுமுழுதாக மறைந்து விடாது, இன்று இந்நாலாக வெளிவருகின்ற தென்றால் அந்தப் புண்ணிய காரியத்தைச் செய்தவர்கள் இப்புலவரின் மூத்த மகளின் பிள்ளை களாகிய திருவாளர்கள் ப. க. மகாதேவா மற்றும் ப. க. பரமலிங்கம் ஆவர். இவ்விருவரும் தங்கள் பாட்டனாரின் கவித்துவத்தின்

பெருமையை நன்கு அறிந்திருந்ததின் காரணத்தினாலும் தங்கள் வழிபடு தெய்வமாகிய ஸ்ரீ நாகபூஷணி அம்மனின் மீது கொண்ட மிகுந்த பக்தியின் தாக்கத்தினாலும் இந்நாலை வெளியிட முன்வந்தது ஸ்ரீ நாகபூஷணி அம்மனின் திருவுளந்தான் என்று கூறவேண்டும். அன்னையின் பெருமை இப்பூவுலகில் நிலைக்க இவ்விருவர் ஆற்றி யுள்ள சேவை மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. இதன் மூலம் அவர்களிரு வரும் அன்னையின் திருவருளுக்குப் பாத்திரமாகியுள்ளனர் என்பதில் ஜயமில்லை.

ஆஸ்திக அன்பர்கள் இந்நாலை வாசித்து அன்னையின் திருவருளுக்குப் பாத்திராவார்களாக!

சுவாமி ஆத்மகுணந்தா

சுவாமி ஆத்மகுணந்தா

25. 04. 2005

இராமகிருஷ்ணபிள்ளை

(இலங்கைக்கிளை)

40, இராமகிருஷ்ண வீதி

கொழும்பு-6

பதிப்பாசிரியர் பணி சிறக்க அன்னையின் அருளை வேண்டுகிறார்.....

நயினாதீவு சின்னஞ்சிறிய தீவு. பெண்ணம்பெரிய புகழுடையது. இங்கு நாகபூஷணி அம்மன் பரம்பரை அறங்காவலர் அமரர் பரமங்கலம் கந்தசாமி அவர்கட்கும், நயினைப் புலவர் அமரர் கதிரேசபிள்ளை நாகமணிப்பிள்ளை அவர்களின் புத்திரி நாகரத்தினம் அவர்கட்கும் சற்புத்திரராக வந்து பிறந்தவர் எமது பதிப்பாசிரியர் மகாதேவா அவர்கள். ஆரம்பக் கல்வியை யா/நயினை நாகபூஷணி வித்தியாசாலையிலும், நயினை மகாவித்தியாலயத்திலும் இடை நிலைக் கல்வியை க/ நாவலப்பிட்டி கதிரேசன் கல்லூரியிலும் கற்று 1965ம் ஆண்டு பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் உயர் கல்வி கற்ற அதே கால கட்டத்தில் தபாலதிபராகவும் வேலை செய்து 1968 இல் BA பட்டதாரியாகினார். 1963ஆம் ஆண்டு நயினை இளைஞர்களால் உருவாக்கப்பட்ட மணிபல்லவ கலா மன்றத்தின் ஆரம்ப கால உறுப்பினர்களுள் இவருமொருவர். இவர் தலைவராக இருந்து நடாத்திய 10 ஆவது ஆண்டு கலைவிழாவில் வெளியிடப்பட்ட ‘கோழுகி’ என்னும் மலர் மிகப் பல சிறப்பம் சங்களையும் கொண்டது. பலராலும் போற்றிப் பாராட்டப்பட்டது.

இவர் சிறந்த விளையாட்டு வீரனும், குணச்சித்திர நடிகரும் புலமையிற் பொலிந்தவருமாவார். அத்துடன் சிறந்த இரு மொழி விமர்சகரும் அறிவிப்பாளரும் கூட. நயினாதீவிலும், யாழிப்பாணத் திலும் தபாலதிபராகக் கடமையாற்றிய காலங்களிலும் ஆங்கில ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய காலங்களிலும் பாடசாலைகளில் நடைபெற்ற தமிழ்த்தின - ஆங்கில தினப் பேச்சுப் போட்டிகளிலும் நாடகப் போட்டிகளிலும் நல்ல சிறந்த நடுவராகத் திகழ்ந்தவர். இளைப்பாறிய பின்னர்தகைமை மிக்க நல்ல ஆங்கில ஆசிரியராகவும் சேவை செய்தவர்.

இலங்கை ஒவிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் நடாத்திய கவிதைப் போட்டியிலும் பரிசிலைச் சுவீகரித்துக் கொண்டவர். நல்லூர்க்

கந்தனின் உற்சவ காலங்களில் இவர் எழுதிய கவிதைகள் தினசரிப் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த வண்ணமிருந்தன.

2003இல் கொழும்பு கம்பன் கழகம் நடாத்திய கம்பன் விழா பற்றிய சிறந்த விமர்சனத்திற்கான பரிசிலும் இவரை வந்தடைந்தது.

உலகளாவிய ரீதியிலும் இவரது படைப்பாற்றல் பரவியது. 2001இல் விக்டோரியா தமிழ்ச் சங்கம் நடாத்திய கவிதைப் போட்டியிலும் 2004இல் நோர்வே தமிழ்ச் சங்கம் நடாத்திய கவிதைப் போட்டியிலும் 5ஆம், 2ஆம் பரிசினைப் பெற்றவர். சாயி சமித்திகளில் நல்ல பண்ணிசையுடன் பஜனையிலும் சேவையிலும் தன் தொண்டினைச் செய்து வருகின்றார். இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் ஒலி பரப்பாகும் சமயத்தில் என்னும் நிகழ்ச்சிக்கு பிரதிகளும் எழுதி வருகின்றார்.

தற்பொழுது இவரது காலஞ்சென்ற சகோதரர் முன்னாள் வட்டாரக் கல்வி அதிகாரி வித்துவான் க. குகதாசன் (B.A. Dip in Ed. - SLEAS) அவர்களின் படைப்புக்களையும், பேரன் அமரர் வரகவி நாகமணிப் புலவர் அவர்களின் படைப்புக்களையும் தொகுத்துப் பதிப்பித்து வெளியிடும் பணி மிகக் கடினமானதும் பாராட்டப்பட வேண்டியது மாகும். இவர் தொண்டும், சேவையும் சிறக்க அன்னை நாகபூஷணியின் அருளினை வேண்டுகின்றேன்.

இ. சிவபாதசேகரம் (B.A. Dip in Ed. - SLPS)

முதல்வர்,

யா/கொக்குவில் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண வித்தியாசாலை,

கொக்குவில்.

நாகமணிப் புலவர்

வித்துவ சிரோமனி பிரம்மஹ் சி. கணேசசயர் வழங்கியது

(நன்றி : சம்நாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரிதம்)

இவர் நயினைவிலே சாலிவாகன சகாப்தம் கஅகரு-க்கும் கிறீஸ்தாப்தம் கஅகூக-க்குஞ் சரியான விக்கிரம வருடம் மார்க்கு மாதம் க0-ந் தேதியிற் பிறந்தார். ஐந்து வயதாகி வித்தியாரம்பஞ் செய்யப் பெற்று வீரகத்திப்பிள்ளை ஆசிரியரால் நடத்தப்பட்டதுண்ணெப் பள்ளிக்கூடத்திற் சென்று அவரிடங் கற்று வந்தனர். அக்காலத்தில் தில்லையம்பல வித்தியாசாலை என்னும் சைவ வித்தியாசாலை ஆரம்பமாகி நடத்தப்பட அவ்வித்தியாசாலையிற் சென்று அங்கிருந்த ஆசிரியருளொருவராகிய சோமசுந்தர ஐயரிடங் சில இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்று வந்தார். பின் யாழ்ப்பாணத்திலே வணிகர் களுக்குக் கணக்கெழுதுந் தொழிலிலமர்ந்தார். பின் அத் தொழிலை விடுத்துத் தமது ஊராகிய நயினைவிலே ஐந்து வருடங் கிராம சங்கத் தலைவராக இருந்து அவ்வுத்தியோகத்தை நடத்தி வந்தார். இக் காலத்திலேயே நயினை நிரோட்டயமகவந்தாதியும், நயினை மான்மியமு மிவராலியற்றப்பட்டன. அந்தாதி கூங0-ம் ஆண்டு அச்சிடப்பட்டது. மான்மியம் திருத்தி அச்சிடமுன் கிறீஸ்தாப்தம் கூஙஙு-க்குச் சமமான ஸ்ரீமுக வருடம் ஆடி மாதம் உ0-ந் திகதி தேக வியோகமாயினர். இலக்கண இலக்கியங்களில் அதிகம் பயிற்சி யில்லாதொழியினும் இளமைதொட்டுப் பாடுஞ் சக்தி இவருக்குத் தானேயுண்டானமையால் இவரை வரகவியென்று அழைப்பர்.

நயினை மான்மியம்

முச்சகமுந் தனியளிக்கும் மருண்மழை தோய்ந்தன குழலுமுது நீர்க்கங்கஞ்சத் தச்சனைய திருமுகமுங்கருவிழியும் வெண்ணகையு மாம்பல் வாயுங் கச்சனையு மிளாமுலையு மலர்க்கரமுஞ் சிற்றிடையுங் கனகத் தாளும் பச்சருவுந் திகழுமணி யரங்கில்வளர் சுந்தரியைப் பணிதல் செய்வாம்.

இச்சரிதத்திலே நம் நாட்டுக்கு மட்டுமன்றித் தமிழ்நாடு முழுமைக் கும் பெரும் பயனளித்துப் பெரும் புகழ் படைத்த பலரும் இவருட் சிலர்.

பதிப்புக்காலம்

“நாகமணியும் பரமர் பாகமுறு மேகசிவ நாக ஈஸ்வரி அம்மையே” மேற்சொன்ன பாடல் வரிகள் நான் சிறுவனாயிருந்த காலம் முதல் இன்றுவரை கேட்டு வரும் அற்புதமான வரிகளாகும். நாம் சிறுவர்களாயிருந்த காலத்தில் எமது பெற்றோர் அநேகமான விரதங்களை அனுட்டிப்பதற்காக அம்பாள் ஆலயத்துக்குச் செல்வார்கள். எமது சிறிய தாய்மாரும் உடன் செல்வதுண்டு. அவர்களுடன் சேர்ந்து நானும், அண்ணாமார், தம்பிமாரும் உடன் செல்வோம். பாடசாலை வேளை, வீட்டு வேலைகள் தவிர்ந்த மிகுதி நேரத்தைக் கோயிலடியிலேயே செலவிட்டு வந்தோம்.

எமது தந்தையார் கோயில்களில் இசையுடன் பஞ்சபுராணம் ஓதுதல், புராணபடனங்களுக்குப் பயன் சொல்லுதல் என்பனவற்றில் ஈடுபட்டு வந்ததுடன் எமக்கும் அவற்றைச் சொல்லித் தருவார். அதனால் நாங்களும் ஓரளவு அவற்றில் பயிற்சி பெற்றோம். இதனால் அக்காலத்தில் எம்மைத் “தேவாரக் குஞ்சகள்” என்று முதியோர் அழைத்தது இன்றும் காதுகளில் ஒலிக்கின்றன. அத்துடன் “நாகமணியும் பரமர் பாகமுறு மேகசிவ நாக ஈஸ்வரி அம்மையே” என்ற வரிகளை ஈராகக் கொண்ட பாடல் பதிக்ததையும் அடிக்கடி பாடி வந்ததால் அதுவும் என் மனதில் நன்கு பதிந்து கொண்டது.

“ஓல்லாந்தர் காலத்தில் நாகபூஷணி அம்மன் கோயில் பட்டர் மரபினரின் பூசகர் நிலையிலிருந்து எச்மான் நிலைக்கு மாறியவரான இராமச்சந்திரர் என்பார், மீண்டும் கோயிலைக் கல்லினாற் கட்டி, போதுக்கீசர் காலத்தில் வல்லிக்கட்டு ஆலம் பொந்தில் ஒளித்து வைத்திருந்த அம்பாளை, அக்கோயிலிலே பிரதிஷ்டை செய்து சலியன் ஜயரக் காவலாளராய் நியமித்தார். 1792ஆம் ஆண்டு ஓல்லாந்தர் மீண்டும் கோயிலை இடிக்க முனைந்தபொழுது இராமச்சந்திரரின் புதல்வர் கதிரித்தம்பியார், அழிபாடு நிகழாது ஆலயத்தைக் காத்தார். பின்னர் இராமச்சந்திரரின் கால் வழியினரே முகாமை யாளராகப் பணிபுரிந்தனர். 1882ஆம் வருடம் நயினாதீவு நாகபூஷணி

அம்மன் கோயில் யாழிப்பாணக் கச்சேரியில் உள்ள தோம்பில் பதிவு செய்யப்பட்டது." இன்று அரசு உதவியுடன் மகோற்சவம் நடை பெறும் ஆலயங்களில் இதுவும் ஒன்றாகும்.

மேற்குறிப்பிட்ட தகவல்கள் பூர் நாகபூஷணி அம்மன் ஆலய மகா கும்பாபிஷேக சிறப்பு வெளியீடு - 1998 என்ற மலரில் காலஞ்சென்ற வித்துவான் க. சொக்கவிங்கம் (சொக்கன்) அவர்களால் எழுதப் பட்டுள்ளது. நயினாதீவு பூர் நாகபூஷணி அம்மன் திருவூஞ்சற் பாடவில் "ஏர்வாழி இராமச்சந்திரமகிபன் வாழி இனம் வாழி இவ்லூஞ்சல் வாழி மாதோ" என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதும் மேற்சொன்னவற்றை உறுதி செய்கின்றது. இவர்தம் மரபு வழி வந்தவரே பரமவிங்கம் அவர்கள். அவரைப் "பரமர்" என்றும் அழைப்பார்கள். அவரது கனிஷ்ட புதல்வரே கந்தசாமி அவர்கள். இவரை "சாமியார்", "சாமியா பிள்ளையார்" எனவும் அழைப்பார். இவருக்கு இட்ட பெயர்மறைந்து இப்பெயரே நிலைத்துவிட்டது. இவரே எமது தந்தையார்.

நயினாதீவில் புலவர் என்று அழைக்கப்பெற்றவர் வரகவி நாகமணி புலவர். புலவர் தன் மூத்த மகளான நாகரெத்தினம் (எமது தாயார்) அவர்களுக்குப் பரமரின் மகன் கந்தசாமி அவர்களைத் திருமணம் செய்து வைத்தார். இதன்மூலம் நாகமணியரும் பரமரும் சம்பந்தி களாயினர்.

பரமர் நாகபூஷணி அம்மன் கோயில் ஆதீனகர்த்தா. நாகமணி புலவர் நாகபூஷணி அம்மன் மீது அருட்பாடல்கள் பாடிய புலவர். எனவே, இருவரும் சேர்ந்து அம்பாளை வழிபட்டது போன்று இப்படி ஒரு பாடல் பாடியுள்ளார் என்ற எண்ணம் என்னுள்ளத்தில் பதிந்து விட்டது.

ஏனெனில், பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் புலவர் தனது இன்னொரு சம்பந்தியாராகிய செல்லப்பா அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டமைக்காகப் பாடல்கள் பாடியுள்ளார். இதுவே 'நாகமணியும் பரமர் பாகமுறு மேகசிவநாக ஈஸ்வரி அம்மையே' என்ற வரிகளைப் பற்றி மேலும் ஆராயத் தூண்டியது. அராவி முத்துக்குமாருப் புலவரால் இப்பதிகம் பாடப்பெற்றது எனப் பின்னர் தெரிந்து கொண்டேன். எனினும் எனது எண்ணத்திலிருந்து அந்த நாகமணியும் பரமரின் பசுமையான நினைவுகள் இன்னும் மறையவில்லை.

சோடுற்ற நவரத்ன கும்பியும் மேலிட்ட
 தொங்கலும் அகிலளாவிச்
 சொருகிட்ட கொண்டையுஞ் சுட்டியும் மலர்க்கையால்
 தொட்டிட்ட சிந்தூரமும்
 தோடுற்ற கொந்தழக மரகதக் கொப்புமார்
 துணை விழியிலெழுது மையும்
 துகளற்ற வெண்டரள முருகுநற் பவளவாய்த்
 துவருமொளிர் நனின முகமும்
 தேடுற்ற செங்கமல பொற்பதமு மழகான
 திருவருவு மறிவினாலே
 தெரிசிக்க வருடந்து நீடாயுஞும் பெருஞ்
 செல்வ முந்தர வேண்டுநீ
 நாடுற்ற பல வளமு முறையுமெழில் நயினா
 நகர்க்கண் மருவுங் கெளரியே
 நாகமணி யும்பரமர் பாகமுறு மேகசிவ
 நாக ஈஸ்வரி யம்மையே.

- முத்துக்குமாருப் புலவர் -

கீழ்வரும் பாடல் நயினை வரகவி நாகமணிப் புலவரால் நயினை
 மான்மியம் என்னும் நாலில் அம்பிகை மீது பாடப்பட்டுள்ள பாடல்

நயினை மான்மியம்

முச்சகமுந் தனியளிக்கும் அருண்மழை
 தோய்ந்தன குழலும் முது நீர்க்கங்கஞ்சத்து
 அச்சளைய திருமுகமுங் கருவிழியும்
 வெண்ணகையும் ஆழ்பல் வாயும்
 கச்சணியும் இளமுலையும் மலர்க்கரமும்
 சிற்றிடையும் கனகத் தாளும்
 பச்சருவுந் திகழுமணி அரங்கில் வளர்
 சுந்தரியைப் பணிதல் செய்வாம்.

இரண்டு பாடல்களுமே அம்பாளின் அழகொழுகும் உருவையும்
 அருளும் திறனையும் சித்திரிக்கின்றன. வெவ்வேறு புலவர்களால்
 பாடப் பெற்றிருந்தபோதும் இரண்டினது ஒருமைப்பாடும் எனது
 கற்பனையை மேலும் கரைபுரண்டோட வைத்தது. முத்துக்குமாருப்
 புலவரின் காலம் சரியாகத் தெரியவில்லை. நாகமணிப் புலவரின்
 காலமும் இருவேறு விதமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இருவரும்

சமகாலத்தவரா? ஒருவரையொருவர் அறிந்திருந்தனரா? என்பதும் தெரியவில்லை. நாகமணிப் புலவர் பிறந்தது 1880ஆம் ஆண்டு என்பது பொருத்தமாக இருக்குமென எண்ணுகின்றேன்.

நயினாதீவு மகாவித்தியாலயத்தில் எனது கவிதையைப் படித்த தமிழ் ஆசிரியை பண்டிதை புனிதவதி அவர்கள் என்னை ஊக்குவித்தார். புலவரின் மகனும் எனது மாமாவுமாகிய காலஞ்சென்ற பொன்னுத்துரை அவர்கள் நோயுற்று படுக்கையில் இருந்தார். அவ்வேளையில் அவர் வாய் மூலமாகச் சொன்ன கவிதைகளை எழுத்துருவாக்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது. கவிதைத் துறையில் எனக்கும் ஆர்வம் ஏற்பட இவை காரணமாக அமைந்து என்னையும் ஒரு கவிஞராக்கியது எனலாம். ஸ்கந்தவரோதய கல்லூரியில் பயின்ற வேளை எனது தமிழாசிரியர்களான வித்துவான் ஆறுமுகம், பண்டிதர் வ. நடராசா ஆகியோரது வழிகாட்டல்கள் தமிழார்வத்தை வளர்த்தன. அங்கிருந்து பேராதனைப் பல்கலைக் கழகம் சென்றபோது 20ஆம் நூற்றாண்டின் தலைசிறந்த பல தமிழ்ப் பேராசிரியர்களிடம் கல்வி பயினும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. பல தமிழ் விழாக்களைக் கண்டுகளித்தமை மேலும் மேலும் எனது தமிழ் ஆர்வத்தை வளர்க்க உதவின. இதன்மூலம் நான் பெரிதாக எதையும் சாதிக்கவில்லை என்றாலும் எனது பாட்டனாரின் கவிதைகளைப் பதிப்பித்துக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை உருவாக்கியது.

வானின் றிழியும் மிழ்தன் கவிதைக்கு வரை சொறியும்
தேனின் றுகலந்து தெள்ளு தமிழ் நடை திசைகள் தொறும்
நாளின் றுபதிக்க நாகமணியும் பரமர் பாகமுறு நாயகி
ஊனின் றுருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி யுதவு முமையே

என ஸ்ரீ நாகபூஷணி அம்பாளைப் பணிந்து இந்நாலைப் பதிப்பிக்க விழைந்தேன். அத்துடன் பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் அவர்கள் கனகசபாதி நாகேஸ்வரனின் நூல் வெளியீடு ஒன்றில் பேசும்போது நயினை மான்மியம் உரையுடன் வெளியிடப்படவேண்டும் என்று கூறியிருந்தார். உரையுடன் வெளியிடப்படவேண்டும் என்ற எண்ணம் ஈடேற இறைவியின் அருளை வேண்டுகிறேன்.

நயினை மான்மியம் பற்றிய ஒரு தெளிவான கருத்தை புலவரைப் பற்றிய ஒரு நோக்கு என்ற கட்டுரையில் ப. க. குகதாசன் அவர்கள் எழுதியுள்ளார்.

“நயினை மாண்மியம் ஒரு பெரு நூல். இந்த நூலை அல்லது கிடைத்த வற்றையாவது அச்சேற்ற முடிந்தால் தமிழுலகுக்கு நாம் செய்யக்கூடிய தொண்டாக இருக்கும்” என்று காலஞ்சென்ற எமது அண்ணா குகதாசன் அவர்கள் தனது ஆதங்கத்தை வெளியிட்டிருந்தார். இந்நூலின் பெரும் பகுதி அவரால் சேகரிக்கப்பட்டவையே.

காலஞ்சென்ற எமது சகோதரர்களது எண்ணம் ஈடேற இப்பணி உதவும். இந்நூலைப் பதிப்பிக்க உதவிய எனது சகோதர சகோதரிகள் புலவரின் பிள்ளைகள் வழி உறவினர்கள், புலவரின் சகோதரர் வழி உறவினர்கள் மற்றும் என்னை ஊக்குவித்த ஏனைய சொந்தங்கள், ஊரவர்கள், நண்பர்கள் அனைவருக்கும் எனது நன்றியும் வணக்கமும்.

இம்மாபெரும் நூலாகிய நயினை மாண்மியத்துடன் சேர்த்து புலவரின் உரையுடன் ஏற்கனவே வெளியிடப்பெற்ற நிரோட்ட யமக அந்தாதி என்னும் நூல் திருப்பனந்தாள் ம. வே. பசுபதி அவர்களின் புத்துரையுடன் வெளியிடப்படுகின்றது. அத்துடன் புலவரால் பாடப் பெற்ற வழிநடைச் சிந்து என்ற நூல், அவரது தனிப்பாடல்கள், நாகபூஷணி அம்மன் திருஞாந்தர்பாடல் என்பனவும் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. நயினாதீவு இடப்பெயர் பற்றிய ஒரு ஆய்வுக் கட்டுரை, புலவரைப் பற்றிய ஒரு நோக்கு என்ற ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

கவிதை மனதைக் கல்வி இழுக்கும் தன்மையது. எழுதாவிட்டாலும் கேட்கும் போது இன்பம் பயப்படு. துன்பம் தீர்ப்பதும் கூட.

‘அழுத்துப் புலவர் சரித்திரம்’ எழுதிய திரு. குலசபாநாதன் அவர்கள் ‘19ஆம் நூற்றாண்டின் சிறந்த கவிஞர்களுள் நயினை வரகவி நாகமணிப் புலவரும் ஒருவர்’ என எழுதியுள்ளார். அவரது இக்கவிதை நூலை வாசகர்களிடம் கையளித்து எல்லோர்க்கும் இன்னருள் வேண்டி அமைகின்றேன்.

ப. க. மகாதேவா
நயினாதீவு - 6.

21A-3/3, வண்டர்வேர்ட் பிளேஸ்,
தெஹிவளை.
தொ.பே. இல 011 2738957

பொருளடக்கம்....

வெளியீட்டுரை	5
அனிந்துரை	8
உண்மையுரை	10
வாழ்த்துரை	12
பதிப்பாசிரியர் பணி சிறக்க.....	14
நாகமணிப்புலவர்	16
பதிப்புரை	17
பொருளடக்கம்	23
நயினதீவி இடப்பெயர் ஆய்வு	25
நூலாசிரியர் வரலாறு	31
புலவரைப் பற்றிய ஒரு நோக்கு	36
நயினை மாண்மியம்	63
 பாயிரம்	67
ஈழ மண்டலச் சருக்கம்	68
ஸ்தல விசேடச் சருக்கம்	78
மூர்த்தி விசேடச் சருக்கம்	85
தீர்த்த விசேடச் சருக்கம்	89
சேடனருச் சைனச் சருக்கம்	96
விழாவணிச் சருக்கம்	99
உவ வனச் சருக்கம்	106
மகாமணிச் சருக்கம்	116
புண்ணிய ராச தரிசனைச் சருக்கம்	121
 நயினை நிரோட்ட யமக அந்தாதி	138
புலவர் தன் பதின்மூன்றாவது வயதில்	198
பாடிய பாடல்	201
வழி நடைச் சிந்து	208
தனிப் பாடல்கள்	210
நயினை பூர் நாகபூஷணியம்மை திருவுஞ்சல்	

நயினதீவு இடப்பெயர் ஆய்வு

கலாந்தி ஓ. பாலசுந்தரம்
சிரேஷ்ட விரிவுறையாளர் - தரம் 1
யாழ். பல்கலைக்கழகம்

மாந்தருக்கும் இடங்களுக்கும் பெயரிட்டு வழங்கும் மரபு மனிதன் சேர்ந்து வாழுத் தொடங் கிய காலம் முதல் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். பெயரிடுவதற்கும் சில மரபுகளும் கொள்கைகளும் கடைப்பிடிக்கப் பட்டு வந்திருக்கின்றன. மாந்தருக்கும் இடங்களுக்கும் பெயரிடும் போது இயற்கைக்கூறுகளும் சுற்றாடவிற் காணப்பட்ட பொருட்களும் முதன்மை பெற்றிருக்கின்றன. பூதன், வேலன், மலையன், நாடன் என்ற பெயர்கள் இவ்வகையில் நோக்கத்தக்கன. இடங்களுக்குப் பெயரிடும் போது நீர்நிலைகள், நிலத் தன்மை, நிலப் பயன்பாடு, குடியிருப்புச் சூழல், ஊராட்சி பற்றிய சிந்தனை, தெய்வம், தாவரம், விலங்கு, பறவை முதலானவற்றின் பெயர்களே இடப்பெயர்களாக ஆக்கம் பெற்றுள்ளன.

இடங்களுக்குப் பெயரிட்ட பின்பு, அப்பெயர்களுக்கு விளக்கம் கூறும் வகையில் கதைகளும் தோன்றலாயின. மிகப் பல இடங்களில் 'மெய்யும் ஒப்பும்' புறந்தளப்பட்டு 'பொய்யும் வழுவும்' தலை துக்கலாயின. இவற்றைக் கணாந்து உண்மைகாணும் முயற்சியினைக் குறிக்கும் ஆய்வுத் துறையே 'இடப்பெயர் ஆய்வு' ஆகும். இடப் பெயராய்வு மூலம் குறிப்பிட்ட இடப்பெயர் விளக்கம் பெறப்படுவதோடு தொடர்புடைய வரலாற்றுச் செய்திகள், பண்பாட்டுச் செய்திகள், இயற்கைவளம் முதலான விடயங்களையும் அறியக்கூடிய வாய்ப்பு ஏற்படுகின்றது. இப்பின்னணியில் இக்கட்டுரையில் நயினாதீவு பற்றிய இடப்பெயர் ஆய்வு அமைகின்றது.

வட இலங்கைத் தீவுகளில் நயினாதீவு வரலாற்றுப் பழையமை மிக்கதொரு இடமாகும். மேற்கு நாட்டினர் இந்து சமுத்திரத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தியபோது குறிப்பாக, ஒல்லாந்தர் காலத்தில் தீவுப் பகுதிகளை ஒல்லாந்தர் தம் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருந்தனர். இத்தீவுகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒல்லாந்தின்கண்ணுள்ள தீவுப் பெயர் களை இட்டும் வழங்கினர். அவ்வகையில் நயினாதீவை ஹார்லம் (Harlem) என்று வழங்கினர். கந்தபுராணத்தில் சப்ததீவுகள் என்ற குறிப்பு வருகின்றது. இவை இந்து சமுத்திரத்தில் காணப்பட்டன என்றும், அவற்றுள் 'சம்பு' என்பது நயினாதீவாகும் என்றும் 'கந்தபுராணமறை பொருள்' என்ற நூலிலே டானியல் ஜோன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து குறிகாட்டுவான் வரையும் வாகனத்திற் சென்று, அங்கிருந்து இயந்திரப் படகு மூலம் நயினாதீவைச் சென்ற டைய வேண்டும். இத்தீவிலிருக்குமறைபெயர்களாக நாகதீவு, நாக நயினாதீவு, நாகதீபம், நாவல்தீவு, பூந்தோட்டம், சம்புத்தீவு, மணி பல்லவத்தீவு, மணிநாக தீவு, பிராமணர் தீவு, மணித்தீவு, நரித்தீவு, நாகேஸ்வரம் எனத் தமிழிலும், நாகதிவயின எனச் சிங்களத்திலும், ஹார்லெம் எனடச்ச மொழியிலும் வழங்கப்படுகின்றது. இப் பெயர்கள் ஏற்பட்டமைக்குப் பல்வேறு காரணங்கள் கூறப்படு கின்றன.

1. நாகர்களின் ஆதிக் குடியிருப்பாலும் நாக வழிபாட்டாலும் நாகங்கள் அதிகமாக வாழ்ந்தமையாலும் நாகதீவு எனப் பெயர் ஏற்பட்டிருத்தல் இயல்பே.
2. நயினாதீவு (நயினார் தீவு) என்ற பெயர் வழங்கக் காரண மாகப் பின்வரும் செய்தி அமைகின்றது. மதுரையில் மாநாய்கன் என்னு மொரு வைசியர் இருந்தாரெனவும், அவரே நயினாதீவு வடக்கீழ்த் திசையில் நாகபூஷணிக்கு ஒரு சிறந்த ஆலயம் கட்டுவித்தாரென வும், மதுரை வைசியர்களிடமிருந்து பெற்ற ஏடுகள் கூறுகின்றன. மாநாய்கன் என்னும் வைசியரே நயினார் பட்டர் என்ற அந்தணரை யும், கண்ணப்பன் என்ற வேளாளரையும் நயினாதீவுக்கு கொண்டு வந்தார். அக்காலத்தில் நாகதீவு என்றே வழங்கப்பட்டது. நயினார் பட்டர் அறிவிற் சிறந்தவராகவும், அரசினர் தொடர்பு உடைய வராகவும் வாழ்ந்தபடியால், தமது ஞாபகத்தைப் பிற்காலத்தவரும் நினைக்க விரும்பி நாக நயினாதீவு என மாற்றினார். காலப் போக்கில் நயினாபட்டரின் செல்வாக்கும், அவர் சந்ததியாரின் செல்வாக்கும் விருத்தியடைய 'நாக' என்ற சொல் விடப்பட்டு நயினார் தீவு என அழைக்கப்படலாயிற்று. பிற்காலத்தில் பட்டர்

மரபினர் செல்வாக்கொழிய நயினார் தீவு என்ற சொல்லில் 'ர்' விகுதி விடப்பட்டு நயினாதீவு ஆயிற்று.

3. இத்தீவிற்குப் பூந்தோட்டம் என்ற பூராதனப் பெயரும் வழங்கிற்று. தமிழகத்துச் சிதம்பரம் கோயிலுக்குத் தேவையான பூக்களைப் பெறுவதற்கு நயினாதீவுத் தில்லைவெளியில் ஒரு பெரிய பூந்தோட்டம் அமைக்கப்பட்டு பூக்கள் சிதம்பரத்துக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. தில்லைக் கோயிலுக்குரிய பூப் பெறப்பட்ட இப்பூந்தோட்டம் 'தில்லைப் பூந்தோட்டம்' என வழங்கப்படுவதாயிற்று. காலப்போக்கில் இந்தப் பூந்தோட்டம் அழிய, அங்கு அந்தத் தில்லைவெளி 200 பரப்பளவு உடையதாக இன்றும் காணப்படுகின்றது.
4. இலக்கியம் சுட்டும் 'மணி பல்லவம்' என்ற பெயரும் நயினா தீவினையே குறிக்கும் என்பர். ஒரு சிறுதீவு காவிரிப் பூம்பட்டினத் திலிருந்து தெற்கே முப்பது யோசனைத் தொலைவில் உள்ளது. அங்கே தன்னைத் தரிசிப்பவர் கருக்குப் பழம் பிறப்பின் செய்தியைத் தெரிவிக்கும் புத்த பீடிகை ஒன்றும், கோழுகி என்னும் பொய்கையும் இருந்தன. மணிமேகலை தன் பழம் பிறப்பை இப்புத்த பீடிகையால் உணர்ந்தாள். அமுதசுரபி என்னும் பாத்திரத்தை தீவுக்கு ஒன்றும் உதவியால் இக்கோழுகியிலே பெற்றாள் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே, இப்பெயர் வழங்கியது. கி.பி. 2ம் நூற்றாண்டாவில் ஆகலாம்.
5. முற்காலத்தில் நயினாதீவில் இறைவன்சந்திதியும் இறைவி சந்திதியும் ஒரே ஆலயத்தில் வெவ்வேறாக இருந்தன. அப்பனும் அம்மையும் கோயில் கொண்டருளியிருந்த ஆலயமே நாகேஸ்வரம் என அமைக்கப்பட்டது. அந்த ஆலயப் பெயரே ஊர்ப் பெயராக வழங்கி வந்திருக்கிறது.³

நயினாதீவம் நீக்குவகஙம்

1. புத்தர் பெருமான் கி.மு. 523 - 483 இற்கிடையில் நாகதீவில் நாக வழிபாடாற்றியிருக்கின்றார்.
2. பர்மாவிலிருந்து தர்மசோக மகாராசா புத்திர சோகத்தால் வருந்தி நாக வழிபாடியற்றி புத்திரப் பேறடைய நாகதீவு வந்தார்.
3. அருச்சனன் மணிபுரத்திற்கு வந்து நாக கண்ணியை மணந்து பப்பிரவாகனனைப் பெற்றான். இன்றைய நாகபூஷணி அம்மன்

கோயில் அமைந்திருக்கும் இடத்தின் பெயர் பப்பிரவாகன் சல்லி என்பதும் நோக்கற்பாலது.

4. ஆபுத்திரன் அட்சய பாத்திரத்தினை கோழுகி பொய்கையில் இட்டுச் சென்றான்.
5. நெடுமுடிக்கிள்ளி எனும் சோழ மன்னன் மணிபல்வத்திற்கு வந்து பீவிவளை என்பாளை மனந்து தொண்டைமான் இளந்திரையனைப் பெற்றான் என யாழ்ப்பாணத்துச் சரித்திரம் கூறுகின்றது.⁴
6. இங்கு கிரேக்க, உரோம, இந்திய சீனப் பழைய நாணயங்கள் காலத்திற்குக் காலம் கிடைத்துள்ளன.
7. கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டிற்குரிய சீன நாட்டுச் சாடிகள் கிணறு ஒன்றில் இங்கு கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

நாகரும் நயினாதீவும்

நாகர் வாழ்ந்த காலத்திலேயே நயினாதீவில் மக்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். ஏறக்குறைய 14 000 வருடங்களுக்கு முன்பே நயினாதீவில் குடியேற்றம் இருந்திருக்க வேண்டும். அவர்களால் தாபிக்கப்பட்ட நாகபூஷணி அம்மன் கோயில் மூலஸ்தானத்தில் உள்ள நாகம் 14 000 வருடங்களுக்கு மேற்பட்டதெனக் கட்டிடத்தை, சிற்பக்கலை, பொறியியல் நிபுணரான திரு. எம். நரசிம்மன் (11.03.1951) கருது கின்றார்.⁵

கோயில்கள்

நயினாதீவில் நயினை நாக பூசணி அம்மன் ஆலயமே மிகப் பெரியது. புகழ் வாய்ந்தது. இதனைவிட ஜயனார், ஸ்ரீவீரபத்திரர், வயிரவர், முருகன், வேள்வி நாயகன், காளி, காட்டுக் கந்தசாமி, விநாயகர், பிடாரி, மீனாட்சி அம்மன், மலையில் ஜயனார் ஆகியோருக்கும் ஆலயங்கள் அமைந்துள்ளன. அத்துடன் பெளத்த, கிறிஸ்தவ, இஸ்லாமிய ஆலயங்களும் அமைந்துள்ளன.

நயினாதீவு பண்டைக் காலத்திற் சிறந்த துறைமுகமாக விளங்கியது. தென்னிந்தியாவிலிருந்து அந்திய நாடுகளுக்கு கப்பல்கள் செல்லும் பாதையில் நயினாதீவு இருக்கின்ற தன்மையினாற், தமிழ் நாட்டுக் கப்பல்களும், அந்தியநாட்டுக் கப்பல்களும் இத்தீவுத் துறைமுகத்தில் தங்கியே சென்றிருத்தல் கூடும். இத்தீவின் மேற்குக் கரையிற் படகுத் துறை என்ற பெயரால் ஓர் இடம் அழைக்கப்படுகின்றது. மேற்குப் பகுதிக்கடல் ஆழமாகவும், பெரிய கப்பல்கள், படகுகள் போக்கு வரத்துச் செய்யக் கூடியதாகவும் இருக்கின்றது.

காவியங்களில் நாகத்வி

“நசையாத நாகத்தில் நாகத்தின் மணிவாங்க
கசிவான மனதுடனே கடுகவுமை யழைத்தோங்கான்”

என வழக்குரைத்த காதை கூறுகின்றது. இந்தத் தீவிலேயே மணி மேகலை தனது பிறப்புப் பற்றிய கதைகளையும் அறிந்தாள். மணி மேகலா தெய்வம் மணிமேகலையை மணிபல்லவத்திற்குக் கொண்டு வந்த செய்தியை,

“பூங்கொடி தன்னைப் பொருத்தித் தழிடி
அந்தரம் ஆறா ஆறு அயந்து யோசனைத்
தென்திசை மருங்கில் சென்று - திரை உடுத்த
மணிபல்லவத்திடை மணிமேகலா தெய்வம்
அணி இழை தன்னை வைத்து அகன்றது”

(மேகலை : 210-214)

என மேகலை கூறுகின்றது. மணி மேகலை இத்தீவில் அம்பிகையின் அருட்பீட்டதைக் கண்டு தொழுது, முற்பிறப்பு உணர்ந்தாள். இதனை,

“பொலங்கொடி நிலமிசைச் சேர்ந் தெனப் பொருந்தி
உன் திருவருளால் என்பிறப்பு உணர்ந்தேன்”

(மேகலை : 10:17-18)

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன. “உலக அறிவியின் ஒரு தனி ஏறி” மேகலை: 17-86) என்னும் வரியில் கூட்டும் ‘உலக அறிவி’ இன்றும் ‘உலக நிரை’ என்ற காணிப் பெயராக வழங்குகின்றது. ‘அமுதசரபி’ என்ற பெயரில் 1961 இல் அன்னதான் சபையொன்று செயற்பட்டு வருகின்றது. ஆபுத்திரன் இந்திரனின் சதியால் இத்தீவிற்கு வந்து அமுதசரபியை கோழுகி என்ற பொய்கையிற் போட்ட பின்னர் இறந்தான் என்ற நாட்டார் வழக்கியலான கதை ஒன்றும் இங்கு வழங்குகின்றது.⁶

தொண்டைமான் இளந்திரையன் என்ற மன்னனது பிறப்புடன் தொடர்படையதாகவும், இத்தீவு வழங்கப்படுகின்றது.⁷ இங்கு காணப்படும் ‘பரதவர் கல்’ என்ற இடம் கண்ணகி வழக்குரை காதையில் வரும் வீரநாராயணனும், மீகாமனும் போரிட்ட இடம் எனக் கூறப் படுகின்றது. இத்தீவின் கடலிலே ‘கருடன்கல்’ என்ற கல் பற்றியும் நாட்டார் வழக்கியல் சார்ந்த கதை வழங்கப்படுகின்றது.⁸ நயினாதீவில் உள்ள படகுத் துறை, உவான் துறை, துடரித் துறை, வாகையடித்துறை என்பன பண்டைய வணிகத் துறைகளாக வழங்கி யிருக்கலாம். இவ்விடங்களிலும் அகழ்வாராய்ச்சிகள் நிகழ்த்தப் படுதல் அவசியமாகிறது.

போத்துக்கேயர் காலத்தில் (கி. பி. 1620 - 1624) இங்கிருந்த பழம்பெரும் சிறப்பு வாய்ந்த கோயில் தரை மட்டமாக்கப்பட்டது. இக்கோயிற் கல்லை ஏற்றிக்கொண்டுபோய் ஊர்காவற்துறையில் சங்குமாவடி என்ற இடத்தில் கோட்டை கட்டப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். நயினாதீவு போர்த்துக்கேயர் ஆட்சிப் பிரிவுகளாகிய 32 கோயிற் பற்றுக்களில் ஒரு பிரிவாக ஆக்கப்பட்டது. 1635இல் இங்கு வாழ்ந்த குடியிருப்பாளர் தோழபுகளில் பதியப்பட்டனர். ஆங்கிலேயர் காலத்திற்கீழும் பகுதி மனியகாரனின் நிர்வாகத்தின் கீழ் நயினாதீவும் ஒரு கிராமமாக அமைந்தது.

அழக்குறிப்புகள்

1. சரவணபவன். ஜி., 'நயினாதீவு வரலாற்றுப் பின்னணி', 'கோழுகி' - நயினாதீவு மணிபல்லவ கலாமன்றம் - 1972: பக் 19
2. 'கனலக் களஞ்சியம்'-தொகுதி: 8 பக்: 78
3. சரவணபவன். ஜி., 1972: பக் 21
4. C. C. Navaratnam, *Tamil and Ceylon*, Jaffna, 1958, pp.74- 75
5. சரவணபவன். ஜி., 'கோழுகி' பக் 25
6. சண்முகநாதபிள்ளை, நா.க. 'புராதன நயினை நாகபூஷணி ஆலய வரலாறும், அருட் பாமாலையும்' யாழிப்பாணம் பூபாலசிங்கம் வெளியீடு - 1981
7. வித்துவான் வேலன் 'மணி பல்லவத்து மதலை'
8. யாழ். திருநாவுக்கரசு பதிப்பகம் கண்ணகி வழக்குரை வெடியரசன் போர்

நன்றி : 'மணிபல்லவம்' - 1990
மணிபல்லவ கலாமன்றம், நயினாதீவு

நாலாசீரியர் வரலாறு

நயினை பண்டிதர் வித்துவான் சி. குமாரசாமி

நயினைக்கு பெருமை சேர்த்த நாகமணிப் புலவர் அவர்கள் அவ்லூர் வேளாண்குலதிலகர் கதிரேசபிள்ளையும் அவர் அன்புத் துணைவி தங்கமுத்து அம்மையும் செய்த அருந்தவப் பயனும் விக்கிரம ஆண்டு மார்கழி திங்கள் பத்தாம் நாள் (25.12.1880) நயினையில் வந்துதித்தார். அம்பிளைகயின் நினைவாக அக்குழந்தைக்கு நாகமணி எனப் பெயர் குட்டினர். இவரது தந்தையாரும் சிறந்த கல்விமான். சிறு வயதில் மகனையும் தம்முடன்கூட்டிச் சென்று விவசாயப் பணிகளில் ஈடுபடுத்துவார். பாடசாலைக் கல்விக்குப் புறம்பாகக் கல்விப் போதனை அங்கும் தொடர்ந்து. தாமேமுயன்று இளவயதிலேயே பாரதம், இராமாயணம், நைடதம் முதலிய இலக்கியங்களையும், நிகண்டு முதலியவற்றையும் கற்றுவந்தார். ஒய்வு கிடைக்கும்போது தந்தையாரின் ஆட்டுமந்தையையும் மேய்த்து வந்தார். ஆடுகளுக்கு அவற்றின் அங்க லட்சணங்களுக்கமைய பெயர் குட்டுவது வழக்கம். ஆடுகளின் தொகையை ‘கறுத்தாள் இரண்டொடு கூட்டி யொராறு’ எனத் தொடங்கும் ஒரு பாடலாகப் புனைந்து வைத்திருந்தார். தாயை இழந்த ஒரு ஆட்டுக்குட்டிக்குத் தில்லையன் எனப் பெயரிட்டு அன்போடு வளர்த்து வந்தார். அக்குட்டி இறந்தபோது தமது விளையாட்டுத் தோழர் களுடன் சேர்ந்து பாடைகட்டிப் பறை முழங்க எடுத்துச் சென்று தகனம் செய்ததோடமையாது அதன் முப்பத்தோராம் நாள் சரமகவியும் இயற்றினார். ‘நன்மை பெறு ஜய வருடம் அதனிலே நை மாதம் நற்றேதி பதினைந்திலே’ எனத் தொடங்கும் அப்பன்னிரு சீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம் ‘புனையரவு மதியுமணி கயிலாயநாதனின்

பொன்னடியை மேவினுனே' என முடிவறுகின்றது. இந்நிகழ்ச்சி புலவர் அவர்களின் பதின்மூன்றாவது வயதில் நிகழ்ந்தது. இவை இள வயதிலேயே கவித்துவ ஆற்றல் கைவரப்பெற்ற வரகவியாகப் புலவர் விளங்கினார் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன. வாலிப வயதில் பல்வேறு வர்த்தகங்களிலும் ஈடுபட்டு வந்த நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டிமார்களின் 'கணக்குப்பிள்ளையாகப் புலவர் பணியாற்றினார். செட்டிமார்கள் தமிழார்வம் மிக்கவர்கள். சமய ஈடுபாடுடையவர்கள். அவர்களுடைய கூட்டுறவும், புலவரவர்களுடைய தமிழறிவுக்கும் சமய அறிவுக்கும் மெருகூட்டியதெனலாம். நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார் தென்னிந்திய சோனகருடன் சங்கு வியாபாரத் தொடர்பு பூண்டிருந்தனர். இதனால் அவர்களின் கணக்குப்பிள்ளையாக விளங்கிய புலவரவர்கள் பல முறை தென்னிந்தியப் பயணத்தையும் மேற் கொள்ள நேர்ந்தது. தென்னிந்தியப் பயணங்களும் பல தமிழறிஞர் களின் தொடர்புக்கு வழிவகுத்தன.

புலவரவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் நயினுதீவில் ஆலயங்கள் பலவற்றிலும் புராணபடனம் நடைபெற்று வந்தது. கந்த புராணம், திருவாத ஓராடிகள் புராணம் என்பன முக்கியமாக ஒத்தப்பட்டன. மகாபாரதத் தைப் பலர் வீடுகளில் படித்தனர். பாரதச் செய்யுள் முழுவதையும் மனனம் செய்தவர்களும் சிலர் அங்கு வாழ்ந்தனர். புலவர் அவர்களுடைய சகோதரர்களும் இலக்கிய இரசிகர்களாகவும், திருமுறைகளில் ஆழ்ந்த அறிவுடையவர்களாகவும், கவிஞர புனைய வல்லவர்களாகவும் திகழ்ந்தனர். இந்தப் பின்னணிகளும் இளமையிற் புலவரது தமிழார்வத்துக்கு காரணிகளாயமெந்தன.

புலவரவர்களின் தகுதியையும் நேர்மையையும் உணர்ந்த மிட்டாய்க்கடை வல்லிபுரம் அவர்கள் தாம் தமது இல்லத்தில் நிறுவிய நகைக்கடையின் நிருவாகியாகப் புலவர் அவர்களை அமர்த்தினார். வல்லிபுரம் அவர்கள் தமது மனைவியாரின் நினைவாக யாழ்நகர் மத்தியில் கங்கா சத்திரத்தையும் மேல் மாடியுடன் கூடியதாகக் கட்டியெழுப்பினார். அக்கால கட்டத்திலேயே புலவர் அவர்களின் திருமணமும் நடைபெற்றது. நயினையில் புலவர் அவர்களின் உறவினராக விளங்கிய நாராயணபிள்ளை அவர்களின் புதல்வி சின்னம்மா புலவரவர்களின் வாழ்க்கைத்துணைவியாரானார். அவர்களையும் உடனமூத்துக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் செல்வதாக வைத்துப் புனையப்பட்டதே புலவரவர்கள் இயற்றிய வழிநடைச்சிந்து எனும் நூலாகும். 1902 ஆம் ஆண்டில் இது இயற்றப்பட்டது. நயினுதீவிலிருந்து கடல்கடந்த பின் காரைநகர்

துறைமுகத்திலிருந்து கால்நடையாகச் செல்வதாகவும் வழியிலுள்ள வற்றை மனைவியாருக்கு எடுத்துரைப்பதாகவும் இப் பாடல்கள் அமைகின்றன. தமது முதலாளி வல்லிபுறத்தார் நிறுவிய அழகியகங்கா சத்திரத்தை பிரபலப்படுத்துவதை நோக்காகக் கொண்டு பாடப்பட்ட தாதலின்

‘சத்திரத்தைப் பார்ப்போம் பெண்ணே - எட்டிச்

சற்றே நடவாய் என் கண்ணே’

என்றே முதலாவது கண்ணி அமைகின்றது. அன்று காரை நகரிலிருந்து கல்லுண்டாய் செல்லும்வழியில் அமைந்திருந்தவற்றைப் புலப் படுத்தும் சரித்திர ஆதாரம் போலவும் இந்நால் விளங்குகின்றது. புன்னுலைப் பாலத்தின் ஒருபக்கத்தில் குருத்தோலை வலையிழுக்கும் காட்சியை

“பெண்ணைக் குருத்துகள் பூட்டி வலை

பெண்கள் இழுக்கின்ற பாட்டி இதில்

வண்ணக் கயல் கெண்டை இருங்கும் நல்ல

மாதர் பிடிப்பதற்கேலும்”

என விளக்குகின்றார்.

கல்லுண்டாய் கழிந்தபின் வரும் தூக்குமரக் காட்டை

“போக்கிரி அந்திராசி கோளால் முன்னம்

பூதனுயிர் தன்னை வாளால் வெட்டும்

தூக்கு மரக்காடு பாராய் அதோ

தோன்றுவு ஓட்டுமெடம் வாராய்”

என வரலாற்றுடன் இணைத்துப் புலப்படுத்துகின்றார். பல கண்ணிகள் கொண்டமைந்த இந்நால் முழுவதையும் ஸ்ரீ வங்கா சஞ்சிகையில் வெளியிட்ட பெருமை திரு குலசபாநாதன் அவர்களையே சாரும். அவர்கள் இயற்றிய ஈழநாட்டுப் புலவர்சரித்திரம் என்ற நூலிலும் நயினை நாகமனிப் புலவர்வரலாறு இடம்பெற்றுள்ளமையைக் காணலாம்.

புலவரவர்கள் இயற்றிய நயினை நிரோட்டயமக அந்தாதி என்னும் நால் புலவரதுதம்பியாரின்மகனுகிய வே.க.த.சுப்பிரமணியம் (தாமோதரம் பிள்ளை) அவர்களால் 1930ம் ஆண்டு நாவலர் அச்சகத்திற் பதிப்பிக்கப் பெற்றது. வித்துவ சிரோமணி சி.கணேசையர் அவர்களதும் வை.இராமநாதன் அவர்களதும் அணிந்துரைகளுடன் கூடியது. சிவப் பிரகாசசுவாமிகள் இயற்றிய திருச்செந்தூர் நிரோட்டயமக அந்தாதியை பாராட்டிய தென்னிந்திய செட்டிமார் ‘இத்தகைய ஒரு நூலை உங்கள்

எழுத்தில் யாராவது இயற்றியது உண்டா' எனக்கேட்டதை ஒரு சவாலாகவே ஏற்று நமினையிற் கோயில் கொண்ட அம்பிகையைத் துதித்து மூன்று நாட்களில் இந்நூலைப் புலவரவர்கள் இயற்றினர் என்பர். புலவரவர்களின் இலக்கிய நாலுணர்வையும், வடமொழியறிவையும், சொல்லாட்சியையும், கவித்துவ ஆற்றலையும் ஒருங்கே எடுத்துரைப் பதாக இந்நால் விளங்குகின்றது. தமது அணிந்துரையில் வித்துவ சிரோமணி சி. கணேசையர் அவர்கள்

‘பெருவிளங்கு கலைகள் எலாந் தெரியக் கற்றேன்
பெரிதுகவி இயற்கையிற் பாடும் நாவான்’

எனப் பாராட்டியமை புலவரவர்களின் பெருமைக்கு ஒர் அளவு கோல் எனலாம்.

ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட பாடல்கள் கொண்டு புலவர் அவர்கள் இயற்றிய நமினை மான்மியம் என்ற நூல் இன்னும் அச்சிடப்படாது கையெழுத்துப் பிரதியாகவேயுள்ளது. பாடல்களுடைய சில சிதைவுகளையும், காவியங்களையும், வரலாற்று ஆதாரங்களையும் துணைக்கொண்டு நமினாதீவின் பெருமையை எடுத்துக் கூறும் இந்நூலை மேலும் காலந் தாழ்த்தாது விரைவில் அச்சிட ஆவன செய்வது தொடர்புடையார்களது முக்கிய பணியாகும். புலவர் அவர்கள் சந்தர்ப்பங்கள் தோறும் இயற்றிய பாடல்கள் பல. அவற்றுள் சிலவற்றை அவரது சமகாலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் வாய்க்கேட்டு இன்புற முடிந்தது. அத்தனிப் பாடல்களைத் தொகுத்து வைத்த ஏடுகள் இன்று கிடைக்காதிருப்பது வருந்தத்தக்க செய்தியாகும்.

கிரந்தத்தில் எழுதப்பட்ட கையெழுத்துப் பிரதிகள் சில முன்னேச் சரத்தில் கிடைத்துள்ளன. புலவரவர்களின் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளாக அவை காணப்படுகின்றன. அனலை தீவின் தென் பகுதியாக விளங்கும் புனியந்தீவு பற்றிய செய்திகளும் அதில் இடம் பெறுகின்றன. அங்குள்ள நாகதம்பிரான் ஆலயத்தை நாகேஸ்வரன் கோயில் என்றும், அங்குள்ள தீர்த்தம் நாகாமிரதம் என்றும் அத்தீர்த்தத்தில் ஒரு மண்டலம் (நாற்பது நாள்) நீராடினால் பிரமஹத்தி தோஷம் நீங்கும் என்றும், அங்கு அமைந்துள்ள ஆலயத்தில் சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தியாக விளங்கிய பரராச சேகரன் திருப்பணி வேலைகள் செய்வித்தனன் என்றும் கூறும் குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன.

இல்லற வாழ்விலும் புலவர் அவர்கள் சகலபேறுகளையும் பெற்றுச் சிறந்து விளங்கினார். மக்கள் அறுவர் தோன்றி அவர்கள் வாழ்வில்

இன்பம் கூட்டினர். பேரர் பேர்த்திகளையும் அணைத்துக் கொண்டாடும் நல்வாய்ப்பும் அவர்களுக்குக் கிட்டியது.

புலவர் அவர்கள் ஆற்றிய சமூகப்பணியும் குறிப்பிட வேண்டிய தொன்றுகும். மணியகாரின் கட்டுப்பாட்டுள் விளங்கிய பகுதிகள் கிராமச் சங்கங்களின் நிருவாகத்தில் விடப்பட்டபோது நயினுதீவின் முதலாவது கிராமச்சங்கத் தலைவராகப் புலவர் அவர்களே ஏகமனதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். அடுத்து வந்த தேர்தல்களிலும் அவர்களே கிராமச் சங்கத் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். இறக்கும்வரை அப்பதவியைத் திறம்பட ஏற்று நடாத்திய பெருமையும் புலவர்க்கே யுரியதாகும். கிராமச் சங்கத் தலைவரே வழக்குகளுக்குத் தீர்ப்பு வழங்குவது அக்கால வழக்கம். நடுநின்று புலவர் நீதி வழங்கியமையால் மக்களால் பெரிதும் போற்றப்பட்டார். தீர்க்க தரிசனத்துடன் அவர்கள் அன்று ஆற்றிய சேவைகள் என்றும் நினைவுக்கரத்தக்கவை.

தமது ஜம்பத்து மூன்றாவது வயதிலே புலவர் அவர்கள் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்து இறைவனாடி எய்திவிட்டார். அவர்களது சேவையை நீண்டகாலம் பெற முடியாது போய் விட்டமை நயினுதீவு செய்த துர்ப்பாக்கியம் என்றே கூற வேண்டும்.

'கம்பன் வீட்டுக்கட்டுத்தறி' என்பது போலப் புலவர் அவர்களுடைய மக்கள் மருமக்கள் உறவினர்களும் கவிதை இயற்ற வல்லோராய் விளங்கினர். இன்று அவர்களுடைய பேரர் பீட்டர்களும் கல்வி வல்லோராய்க் கவிஞர்களாய் தழைத்து நிற்றல் கண்டின்புறத்தக்கது.

வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த புலவர் புகழ் என்றும் நிலை பெற்று விளங்கும்.

வாழ்க நாகமணிப்புலவர் திருநாமம்.
நன்றி.

புலவரைப் பற்றிய ஒரு நோக்கு

பண்டிதர், வித்துவான்

ப. குதூசன் B.A. Dip Ed. SLEAS

ஓய்வுபெற்ற வட்டாரக் கல்வி அதிகாரி

தீவக வலயம்

யாழ்ப்பாணத்தின் தென் கோடியில் அமைந்துள்ள சப்த தீவுகளின் நடுநாயகமாக விளங்குவது நயினாதீவு. இதனை நாகநயினார் தீவு, மணிபல்லவம், மணித்தீவு என்றும் அழைப்பார். இது சிறிய தீவாக இருப்பினும் பல சரித்திரப் பின்னணிகளைக் கொண்டது. அது மட்டுமன்றிப் பல பெரியோர்கள் தோன்றியதால் பெருமை பெற்றதும் இத்தீவு. ஆத்மஞானி ஆகிய முத்துக்குமாரசுவாமிகள் தோன்றியதும் இத்தீவே. இவரை நயினாதீவுச் சாமியார் என்றும் அழைப்பார்.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த இத்தீவில் அவதரித்தவரே நயினை நாகமணிப் புலவர். தனது கவித்துவத்தினாலே புலவர் என அழைக்கப் பட்டவர். இவர் பல தனிப்பட்ட பாடல்களையும் பல்வேறு இலக்கியப் படைப்புக்களையும் ஆக்கித் தமிழ் அன்னைக்குச் சூட்டி மகிழ்ந்தார். இவரது கவிதைச் சிறப்புக்காரணமாக ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசையில் ஒருவராக இடம்பெற்றுப் பெருமை பெற்றவர் நாகமணிப் புலவர். இத்தகைய சிறப்பினையுடைய புலவர் அவர்களின் வரலாற்றையும் அவரது கவித்துவத்தையும் ஆராய்ந்து கட்டுரையாக வடிவமைப்பது தமிழிலக்கியத்துறைக்கு ஒரு பங்களிப்பாக இருக்கும் என்ற நோக்கில் இதனை எழுத முற்படு கின்றேன். இத்தகைய சரிதங்களை அறிவோர், பண்டைய காலப் புலவர்களது கல்வி அறிவின் பெருமையையும், அவர்கள் இயற்றிய கவிகளின் அருமையையும் அக்கவிதையினால் அவர்கள் பெற்ற பாராட்டுக்களையும் அறிந்து தாழும் கற்றற்கண் ஊக்கமுடைய வராகிப் பெருமை பெற்றமுடியும் என்பதும் எனது கருத்து.

இவர் நயினாதீவிலே 1891ஆம் ஆண்டு மார்க்பி மாதம் 25ஆம் திகதி கதிரேசபிள்ளை நாகமுத்து தம்பதிகளின் சிரேஷ்ட புதல்வராக அவதரித்தார். இவர் நயினாதீவு நாராணபிள்ளை வள்ளியம்மை தம்பதி களின் மகள் சின்னம்மா என்பவரை மணந்து வையத்துள்வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து பெறுவதற்றுள்சிறந்த பேறாகிய நன்மக்கட் பேறாக மூன்று ஆண்களையும், மூன்று பெண்களையும் பெற்று மகிழ்ந்தார். இவர் 1933 ஆம் ஆண்டு ஆடி மாதம் 20 ஆம் திகதி தேகவியோகமாயினர்.

கிராமச்சங்கத் தலைவராக இருந்த காலத்தில் உள்ளூர் ஆட்சிச்சட்ட விதிகளுக்கமைய கிராமத்தில் ஏற்படும் சிறு ச்சரவுகளை விசாரித்து நீதி வழங்கும் கடமையையும் செய்து வந்தார். அக்காலத்தில் மக்கள் இவரை கிராமசபைத் தலைவர் என்றோ சேமன் (chairman) என்றோ அழைக் காமல் கிராமக் கோட்டு நீதிவான் அல்லது புலவர் என்றே மதிப்புடன் அழைக்கு வந்தனர். புலவர் என்றால் சிறுவர் முதல் பெரியோர் வரை எல்லோரும் இவரை நன்கு அறிவர்.

இவர் கிராமசபைத் தலைவராக இருந்த காலத்தில் தற்போது சந்தையடி என்று அழைக்கப்படும் இடத்தில் இரண்டு பாரிய ஆலமரங்கள் நின்றன. அதனால் அந்த இடம் இரண்டால்டி என அழைக்கப்பட்டு வந்தது. அந்த இரண்டால்டியின்கீழ் சந்தை ஒன்றை ஆரம்பித்து மரக்கறி முதலியவற்றை மக்கள் அங்கு கொண்டுவந்து விற்பனை செய்வதற்கான ஒழுங்கினையும் செய்து வைத்தார். மீனவர்கள் தாம் பிடிக்கும் மீன்களை இச் சந்தையிலேயே கொண்டு வந்து விற்பனை செய்ய வேண்டும் என்ற ஏற்பாட்டினையும் இவர் உண்டாக்கினார். மீன் விற்பதற்கான தனியான கொட்டில் ஒன்று தற்போது விவசாயத் திணைக்களத்தினால் நிறுவப்பட்டுள்ள உரக்களஞ்சியாலை அமைந்துள்ள இடத்தில் அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

ஊருக்கு மத்திய இடமாகையால் இந்த இடம் சந்தை போன்ற பொது நிறுவனங்களுக்குப் பொருத்தமான இடமாக இருந்தது. தற்போது அந்த ஆலமரங்கள் அங்கு இல்லை. எனினும் பிற்காலத்தவர்களால் சந்தை கூடுவதற்கான கட்டடம் ஒன்று நிறுவப்பட்டு சந்தையடி என்ற பெயரும் நிலைத்து விட்டது. புலவர் அவர்களின் தொலைநோக்குத் திட்டத்திற்கு இது நல்லதோர் எடுத்துக்காட்டாகும்.

தற்போது அரசினர் வைத்தியசாலை அமைந்துள்ள இடத்திற்கு எதிராக மேற்குப் பக்கத்தில் உள்ள காணியிலேயே புலவர் வாழ்ந்து வந்தார். இப்போதும் அந்த வளவு புலவர் வளவு என்றே அழைக்கப் பட்டு வருகின்றது.

தான் கல்வி பயின்ற தில்லையம்பல வித்தியாசாலையின் அபிவிருத்திக்காக நிலம் உதவி கல்விப்பணி செய்த பெருமையும் இவருக்குண்டு.

ஒருவர் மறைந்த பின் அவரை ஞாபகப்படுத்துவதாயின் அவர் எத்தனை ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார் என்பதை என்னிப் பார்ப்பதே இல்லை. மாறாக அவர் எப்படி வாழ்ந்தார் என்பதை என்னிப் பார்த்தே அவரை ஞாபகப்படுத்துகின்றோம். அந்த வகையில் புலவர் அவர்களது வாழ்க்கையும் மற்றவர்களது ஞாபகத்தில் இருந்து மறையாத மங்காத ஒன்றாக அமைந்துள்ளது. அத்தகைய பெருமையை அவருக்கு ஈட்டிக் கொடுத்த அவரது கவித்துவம் பற்றி இனி ஆராய்வோம்.

நயினை நாகமணிப் புலவரின் கவித்துவம்

நாகமணிப் புலவர் சிலேடை நயம்படப் பேசுவதிலும் கவிதை புனைவதிலும் மட்டுமல்ல சொல்லலங்காரம், பொருள் அலங்காரம் என்பனவும் மிளிரக் கவிபாட வல்லவர். அவரது பாடல்கள் பலவற்றில் தாம் பல நால்களில் பயிற்சி பெற்றவர் என்பதையும் தெளிவுறுத்தி யுள்ளார். கோவில் திருவிழாக் காலங்களில் சுவாமி வீதியலா வரும் போது வாகனங்களில் சுவாமியை வைத்துத் தூக்கி வருதல் மரபு. விழாப் பொறுப் பாளர்கள் அடியார்களிடத்துச் சென்று வாகனம் தூக்க வரும்படி அவர்களை அழைப்பார். சிலர் அதற்குத் தயக்கம் காட்டி மறுப்பதும் உண்டு. அப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அதனை அவதானித்த புலவர் அவர்கள், அழைப்பு விடுத்தவரை நோக்கி, “தம்பி, வாகனம் தூக்க என்று கூப்பிட்டால் யாராவது வருவார்களா? சாமி தூக்க வாருங்கள் என்று கூப்பிட்டால் தயக்கம் இன்றி எல்லோரும் வருவார்கள். இனி அவ்வாறு கூப்பிடுங்கள்” என்று கேட்டவர்கள் சிரிக்கும்படி கூறிய ஒரு சம்பவத்தை அவரை நன்கு அறிந்த பெரியார் ஒருவர் கூறக் கேட்டுள்ளேன்.

இவ்வாறே இவர்வணிகர்க்கடைகளில் கணக்கெழுதும் வேலை பார்த்து வந்தபோது இந்தியாவிலிருந்து அறிஞர்கள் இருவர் யாழ்ப்பானம் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் புகையிலை சுருட்டுப் பிரியர்கள். அக் காலத்தில் வை. சி. சி. கு. என்ற விலாசத்தை உடைய சுருட்டு புகைப் பிடிப்பவர்கள் மத்தியில் பிரபல்யம் பெற்றிருந்தது. இலங்கையில் மட்டுமின்றி இந்தியாவிலும் கூட இதன்மகிழை பரவியிருந்தது. மேற் கூறிய இந்திய அறிஞர்கள் இந்தவை. சி. சி. கு. என்பதை ஆங்கிலத்தில் V.S.S.K சுருட்டுத் தரும்படி கேட்டார்கள். V.S.S.K என்பதை சற்று

வேகமாக அவர்கள் சொல்லிக் கேட்டபோது அவர்கள் கேட்பது என்ன என்பதை அறிந்திருந்தும் புலவர் அவர்கள் வேடிக்கையாக “என்ன வேசைச்சுருட்டோ” என்று கேட்டார். அதைக் கேட்ட அறிஞர்கள் “ஏன் அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? வேசைக்கும் சுருட்டுக்கும் என்ன தொடர்பு” என வினவினார். உடனே புலவர் “அந்தத் தொடர்பை வசனத்தில் சொல்ல வேண்டுமா? அல்லது பாட்டாகப் பாட வேண்டுமா” என வினவினார். “சரி பாட்டிலேதான் சொல்லுங்களேன்” என்றனர் அறிஞர்கள். உடனே புலவர் பின்வரும் பாடலைப் பாடி அவர்களைத் திண்றிட்டதார். அப் பாடல் பின்வருமாறு:

எட்டிப் பிடித்தலால் ஏந்தி முத்தமிடுதலால்
கட்டவிழுத் திதழ்வாயிற் கவவுதலால் - மட்டற்ற
ஆசைத்தீ முட்டுதலால் ஆன புகைச்சுருட்டை
வேசைப் பெண் என்றேன் விரை

இந்த வெண்பாசுருட்டுக்கும் வேசைக்கும் சிலேடையாக அமைந்த பாடல். முதல் சுருட்டுக்கு எனப் பார்த்தால் சுருட்டைக் கேட்பவர் அதனை விற்பவரிடமிருந்து எட்டிப் பிடித்து வாங்குவார். பின் அதைக் கையில் வைத்து அதன் கோடா தோய்ந்த நறுமணத்தை மோந்து ரசிப்பார். அதன்பின் பத்துச் சுருட்டுக்கள் கொண்ட கட்டை அவிழுத்து அவற்றில் ஒன்றை எடுத்து தமது இதழ்களில் வைத்துக் கொள்வார். பின் தீப் பெட்டியைத் தட்டி ஆசையோடு பற்றவைத்துப் புகைப்பர் எனப் பொருள் கொள்ள நின்றது. அடுத்து வேசைக்கு எனப் பார்த்தால், வேசிகளிடம் சல்லாபிக்கச் செல்லப்பவர்கள் அவளை எட்டிப் பிடிப்பார். பின் அவளை அணைத்து முத்தமிடுவார். பின்கட்டவிழுத்து அதர பானம் பருகுவார். அதன்பின் அளவற்ற காமவசப்பட்டு அவளைச் சுகித்து அனுபவிப்பார் எனப் பொருள்பட நின்றது.

சுருட்டிலும் காசு கரியாகிப் புகையாகின்றது. வேசைச் சுகத் திலும் அவ்வாறே எனக் குறிப்புப் பொருள் தந்து நிற்கும் சிலேடை அணி மிளிரும் பாடல் இது.

இவ்வாறே அந்தணர்க்கும் அம்பட்டருக்கும் சிலேடையாக அவர் பாடிய இன்னொரு வெண்பா

அம்பட்டர் ஆதலினால் ஆனசிகை நீக்குதலால்
கும்பிடடே எவரும் குளித்தலால் - செம்பிடடு
புன்னீர் தெளித்தலால் பூசரும் நாவிதரும்
தொன்னேர ரெண்றுலகிற் சொல்.

முதலில் அம்பட்டருக்கென எடுத்துக் கொண்டால் அம்பட்டர் என்ற குலத்திலே தோன்றியதால் வளர்ந்து வந்த தலைமுடியைச் சிகையலங்காரம் செய்கையில் வேண்டியவாறு நீக்கிவிடுதலால் முடிகளையச் செல்வோர் அம்பட்டரின் சொற்படி தலையைத் தாழ்த்தியும் திருப்பியும் வேண்டியவாறு நடந்து கொள்வர். செம்பிலே இருந்து அற்ப நீரைத் தெளித்துத் தடவிச்சவரம் செய்வதால் அவர்கள் செய்கையில் பூசகருக்கு ஒப்பானவர். இனி அந்தணருக்காயின் அம்பட்டர் ஆதலினால் அழியப்பட்டர் என்னும் பிராமண குலத்தில் உதித்த படியினாலும் ஆன சிகை ஒமம் வளர்த்தற்கான (சிகை - சுவாலை) தீச் சுவாலையினை பின் அகற்றி விடுவதனால் கும்பிட்டே எவரும் குனிதலால் - பிரசாதம் பெறுவோர் பிராமணர்களைக் கும்பிட்டுக் குனித்து வணங்குவதனாலும் செம்பிட்டு புல் நீர் தெளித்தலால் செம்பிலே நீரைவிட்டு தர்ப்பைப் புல்வினால் அதைத் தொட்டுத் தெளித்தலால் செய்கையில் அம்பட்டர் போலாகின்றனர் எனச் சிலேடைப் பொருள் சிறந்து நிற்கின்றது.

அக்காலத்தில் ஊரில் உள்ள விவசாயிகள் பலர் செம்மறியாடு வளர்த்து வந்தனர். புலவரவர்களும் சிறு பராயத்தில் தங்கள் வீட்டு ஆடுகளை மேய்க்கச் சென்று வருதல் வழக்கமாக இருந்ததாம். அப்போது தங்கள் ஆடுகளை மற்றவர்களது மந்தையிலிருந்து பிரித்து அறிவுதற்காக அவற்றின் அடையாளங்களையும் தொகையையும் ஒரு பாடலாக அமைத்து வைத்திருந்தார் என்றும் அப்பாடலின் முதலாம் அடி மட்டும் தற்போது ஞாபகமாக இருப்பதாகவும் ஒரு அன்பர் கூறினார். அந்த முதலடி

கறுத்தாள் பதினெந்திற் சுட்டி மிரண்டு
கருவாச்சி பத்து

இது புலவரின்தனிப்பாடல்களும், அவற்றின் நிலையும்.

இவ்வாறு புலவர் பாடியதனிப் பாடல்கள் பல. அவற்றை அறிந்தோர் தற்போது அருகிவிட்டனராதலாலும் உள்ள ஒரு சிலரும் நாம் தொடர்பு கொள்ள முடியாதபடி தூர் இடங்களில் வசிப்பதாலும் அவர் பாடிய பாடல்களை அறிந்து கொள்ள முடியாதுள்ளது. இவ்வாறே காலம் கழியுமானால் செவி வழியாக வழங்கி வந்த அவரது பாடல்கள் மங்கி மறைந்து விடும். கிடைத்தவற்றையாவது நாம் பாதுகாப்பதே இனிச் செய்யத்தக்கது.

இவ்வாறு பாடும் வன்மை பெற்ற புலவர் அக்காலத்தில் இறந்த வர்களின் ஞாபகார்த்தமாகக் கல்வெட்டு என்ற பெயரில் சரமகவிகள்

பாடி வந்தார். அவை பல பாடல்களைக் கொண்ட சிறு நூல் வடிவமாக வெளியிடப்படும். அப்பாடல்களில் காலமானவர்களின் குலம், கோத்திரம், தொழில், அவர்குடும்ப வரலாறு, அவரது சிறப்பு என்பன புனைந்துரைக்கப்படும். உண்மையில் அது ஒரு நரஸ்துதியாகவே அமையும்.

கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர்தாம் இயற்றிய கம்பராமாயணத்தில் தன்னை ஆதரித்த சடையப்ப வள்ளல் பற்றிப் பல பாடல்களைச் சேர்த்திருந்தார். நரஸ்துதிப் பாடல்கள் சேர்ந்திருக்கின்றன என்ற காரணத்தினால் கம்பராமாயணத்தை அரங்கேற்ற முடியாது கம்பர் அனுபவித்த தொல்லைகளை இலக்கிய வரலாறுகளில் நாம் காண கின்றோம். பின் அப்பாடல்களில் பெரும்பாலானவற்றை நீக்கிய பின்பு தான் இராமாயணம் அரங்கேற்றப்பட்டது என்பதையும் நாம் அறிவோம்.

நரஸ்துதி பாடுவோரின் புலமை குடத்தில் இட்ட விளக்குப்போல வெளியாருக்குத் தெரியாமலே மங்கி மறைந்துவிடும். மேலும் நமது ஊரிலும் பாடவல்ல பல பெரியார்களின் பெயர்களை நாம் அறிய முடிகின்றது. ஆனால், அவர்களது புகழ் மறைக்கப்பட்டு விட்டன. நமது நாகமணிப் புலவரும் இவ்வாறு சரமகவி பாடி வந்தால் பல காலம் அவரது புகழ் வெளிப்படாமலேயே இருந்தது. பின் நாடும் நாழும் செய்த நற்பயணால் அத்தகைய பாடல்கள் பாடும் வேலையைப் புலவர்விட்டொழித்தார்.

பொய்மையாளரைப் பாடாதீர் எந்தை
புகலூர் பாடுமின் புலவிர்காள்
என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கூறியது நாகமணிப் புலவருக்கு ஏற்படையதாக இருந்தது போலும்.

தற்காலத்தில் கல்வெட்டு வெளியீடுகளில் இறந்த பின் புகழ் பாடு வதற்குப் பதிலாக அவரது ஞாபகார்த்தமாக இறைதுதிப் பாடல்களும் வேறு அறிவு சார்ந்த விடயங்களும் தொகுத்து வெளியிடப்படுதல் மரபாக மாறி வருகின்றது. இதற்குக் காரணம் நரஸ்துதிப் பாடல்களைச் சுலைபடப் பாடவல்லோர் இல்லாமையும், பொய்மையாளரைப் பாடக்கூடாது என்ற நோக்கமும் காரணங்களாக இருக்கலாம்.

நாகமணிப் புலவரின் கவித்துவம் இப்போது புதியதோர் பாதையாகச் செல்லத் தொடந்கியது. இறவாத புகழுடைய பல நூல்கள் யாக்க

வேண்டும் என்றும், தான் ஒரு திறமான புலவன் என வெளிநாட்டவர் வணக்கம் செய்ய வேண்டும் என்றும் அவர் எண்ணினார். அந்த எண்ணத்தில் அரும்பியவையே நயினை நிரோட்ட யமக அந்தாதியும், நயினை மான்மியமும் ஆகும். அதிஷ்டவசமாக இவை எழுத்துருவில் எமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இவற்றில் முந்தியது புலவர் உயிரோடு இருந்த காலத்திலேயே அச்சுருப் பெற முயற்சிகள் நடந்து 1930 ஆம் ஆண்டு அது நூல் வடிவில் வெளிவந்தது. நயினை மான்மியம் அச்சிடப்படு முன்னே புலவர் அமரத்துவம் அடைந்து விட்டார்.

அடுத்து நயினை நிரோட்ட யமக அந்தாதியில் புலவரின் கவித்துவம் பற்றி நோக்குவோம்.

இது முப்பது கவித்துறையால் அமைந்த ஒரு நூல். மொத்தம் முப்பது பாடல்களே இதில் இடம்பெற்றுள்ளன எனினும் இது நுட்பமும் கடினமும் கொண்ட யாப்பமைதி கொண்ட பாடல்களாகும். இந்தப் பாடல்களை நிரோட்ட யமக அந்தாதியாகப் பாடுதல் என்பது மிகுந்த கஷ்டமான யாப்பு முறையாகும். நிரோட்ட என்பது இதழ் குவியாமை, மேலுதடும் கீழுதடும் ஒன்றோடு ஒன்று சேர்வதால் பிறக்கும் ம, ப போன்ற எழுத்துக்கள் இடம்பெறாது பாடுதல். யமகம் என்றால் பல அடிகளிலாயினும் ஓரடியில் பல இடங்களிலாயினும் வந்த எழுத்துக் தொடர்களே மீண்டும் வந்து பொருள் வேறுபடுவது. இதனை மடக்கு என்றும் கூறுவர். அந்தாதி என்பது முதற்பாடவின் இறுதியடியின் ஈற்றிசை அடுத்த பாடவின் முதல்சையாக வருவது.

இந்த நுட்பமான யாப்பு முறையைக் கையாளத் துணிந்தமை புலவரின் கவித்துவ மேதாவிலாசத்தை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. இந்நுலின் ஒரு பிரதியை நமது ஊர் சங்கீத பூஷணம் திரு. மு. நவ ரெத்தினம் அவர்கள் அண்ணாமலை சர்வ கலாசாலைக்கு எடுத்துச் சென்றபோது அதனைப் பார்வையிட்ட அறிஞர்கள் பலர் இப்பாடல் களின் அருமை பெருமைகளை வியந்துரைத்தாக அறிய முடிகின்றது. இப்பாடல்களை அச்சிடுவதற்கு முன் அவற்றைப் பரிசோதித்து வேண்டிய திருத்தங்கள் செய்தவரும் தொல்காப்பிய எழுத்துக்காரத் திற்கு உரை விளக்கக் குறிப்பு எழுதியவருமான தமிழ் வித்துவான் புன்னாலைக்கட்டுவன் பிரம்மழீ சி. கணேசையர் அவர்கள் இந் நாலுக்கு வழங்கிய சிறப்புப் பாயிரம் பின்வருமாறு

தீரு விளங்கு நயினையிற் தீவகத்து வாழும்
 தேவியொரு நாகபூஷணி தன்மீதே
 கருவிளங்கு முயிர்கள் படித்தின்பமேவக்
 கணி நிரோட்டய மகவந்தாதி செய்தான்
 பெருவிளங்கு கலைகளைல்லாம் தெளியக்கற்றோன்
 பெரிதுகவி யியற்கையினிற் பாடும் நாவான்
 தரு விளங்கு கரமுடையான் நீதி மிக்கோன்
 சகம் போற்றும் நாகமணிப் புலவன்றானே

இப்பாடவில் நாகமணிப் புலவரின் வரகவித்திறமும் பன்னாற் பயிற்சியும், கொடைத் திறனும், நீதிச் சிறப்பும் இவர் பாடிய நூலின் பயனும் விதந்துரைக்கப்பட்டிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது. இதற்கு அணிந்துரைவழங்கிய ஸ்ரீமான் வை. இராமநாதன் அவர்கள் பின்வருமாறு பாடினார்.

பேராசியர் பெரும் புலவவோருமுன் பேசுதடி
 சேராயகம வந்தாதி நயினையிற் றேவிதன்மேல்
 ஆராத காதலுடன் புனைந்தான் வெள்ளலர்ப் பொருட்டு
 வார்சமின்னுறை நாவுடை நாகமணி நயந்தே

புலவர் கையாண்ட யாப்பின் அருமை இங்கு சிறப்பித்துக் கூறப் படுகின்றது.

இனி இந்த நூலிலே புலவர் நயினையின் நீர் வளமும், நில வளமும் பிரம்ம விட்டுனுக்களால் தேடியும் காணமுடியாத இறையொரு பாகமாக வீற்றிருக்கும் இறைவியின் கருணா விலாசமும், அவரைத் துதிப்பதற்கு நயினைத்தீவுக்கு வராது காலம் கழிப்பவர்கள் தம் வாழ்நாளை வீணாக்கி யம பயத்திற்கு ஆளாவர்கள் என்பதையும் விளக்கிச் செல்கிறார்.

மேலும் அநித்தியமான ஆசைகளுக்கு ஆட்பட்டும் பல்வேறு விதமான நோய்களால் துன்பமடைந்தும் வீணை மாண்பொழியாமல் அம்பிகையை சரணடைந்து உய்திபெற முயலுங்கள் என்றும் கூறுகிறார். அத்துடன் இறைவியானவள் விநாயகக் கடவுள், முருகன் ஆகியோரின் மாதா, விட்டுனுவின் தங்கை. பரமசிவனுடன் இரண்டறக் கலந்தவர். எனவே, இவரை விடுத்து வேறு தலங்களுக்கு நீவிர் சென்று வழிபாடு செய்வதிலும் பார்க்க, கருணாசமுத்திரம் சூழ்ந்த நயினையிற் சென்று அம்பிகையை வழிபட்டால் வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்தப் பெறலாம் என அறுதுயிட்டுக் கூறியுள்ளார்.

இப்பாடல்களின் சிறப்பை எடுத்துக்காட்டும் விதத்தில் இரு பாடல் களை இங்கு தருகின்றோம். வளர்செறிந்த இலங்காபுரியை ஆண்ட இராவணன் கயிலை மலையின் கீழ் அகப்பட்டு அதினின்றும் விடுபடு வதற்காகப் பாடிய சாமவேத கீதத்துக்கு மகிழ்ந்தவரும், நாரணி என்னும் திருநாமத்தை உடையவருமான நாகபூஷணி அம்பாள் வீற்றிருக்கும் தலத்தில் வதியும் தலைவனே, நீ இன்றைக்கே எமது இல்லின்கண் வந்து உனது மாலையை எம் தலைவிக்கும் சூட்டாயாயின் அவள் உய்ய மாட்டாள் என்று தோழி தலைவனுக்குத் தலைவியின் விரகதாபத்தின் கொடுமையை எடுத்துரைப்பதாக அமைந்த பாடல் அடிகள்

அணியலங்கார நிதியாடை நீர்சிலை யனெநல்லா
ஞனியலங்கா நகராண்டாளிசைக் கிணியாளந்தனா
ரணியலங்காளினாங்கீழ் நயினையிலண்ணா விந்தா
எனியலங்காரந்தா யெனிற் நேறலளாயிழையே.

இப்பாடலைப் படிக்கும்போது இதழ்கள் குவிதலில்லாத எழுத்துக்கள் இருப்பதையும் அதாவது பாடும்போது கீழ் உடும் மேல் உடும் ஒன்றோடொன்று சேராது இருப்பதற்கான நிரோட்டத்தையும் அணியலங்கார சொல் மீண்டும் வந்து யமகமாக அமைவதையும் அவதானிக்கலாம். இனி இதன்கருத்தை அறிதற்காக பதச்சேதம் செய்து பொருளைப் பார்ப்போம்.

அணி அலங்கார நிதி, ஆடை, நீர், சிலை, ஆனம், நெல், ஆன் சிறந்த திரவியங்களும், வஸ்திரங்களும், நீர் நிலைகளும், மலைகளும், வாகனங்களும், நெல்லினங்களும், பசுக்களும் அணியலங்கா நகராண்டான் இசைக்கு இனியான் பொருந்தப் பெற்ற இலங்காபுரியை அரசு செலுத்திய இராவணனாற் பாடப்பெற்ற சாம வேதகானத்துக்கு உவப்புற்றவரும் அந்த நாரணி - அழகிய தண்ணளியுள்ள நாரணி என்னும் திருநாமத்தை உடையவருமான நாகபூஷணி அம்பாள் எழுந் தருளி இருக்கின்ற, அலம் (அலம் - கலப்பை) நளினம் கால் நயினையின் அண்ணல் - வயல்களில் உழும் கலப்பைகள் தாமரைகளின் தாழ்களைக் கிழிக்கின்ற (சிறப்புடைய) நயினையின்கண் உள்ள தலைவனே, இந்நாள் அணி அலங்கு ஆரம் தராது ஓழியின் தேறலள் ஆயிழையே இற்றைத் தினத்திலே (நீ எம் மனக்கு வந்து) விளங்கு கின்ற மாலையைத் தராது விட்டால் எம் தலைவி தெளிவடைய மாட்டாள் என்பது இதன்கருத்து.

அடுத்த பாடலாக வருவது ஆயிரம் தலைகளை உடைய ஆதிசேஷன் என்னும் பாம்பணையில் பள்ளி கொள்பவரும் முன்னொருபோது வாமன் உருவினராக மகாபலிச் சக்கரவர்த்தியிடம் சென்று ஓரடியால் பூமி முழுவதும் அளந்த திருமாலினாலும் அறியப்படாதவருமான நாகபூஷணி அம்மனின் பெருமையை ஆராய மாட்டார், அவருக்காகப் பூஞ்சோலைகளை அமைக்க மாட்டார், அப்படியாயின் உமது இறுதிக் காலத்தில் யமனால் ஏற்படும் பலவித தண்டனைகளிலும் இருந்து உம்மைக்காப்பது எது என்னும் பொருளை உடையது. அப் பாடலாவது,

ஆயிரந்தண்டலை நாகனையாளன் றரசிடைச்சிந்
தாயிரந் தண்டலை நாடனந்தான்றியாளிசையா
ராயிரந் தண்டலை செய்யீர் நயினைக்கடைகிலிரை
யாயிரந் தண்டலையந்த கணாற்றிவர ணென்னையே

இதனைப் பொருளுக்கேற்பப் பிரித்தால் ஆயிரம் தண் தலை நாகம் அணையாள் - ஆயிரம் என்னும் அளவினதான தண்ணிய தலைகள் பொருந்திய ஆதிசேஷனைச் சயனமாக உடையவரும், அன்று அரசிடைச் சிந்து (சிந்து - குறள் வடிவம்) ஆய் இருந்து - அக்காலத்தில் மகாபலிச் சக்கரவர்த்தியிடம் குறள் வடிவம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும், அன்டு அலை நாடு அளந்தான் அறியாள் - நெருங்கிய கடலாற் குழப்பட்டு பூமியை (ஓரடியாக) அளந்தவருமாகிய திருமாலும் அறியப்படாதவளான நாகபூஷணியம்பாளின் இசை ஆராயிர் - புகழை ஆராய மாட்டார், அம் தண்டலை செய்யீர் - அழகிய பூஞ்சோலையை அமைக்க மாட்டார், நயினைக்கு அடைகிலீர் - நயினையம்பதியை தரிசிக்க மாட்டார், ஐ ஆயிரம் தண்டலை - ஜயாயரிம் என்னும் அளவிலதான தண்டனைகளை, அந்தகணார் ஆற்றில் அரண் என்னை - (இறுதிக் காலத்தில்) உம்மைப் பாதுகாப்பது எது என இப்பாடலின் பொருள் அமைகின்றது. முதலாம் பாடலின் இறுதிச் சிரின் தொடக்க மாக ஆயிழையே என்பது இப் பாடலின் முதற் சிரின் ஆதியாக ஆயிரந் தண்டலை எனத் தொடங்கி அந்தாதியாக வருவதும் அவதானிக்கற் பாலது.

மேலும் பெண்களின் கண் வீச்சுக்கும் அவளது இடை அழகிற்கும், அவர்கள் அணிகின்ற ஆடை அணிகளுக்கும் அவரது தனபாரங்களுக்கும் ஆசைப்பட்டு அழிகின்ற யான் பாடிய இந்த அந்தாதியை நாகபூஷணி அம்பாள் அழகிய மாலையாகத் திரித்தாள். எனவே, எனக்கு ஏதும் பயம் இல்லை என்ற பொருள்பட அளிக்கண்ணியரிடைக்

கடைக்கிளா நகிற்காசையிற் சென்று (அளிக்கண்ணியர் இடைக்கு ஆடைக்கு இள நகைக்கு ஆசையிற் சென்று) எனத் தொடங்குகின்ற பாடல் தாயுமானவர்மலைவளர்காதலி என்னும் பகுதியில் பாடிய “தொட்டிலே வலிய மட மாதர் வாய் வெட்டிலே, சிற்றிடையிலே, நடையிலே, சேலாத்த விழியிலே, பாலாத்த மொழியிலே, சிறு பிறை நுதற் கீற்றிலே, பொட்டிலே அவர்கட்டு படடிலே புனைகந்த பொடியிலே அடியிலே மேற்பூரித்த முலையிலே நிற்கின்ற நிலையிலே புந்திதனை நுழையவிட்டு....”

என்ற பாடலினை எமக்கு ஞாபகமூட்டுகிறது.

இவ்வாறே இறைவன் திருவாதலூரருக்காக நரியைப் பரியாக்கிய சம்பவம், இறையனார் களாவியலுக்கு எழுதப்பட்ட உரைகளில் நக்கீரது உரையே சிறந்தது எனத் தெரிவிப்பதற்காக முருகன் உருத்திர சர்மன் என்ற ஊமைப் பிள்ளையாக அவதரித்த சம்பவம் என்பன வற்றையும் இவை போன்ற பல புராண வரலாறுகளையும் இந்த அந்தாதியில் எடுத்துக் கூறியிருப்பது

“முன்னோர் மொழி பொருளேயன்றி அவர்
பொருளைப் போன்னே போற் போற்றும்
மரபினைத் தழுவிச் செல்லுதல் கவிமரபு”

என்பதைத் தான் அறிந்து வைத்துள்ளார் என்பதையும் எண்ணி இன்புற வைக்கிறார் புலவர்.

அடுத்தபடியாக இவர்பாடிய நயினை மான்மியம் என்ற பெருநூலில் புலவரின் கவித்துவம் பரந்து விரிந்து செல்லும் பாங்கினை ஆராய்வோம்.

நயினை மான்மியம்

இது நயினையது மான்மியம் என விரியும். மான்மியம் என்பது மகிமை அல்லது சிறப்பு. சக்திபீடங்கள் பலவற்றுள்ளும் புவனேஸ்வரி பீடம் எனச் சிறப்பிக்கப்படுவது நயினாதிவு. அங்கு கோயில் கொண்டிருப்பவர் நயினை நாகபூஷணி அம்மன். ஈழத்திலுள்ள பெருமை பெற்ற அம்மன் ஆலயங்களுள் இதுவும் ஒன்று. இங்குள்ள தீர்த்தம் பாவங்கள் பலவற்றையும் தீர்க்கவல்லது என்பது சைவ மக்களது நம்பிக்கை. இத்தகு மேன்மை மிகக் நயினையின் சிறப்பினையே புலவர் நயினை மான்மியம் என்னும் இந்த நூலில் விதந்தோதுகின்றார்.

“மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் முறை யாத் தொழுபவர்க்கு வார்த்தை சொல்ச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே” எனத் தாயுமானவர் கூறுவதற் கிணங்க முதற்கண் இப்பதி அமைந்துள்ளாசமு மண்டலத்தின் சிறப்பைக் கூறி அதன்பின் அங்குள்ள அம்பிகையின் கருணைத் திறத்தினையும், அங்குள்ள தீர்த்தத்தின் விசேடத்தையும் நயம்பட உரைத்து அதன் பின் அத்தலம் சம்பந்தமான பல்வேறு புராண வரலாறுகளையும் விரித்துரைத்தனது நூலை நிறைவு செய்கிறார் புலவர்.

இது கடவுள் வணக்கம், அவையடக்கம், பாயிரம் என்ற மூன்று அங்கங்கள் போக ஈழமண்டலச் சருக்கம், ஸ்தல விசேடச் சருக்கம், மூர்த்தி விசேடச் சருக்கம், தீர்த்த விசேடச் சருக்கம், சேடனருச்சனைச் சருக்கம், விழாவணிச்சருக்கம், உவவளச்சருக்கம், மகாமணிச்சருக்கம், புண்ணியராச தரிசனச் சருக்கம், மணிபல்லவச் சருக்கம், பீடிகைச் சருக்கம், நாகர்வதைச் சருக்கம், பாத்திரச் சருக்கம், ஆபுத்திரச் சருக்கம், புகாரச் சருக்கம், மணித்தீப மகத்துவச் சருக்கம் எனப் பதினாறு சருக்கங்களைக் கொண்டது.

இம்மாண்மியம் சுமார் ஓராயிர விருத்தப் பாக்களால் இயன்ற ஒருநால். பாயிரத்தில் புலவரே ‘நயினையின் மீது மான்மியம் மிக்க விருத்தமாய், ஏதிலாயிர மைந்துடனேமு நான்கு ஒதுனேன்’ என்று கூறியுள்ளார்.

பாரதத்தின் உட்பிரிவுக்குச் சருக்கம் எனப் பெயரிட்டது போல இதன் உபபிரிவுகளையும் சருக்கம் என்று புலவர்கூறியுள்ளார். இச்சருக்கங்கள் பலவற்றில் சில பாடல்கள் தற்போது அறிய முடியாது உள்ளது. இது பற்றிய ஆய்வு தற்போது நடந்துகொண்டு இருப்பதாய் அறிகிறேன். அவற்றை விடுத்துத் தற்போது கிடைத்துள்ளபாடல்கள் யாவும் மூலப் பிரதியுடன் ஒப்புநோக்கி கையெழுத்துப் பிரதியாகத் தயாரிக்கப் பட்டுள்ளன. இதனை ஆதாரமாகக் கொண்டு புலவரின் கவித்துவம் பற்றி இனி நோக்குவோம்.

கடவுள் வணக்கம்

புலவர் தனது நூலுக்குரிய யாப்பாக விருத்தப்பாவினைத் தெரிந்து உள்ளார். பக்தி அனுபவங்களைத் தங்கு தடையின்றி விரித்துரைப் பதற்கு இந்த யாப்பே அனுகூலமானது. முதன் முதல் காரைக்கால் அம்மையாரால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு பின்நாயன்மார், ஆழ்வார்களாலும் இந்த விருத்தமே சிறப்புற எடுத்தாளப்பட்டிருப்பது நோக்குதற்குரியது. அது மட்டுமன்றிப் பல காவியங்களும் இந்த விருத்தப்பா மூலமே ஆக்கப்பட்டிருப்பதை நாம் அறிவோம்.

புலவரின் கவிநடை கம்பராமாயணப் பாடல்களை நமக்கு நினை வூட்டுவனவாக உள்ளன. பொருளமைதி, ஓசைச் சிறப்பு என்பனவும் அவ்வாறே. இதனால் அவர் கம்பராமாயணத்தில் ஈடுபாடும் பயிற்சியும் உடையவராய் இருந்துள்ளார் என்றும் கூறலாம். கடவுள் வணக்கத்தின் காப்புச் செய்யுளாக

உலக மாக்கலும் ஓம்பலும் லீக்கலும்
மலமதாக மறைப்பதும் மாழ்வதும்
குலவுழலுக் குடிலைய தாகினேன்
சலசமாமலர்த் தாளினை யேத்துவாம்.

எனக் கூறியிருப்பது கம்பர் தமது இராமாயணப் பால காண்டத்தில் கடவுள் வணக்கமாக,

உலகம் யாவையும் தாம் உளவாக்கலும்
நிலை பெறுத்தலும், நீக்கலும் நீங்கலா
அலகிலா விளையாட்டுடையாரவர்
தலைவர் அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே

என்று பாடிய கடவுள் வாழ்த்தை எமக்கு ஞாபகமூட்டுகிறது.

முழுமுதற் கடவுளுக்கு வணக்கம் செலுத்திய புலவர், பின் தான் எடுத்துக்கொண்ட கருமம் இனிதே நிறைவு பெற வேண்டி முதலில்,

வீரகத்தி விநாயகனைச் செம்மனத்தம்
புலத்திறைஞ்சி வினைகள் தீர்ப்பாம்

என விநாயகக் கடவுளையும், பின் சபாநாயகர், பராசக்தி, சிவகாமி யம்மையார், சுப்பிரமணியக் கடவுள், வைரவக் கடவுள், திருநந்தி தேவர், வீரவாகு தேவர், திருஞானசம்பந்த சுவாமி, திருநாவுக்கரசு சுவாமி, சந்தரமூர்த்தி சுவாமி, மாணிக்கவாசக சுவாமி, சரஸ்வதிதேவி, சண்டேசவரநாயனார் ஆகியோருக்கும் வாழ்த்துக் கூறித் தனது கடவுள் வணக்கத்தைப் பதினெண்டு பாடல்களால் நிறைவு செய்கிறார்.

எடுத்துக்காட்டாக ஒரு பாடலை எடுத்து நோக்குவோம்.

முச்சகமுந்தனியளிக்கும் அருண்மழை
தோய்ந்தன குழலுமது நீர்க்கங்குசத்து
அச்சனைய திருமுகமுங் கருவிழியும்
வெண்ணைகையும் ஆம்பஸ் வாயும்

கச்சணியும் இளமுலையும் மலர்க்கரமும்
 சிற்றிடையும் கனகத்தானும்
 பச்சுருவுந்திகழுமணி அரங்கில் வளர்
 சுந்தரியைப் பணிதல் செய்வாம்.

இது நயினை மாண்மியத்தில் சிவகாமி அம்மையார் துதியாக வருகின்ற பாடல். இப்பாடவின் பொருள் வெளிப்படை. தெய்வ மகளிரைப் பாடும்போது கேசாதி பாதமாக வர்ணிக்கப்பட வேண்டும் என்பதும் மாணிட மகளிரைப் பாதாதி கேசமாக பாடுதலும் மரபு. அதற்கமைய சிவகாமி அம்மையாரைக் கேசாதி பாதமாக அதாவது முடி முதல் அடிவரை புலவர் வர்ணிக்கின்றார். முதலில் கூந்தல், பின் திருமுகம், பின் கருவிழி, அதன் பின் பல்வரிசை, அதன்பின் திருவாய், பின் மார்பகம், அடுத்து கரதலம், பின் இடை, இறுதியாகப் பாதார விந்தம் என வருணித்து இறுதியில் முழு வடிவத்தினையும் பச்சுருவாக அமைத்துத் தனது துதியை நிறைவு செய்கின்றார்.

அனீச் சிறப்பாக கூந்தலுக்கு கருமுகிலும், முகத்திற்குத் தாமரை மலரும், திருவாய்க்கு ஆம்பல் மலரும் உவமைகளாக்கப்பட்டிருக்கும். உவமை அணியும் கருவிழி, வெண்ணைகை என்ற தொடர்களில் கறுப்பு, வெள்ளை என்ற ஒன்றுக்கு ஒன்று மாறுபட்ட சொற்களைத் தொடுத்து முரண்தொடை அணியும் மிளிர நிற்பதையும் அவதானிக்கலாம். இறைவியின் முழுவடிவம் பச்சைப் பசுங்கொடியாக வர்ணிக்கப்பட்ட சிறப்பும் ஆயந்து அனுபவிக்கத்தக்கது.

இப்பாடல் அருணாசல புராணத்தில்வரும்

“காரோமுகும் குழலாளைக் கருணை வடிந்
 தொமுகுமிரு கடைக்கண்ணாளை
 முரளின் நிலவெறிப்ப அருளொழுகப்
 புனுகொழுகும் முகத்தினாளை
 வாரோமுகுந் தனத்தாளை வடிவொழுகித்
 தெரிவீரிய மருங்குலாளை
 சீரோமுகும் பதத்தாளை அருணையுண்ணா
 முலையாளைச் சிந்தை செய்வாம்”

என்ற பாடலை எமக்கு ஞாபகழுட்டுகிறது.

அழநாட்டுதமிழ்ப்புலவர்சரித்திரத்தை எழுதிய பிரம்மஸீவித்துவான் சி. கணேசையர் அவர்கள் நாகமணிப் புலவரின் சரித்திரத்தை

எழுதும்போது அவரின் பாடற் சிறப்புக்கு உதாரணமாக மேலே கூறிய முச்சகமுந்தனியளிக்கும் என்ற பாடலை எடுத்துக்காட்டியிருப்பதும் இங்கு அவதானிக்கற்பாலது. அடுத்து நயினை மான்மியத்தில் அவையடக்கம் பற்றிப் பார்ப்போம்.

அவையடக்கம்

நூல் செய்யும் புலவர் தான் எத்துணைத் திறன் படைத்தவராய் இருந்தாலும் தன்னைத் தாழ்த்தி அடங்கி நடத்தல் மரபு “எல்லார்க்கும் நன்றாம் பணிதல் அவருள்ளும் செல்வர்க்கே செல்வம் தகைத்து” என்பார் வள்ளுவர். அறிவுச் செல்வம் உடைய புலவர்க்கும் இது பொருந்தும். அவைக்கு அடங்குதல் மட்டுமன்றி அவையை அடக்குதல் என்பதும் இதன் பொருள் என்பர். கம்பர் கூறிய அவையடக்கத்தின் சாயல் இதில் பிரதிபலிக்கின்றது. “இறையும் ஞானம் இல்லாத என் புன்கவி” எனக் கம்பர் கூறியது போலவே “பிள்ளை வாய்மையிற் பேசு மென் புன்கவி” தனது நிலையைப் பணிவாகத் தாழ்த்தியே கூறுகின்றார். அவையடக்கத்தில் உள்ள நான்கு பாடல் களிலும் தாய் தந்தையர் தமது பிள்ளைகள் ஆக்கிய மணற்சோற்றில் குறைகாணாதது போல அம்பிகையின் புகழ் பாடும் இந்நாலைக்குறை காணாது ஏற்றுக்கொள்ளுமாறும் கேட்டு, தான் முறையான நூல் பயிற்சியோ யாப்பிலக்கண அறிவோ அற்றவன் எனவும் கூறித் தனது பாடல்களை மனதாரவாழ்த்தி அழகு செய்யுமாறும் கேட்கிறார். அந்த அவையடக்கத்தில் ஒரு பாடல்

எண்ணெழுத்தியல் யாப்பிலக்கணங்கள்
கண்ணகத்தினுங் கண்டறியேனிவட
பண்ணுமிக் கவி பார்த்திடு மேலையோர்
திண்ணமிக்கு அணி செய்வர் நற்சிந்தையால்

இங்கே காரிகை கற்றுக் கவிதை படிப்பதில் பேரிகை தட்டிப் பிழைத்தல் நன்றே, என்ற அறிஞர்களின் கூற்றும் நோக்கத்தக்கது. அடுத்து பாயிரத்தை நோக்குவோம்.

பாயிரம்

மாடக்குச் சித்திரமும் மாநகர்க்கு கோபுரமும்
ஆடமைத் தோள் நல்லார்க்கு அணியும் போல்

எந்த ஒரு நூலுக்கும் பாயிரம் மிக இன்றியமையாததாவதோடு அது அந்நாலுக்கு அணியாகவும் விளங்குகின்றது. “ஆயிரமுகத் தானகன்ற தாயினும், பாயிரமில்லது பனுவலன்றே” என்பது விதி. அதற்கமையத்

தனது நூலுக்கும் ஏழு பாடல்களால் பாயிரம் செய்துள்ளார் புலவர். செல்லப்பர் என்பார் நயினையில் வாழ்ந்த ஒரு பெரியார். புலவருடன் ஒன்றாகத் தொழிலாற்றியவர். இருவரும் உறவினர். ஒருவர் மீது ஒருவர் மிக்க பாசம் உடையவர்கள். செல்லப்பர் புலவரின் சம்பந்தியாகி அவரின் இரண்டாவது மகளைத் தனது மருமகளாக்கிக் கொண்டவர். அத்தகு கெழுத்தைமை உடைய செல்லப்பா என்பவர் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்கத் தான் இப்பாடலைப் பாடியதாகப் புலவர் கூறுவனவருமாறு:

வெல்லப் பா கென வேண்டுமிந் நூற்கதை
செல்லப் பா வெனுந் தெண்மதிக் கேண்மையோன்
சொல்லப் பாவின் றொகைக் கெனச் சொல்கின்றே
னல்லப் பாவலர் போலு நயப்பினால்

எனத் தொடங்கி நயினை நாகபூஷணி அம்பாவின் பராக்கிரமமும் கருணைத் திறமும் நயினைத் தலம் பற்றிய பிறநூற் செய்திகளும் நயினைக்கும் மணிமேகலைக்கும் உள்ள தொடர்பும், மூர்த்தி தலம் தீர்த்த விசேஷங்களும், கோயில் திருவிழாக் காட்சியும் கூறி இறுதியில் நூற் பயனையும் இரு பாடல்களில் எடுத்துரைத்துப் பாயிரத்தை நிறைவு செய்கிறார். நூற்பயனாக வரும் பாடல் ஒன்று

ஆற்று மிக்கதை யன்பொடு நித்தலுஞ்
சாற்று கின்றவர் தண்பொருள் விண்டுளோர்
ஏற்ற கேள்வி யரேவின ரிம்மையின்
பேற் றினோடும் பேரின்பம் தெய்துவார்.

என்பது இப்பாடலில் புலவர் தான் பாடுகின்ற இந்த மான்மியக் கதையில் உள்ள பாடல்களைத் தினமும் பாராயணம் செய்பவர்களும், இவற்றைத் தமது காதாரக் கேட்டு மகிழ்பவர்களும் இம்மையில் கலை பேறுகளும் வாய்க்கப் பெறுவதோடு மறுமையில் பேரின்பப் பெரு வாழ்வும் பெறுவர் என நூற்பயனை வியந்தோதுகிறார்.

அடுத்து நூலில் நுழைந்து முதற் சருக்கமாகிய ஈழமண்டலச் சருக்கத்தை ஆராய்வாம்.

இச்சருக்கத்தில் மலைவளமும், வயல் வளமும், நிலைபெறு மந்திர விலங்கை நெடும்பதியின் பெருமையெலாம் வியந்தோதப்படுகிறது. நாயன்மாரால் பாடல் பெற்ற தலங்களின் சிறப்பும், திருப்புகழாற் பாடப் பெறும் கதிரைமலையின் சிறப்பும் விரிவாகப் பேசப்

படுகின்றது. இலங்கையில் உள்ள சிறந்த மலைகள், ஆறுகள் இவை இவை என எடுத்துக் கூறப்படுவதோடு ஈழ நாட்டில் இக்காலத்தில் இடம்பெற்ற கைத்தொழில், கமத்தொழிற் சிறப்புக்களும் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளன. பின் ஈழத்தின் வடபால் அமைந்துள்ள யாழ்ப் பாணநாட்டின் சிறப்பும் சமயத் தலங்களின் பெருமையும் விரிவாகப் பேசப்படுகின்றன. இச்சருக்கம் மொத்தம் ஐம்பது விருத்தங்களைக் கொண்டது.

இச்சருக்கத்தில் இடம்பெற்ற நாயன்மார்களின் பாடல் பெற்ற தலங்களின் சிறப்பைக் கூறுகையில்

பந்தமெலா மகற்றியசம் பந்தருமச் சுந்தரருந்
தந்துள்ளதே வாரமெனுந் தமிழ்மறையிற் றனிபுகழு
வந்தமாகே தீச்சரமு மனி கொளிக்குந் திரையொலிக்குஞ்
சிந்துறை கோணாசலமுந் திகழ்வதிலங் காபுரமே.

என உணர்ச்சி ததும்ப உரைத்துள்ளார்.

ஆழ வளநாடு தேவருலகிலும் மேன்மை படைத்ததென்பதை
தென்னுட்டுந் தருவனப்பாற்றிருநாட்டு நிலவளத்தான்
மின்னுட்டு நவநிதியால் விலைநாட்டு மதமலையான்
மன்னுட்டு மரம்பைகளான் மதிநாட்டும் புலவர்களாற்
பொன்னுட்டின் மிகுந்ததெனப் புகழ் நாட்டுந் தனியீழும்.
எனப் பாடுகிறார்.

யாழ்ப்பாணத்தின் பெருமைகளை எடுத்துரைக்கும்போது,
வித்தைக் கடைதெரி விறலாரும்
முத்திக் குறு நெறி முயல்வாரும்
பத்திக் குள முறை பயில்வாரும்
எத்திக் கினு முள திந்நாடே

என்றும்

சுறில் கலைத்திற விதனோடே
நீறு முகத்துறு நிலைநாட்டுந்
நாறு மலர்த்தொடை நாவல்லோன்
ஆறு முகச்சுடர் அது கொண்டே

என்றும் யாழ் வாழ் மக்களின் கலையார்வமும், பக்தி நெறியும் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவதோடு ஆறுமுகநாவலரின் சைவ சமயத் தொண்டும் கலைத்திறனும் தக்கவாறு கூறப்பட்டுள்ளதையும் அவதானிக்க முடிகிறது.

இரண்டாவது சருக்கமான ஸ்தல விசேஷச் சருக்கத்தில் யாழ்ப்பான நாட்டின் தென் மேற்குத் திசையில் அமைந்துள்ள நயினையெனும் வளம்பதியின் பெருமைக்கூறுகிறார். சப்த தீவுகளின் நடுநாயகமாக அது விளங்குவதையும் மணித்தீபம், நாகதீபம், நயினார் தீபம் என்ற பெயர்கள் வந்த வரலாறுகளும், தீவின் நிலவளம், நீர்வளம் என்பன வும் அழகுற வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

நாகபூஷணி அம்மன் முன்பு ஒரு முறை பெரியதோர் ஆல மரத்தின் கீழ் கோயில் கொண்டிருந்தாள் என்பது வரலாறு. அவ்வாறு அவர் வீற்றிருந்த ஆல விருட்சத்தின் தோற்றத்தை வருணிக்கும்போது அம் மரத்தின் வேர்கள் பாதாள உலகம் வரை ஊடறுத்துச் சென்றனவென்றும் அது வானுற வளர்ந்திருந்ததென்றும் அவ்வாறு வளர்ந்து கிளை பரப்பி இருந்தது மேலுலகத்துக்குச் செல்லும் ஏணிபோல காட்சி அளித்ததென்றும் அதன் இலைகள் திருமால் பாற்கடலில் பள்ளி கொள்ளும் பச்சை ஆவிலை போன்றிருந்தன என்றும், நட்சத்திரங்கள் உதிர்ந்து தங்கி இருந்ததுபோல் காய்கள் காய்த்திருந்தன என்றும் கூறுவதாக அமைந்த பாடல்

எண்டு பாதலத்தின் எல்லையினளவும்
இடந்து வேருன்றி வானளவு
நீண்டு மேலுலகம் புகத்தரும் ஏனி
நிகர்த்தி நெடுங்கவ டோச்சி
ஆண்டுமால் கிடந்த விலையெனச் - சிறந்த
அடைசெறிந் தீரவி வெங்கதிராற்
பூண்டுத் தீறமுற் றுதிர்ந்த வின்மீனிற்
பொதிந்த செங்காயதொர் வடமே

என அமைந்துள்ளது.

தொடுகடல் நடுவண் சூதமாய் நின்ற சூரனின் இயல்பை வர்ணிக்கும் கந்தபுராணச் செய்யுளை இது எமக்கு ஞாபகமூட்டி நிற்பதையும் அவதானிக்கலாம்.

நயினைத் தலமானது பாவக் கடலில் வீழ்ந்து தத்தளிப்போரை பாதுகாக்கும் உமையம்மையாரது பாத கமலங்களைப் போல சமுத் திரத்தில் தத்தளிப்போர் படும் யம வேதனைக்கு உறு துணையாக அமைந்துள்ளது என்ற பொருளில் வரும் இன்னொரு பாடல்

பவக்கடற் கிடைவீழ்ந் தலமரு வோரை
 பாதுகாத் தின்பமே பயக்குஞ்
 சிவத்திடைப் படரும் பச்சிளாங் - கொடிதன்
 றிருப்பதத்துணை மலரெனவே
 யுவப்புறத் தனிச்சு மாழிமே னுவாய்
 ஓழிதர மறவி நோயுற்றுத்
 தவிப்பவரயர்கைக் குறுபுளைனமானத்
 தங்குமந் நயினையாந் தவமே.

என்பது அது.

நிலைதளரா முனிவரையும் நிலை கலங்கவைக்கும் மன்மதனது
 மலர்க்கணை போன்ற மத்தினைக்கொண்டு தயிர் கடையும் பெண்
 களது கைகள் முன்னும் பின்னும் போய் வருதல் இரு தாரம் கொண்ட
 வரது மனம் ஒரு நிலைப்படாது தடுமாறுவது போல் இருக்கின்ற
 தென்றும், தயிர் கடையும்போது உண்டாகும் ஓசையானது கூரிய
 நகங்களைக் கொண்ட புலியினது உறுமல்போல் இருக்கின்றது என்றும்
 கூறும் ஒரு பாடல்

ஜயிருக்கு முனிவரையு மறிவிருக்கு
 நிலைகலக்கு மநங்க ஞர்தங்
 கையிருக்கு மலர்க்கமலக் களைநிகர்க்கு
 மத்தினிற்கை யுறவார்க் கொண்ட
 பொய்யிருக்கு மிருதாரம் படைத்தவர்தம்
 மனம்போற்கை போந்து மீள
 வையிருக்கு நகப்புலியினுறுமலெனத்
 தயிர்கடைவார் மளைகளொல்லாம்.

இப்பாடல்களின் அமைந்துள்ள உவமைநயம் சுவைத்து நயக்கத்
 தக்கனவாகும்.

இனி சிலேடையும் சொல் நயமும் மிகுந்த பாடல்களுக்கு உதாரண
 மான,

அறந்தின மாற்றுரில்லை அனைவர்க்கு மாற்று ரில்லை
 உறுந்ததி கடையா ரில்லை ஒருத்தரங் கடையா ரில்லைச்
 சிறந்திடச் செய்வாருண்டு திறலுறச் செய்வா ருண்டு
 பிறந்திடக் களிப்பாருண்டு பெறுபவர்க் களிப்பா ருண்டு.

இதில் முதலாம் அடியில் அறம் தினம் ஆற்றாரில்லை எனக்கொண்டு தினமும் தருமம் செய்யாதாரில்லை எனவும், அனைவருக்கும் மாற்றாரில்லை எனக்கொண்டு இத்தலத்தில் யாருக்கும் பகைவரில்லை எனவும், இரண்டாம் அடியில் உறுமத்தி (ததி - தயிர்) கடையாரில்லை, தயிர் கடையாதவர்கள் இங்கு இல்லை எனவும், ஒருத்தர் அங்கு அடையாரில்லை எனக் கொண்டு இத்தலத்தைத் தரிசிக்காதார் யாருமில்லை எனவும், நான்காம் அடியில் பிறந்திடக் களிப்பாருண்டு என, மக்களைப் பெற்ற ஞானங்கு களிப்பு அடைவார் உண்டு எனவும், பெறுபவர்க்கு அளிப்பாருண்டு எனக் கொண்டு இரப்பவர்க்கு இடுபவர் உண்டு எனவும் பொருள் சிறந்து நிற்பதையும் காண்க. இவ்வாறு அமைந்த பாடல்கள் பல இச்சருக்கத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

மூன்றாவதாக மூர்த்தி விசேட சருக்கத்தில் சீரியர் வாழ்த்த முனிவரர் வாழ்த்த, சித்தர் கந்தருவர்கள் வாழ்த்த, வாரியர் வாழ்த்த வளர்மணித் தீபத்தில் அமைந்த சாம்பவி என்னும் திருநாமத்தைக் கொண்ட அம்பிகை அடியார்கள் கோரிய யாவும் குறைவிலாதளிப்பவள் என மனமுருகிப் பல பாடல்களால் அம்பிகையைப் போற்றுகின்றார். இச்சருக்கத்தில் முப்பது பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. எடுத்துக் காட்டாக இரு பாடல்கள்,

ஆழிவென் டிரைக்கை தன்னால்
அணிவளைக் குழவி தாங்கி
மாழையங் கரைச் செஞ்சாலி
மஞ்சமேற் றவழ வேற்று
மீழமார் தீபத்தான்றே
ரிதயமே யுணரும் வித்தா
மேழுல களித்த வன்னை
யெழுந்தருள் கின்ற ஓன்றே.

பெற்றதாலன்னை பெறுமுயிரனைத்தும்
பேணலாலன்னை பெற்றிடுவோர்
உற்றதாலன்னை விரும்பியவளைத்தும்
உதவலாலன்னை யெக் கலையுஞ்
சொற்றதாலன்னை உலகொடுவானுந்
தொழுதலால் அன்னையென்றென்றும்
பற்றதாங் கருளை பொழிதலாலன்னை
பராபரை நாகபூடனி யாள்

இப்பாடல்களின் பொருள் வெளிப்படை. இவற்றில் பெற்ற தால் அன்னை எனத் தொடங்கும் பாடல். அம்பிகை ஆலயத்தின் தென்புறக் கோபுர வாயிலின் உட்புறமாகக் கிழக்குப்பக்கச் சுவரில் பொறிக்கப் படும் பெருமை பெற்றுள்ளதும் இங்கு குறிப்பிடற்றுகிறீயது.

அடுத்து தீர்த்த விசேடச்சருக்கத் தில் நாகதீபத் தீர்த்த வரலாறும், அது கங்காதீர்த்தத்திலும் சிறப்பு உடைத் தென்பதும் கூறப்படுவதோடு ஒரு முறை அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஆடக் கொடுத்து வைத்தவர் உடலில் உறுபினியகன்று, புத்திர சந்தானம் பெற்று ஞானமும் திரிகரண சுத்தியும் பெறுவர் என்கிறார். அம்பிகையின் தீர்த்தமுடன் இத் தலத்தின் சமுத்திரத் தீர்த்தமும் ஆடக் கிடைத்தவர் பெறும் பயனும் அமாவாசை, பூரணைந்தாட்களில் அத் தீர்த்தமாடுவார் பெறும் பயனும் அங்கு அந்தியேட்டிக் கிரியைகள் செய்வார் அடையும் பயனும் அங்கு அந்தியேட்டிக் கிரியைகள் செய்வார் அடையும் வரமும் வெகு விரிவாக இச்சருக்கத்தில் பேசப்படுகின்றது. இச்சருக்கம் மொத்தம் ஐம்பது விருத்தப்பாக்களைக் கொண்டது. உதாரணமாக இரு பாடல்கள்

ஆகுநல் லமுத முண்டா ரமரரு மாடுந் தீர்த்தம்
மோகம தெல்லாந் தீர்ந்த முனிவர ராடுந் தீர்த்தஞ்
சேகுறு மொண்பான் கோடி சித்தர்க ஸாடுந் தீர்த்த
நாகர்க ஸாடுந் தீர்த்த மாகுமிந் நாக தீர்த்தம்.

பேர்வரும் வேலை யேந்திப் பெருமித மகரங் கொண்டு
குருற வீட்டிச் சங்கச் சொற்பொரு டெரிந்து வைகும்
வாரிதி மருங்கிற் நீர்த்த மற்றிது குகன்பா லாகச்
சேர்மா ஸிக்க கங்கை யதனையுஞ் சிவனு மன்றே.

ஐந்தாவதான சேடன் அர்ச்சனை சருக்கத்தில் பாம்பணையில் பள்ளி கொண்ட பரந்தாமன் அறிதுயில் உணர்ந்து தனக்கு அணையாக இருந்த ஆதிசேடனுக்கு சக்திபீட்டத்தின் மகிமையையும் அங்கு அமர்ந்துள்ள அம்பிகையின் பெருமையையும் கூறி அவளை அர்ச்சித்து உய்யும் உபாயத்தையும் உரைக்கிறார். அது சேட்ட ஆதிசேடன் நாக தீப மடைந்து அன்னையைப் பலவாறு துதித்துப் போற்றினார். சிவானுபூதி அருள்வேண்டினான். அம்பிகையின் அடியில் வீழ்ந்த சேடனை, அவள் தன் கையால் தொட்டு அவனுக்குப் பாரைச் சுமக்கும் பரிசளித்தாள். பின் தில்லையின் எல்லையை அடைந்து ஆண்டவன் ஆடும் தாண்டவம் காணும்படி அனுக்கிரகித்தாள். சேடனும் அவ் ஆணையை ஏற்று விடைபெற்றுச் செல்லுகையில் அவளை இராசராசேஸ்வரி என அழைக்கும் வரத்தையும், நயினைத் தீபத்தில் அன்னையைத் தரிசிப்போருக்கு இன்னருள் புரிய வேண்டும் என்ற வரத்தினையும்

பெற்றுச் சென்றான். சேடனுக்கு விடை கொடுத்த அன்னை மீண்டும் மணிப்பீட்டில் மறைந்தருளினாள் என்ற வியத்தகு செய்திகள் இச் சருக்கத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. இதில் மொத்தம் இருபத்தொரு பாடல்கள் உள்ளன.

பின்வரும் பாடல்கள் சேடன் அம்பிகையைத் துதித்த பாடல்களில் ஒன்றும் அம்பிகை தோன்றிய திருக்கோலக் காட்சியை வர்ணிக்கும் பாடலும்

தாயக மந்திர பீசையை யேநம சன்மச ராரி நமோ
மாயவ சோதரி யேநம வன்னமை வாகன ராதி நமோ
தூயக ர்லய காரினி யேநம சொற்றபவானி நமோ
வேயது மாயில தாயுல காயவ னேயென வேத்தலம் (மே).

கந்தர வன்குழ விந்தன வொண்ணுதல் கஞ்சம தேய்வ தனஞ் சுந்தர மென்குழை நித்தில் வெண்ணகை சோபித மார்ந்யனம் பந்தன வின்னகி றந்தன நுண்ணிடை பாலப யம் வரதந் தந்தர வின்றலை வண்கை மகிழ்ந் தெதிர் தந்திட நின்றன ஸால்

அடுத்த விழாவணிச் சருக்கத்தில் நாகபூஷணி அம்மன் ஆலய மஹாற்சவ கால ஆரவாரமும் அங்கு வரும் பக்தர்களை எதிர்கொள்ள நயினை மக்கள் செய்யும் ஆயத்தங்களும் வெகு விரிவாகப் பேசப் படுகிறது. இப்போது உள்ளது போன்ற அன்னதான வசதிகள் அக் காலத்தில் இருந்ததில்லை. பக்தர்கள் தாமே சமையல் செய்து உணவு அருந்தி நிம்மதியாக இரண்டு மூன்று நாள் தங்கி அம்பிகையை தரிசித்துச் செல்லுதல் வழக்கு. அதற்கு ஏற்றவாறு ஊர் மக்களும் கல உதவி ஒத்தாசைகள் செய்து உறவாடி மகிழும் காட்சி மனதை விட்டு அகலாதவை. இந்திர விழாக் காலத்தில் பக்தர்களை எதிர்கொள்ள நயினை நகர் ஆயத்தமாகும் காட்சியைப் புலவர் கூறிச் செல்லும் இரு பாடல்கள் வருமாறு:

திருவிழாவ தென்ற செய்தி சிந்தையிற் செவிப்பட
பெருகு ஸார்வ முற்றவைப் பெருந்தலத் திருந்துளார்
கருவளாய தும்புரண்டு கண்விழிக்கு மென்செயுந்
தெருவளார் புரிந்த செய்கை செப்புகின்ற தொப்பதோ.

ஊறைடுத்த கேணி கூவலுள்ள நீர்குளங்களைச்
சேறைடுத்து நாகமென்று செப்பு மென்தகட்டினான்
மாறைடுத்த கூடையிற் செய் வாளியோடு பெண்ணையின்
கூறைடுத்த வோலையிற் குயின்ற பட்டை போடுவார்.

என மக்களது மனோவேகத்துக்கு ஏற்ற ஒசை நயத்தோடு அங்கு நிகழும் செய்திகளைக் கூறிச் செல்லும் விதம் நயந்து பாடி இன்புறச் செய்கிறது. இச்சருக்கம் சுமார் ஐம்பது பாடல்களைக் கொண்டது.

அடுத்து உவவனச் சருக்கம் முதல் மணித்தீப மகத்துவச் சருக்கம் ஈராக உள்ள பத்துச் சருக்கங்கள் மொத்தம் ஐந்நூறுக்கும் மேற்பட்ட பாடல்களைக் கொண்டவை. இச்சருக்கங்களில் மணிமேகளை சிலப்பதிகாரம் என்னும் காவியங்களில் மணி பல்லவம் எனக் கூறப் படும் இடத்தோடு அக்காவியக் கதைகளுக்குள் தொடர்புகளைப் புலவர் சூருக்கிக் கூறுகிறார். இவற்றில் புலவரின் கற்பனைகள் இடம் பெறுவதற்கு வாய்ப்பு இல்லை. முன் நடந்த நிகழ்வுகளை மணி பல்லவம் என்று அழைக்கப்படும் நயினைத்தீவுடன் சேர்ந்தனவாக வரும் பகுதிகளைத் தனது கவித்துவத்துள் அடக்கிப் புலவர் பலவாறு புகழ்ந்து கூறுகிறார். தூறுதிஷ்டவசமாகப் பின்னுள்ள ஏழு சருக்கங்களும் எமக்கு இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை. எனவே, அவற்றின் கவிவளம் பற்றி எம்மால் எதுவும் தெரிந்து கொள்ளவும் முடியவில்லை.

இவற்றில் உவவனச் சருக்கத்தில் கோவலன் இறந்த செய்தி கேட்டு மாதவி துயருற்று மனமுடைந்து அழுது புலம்புவதைப் புலவர் பின் வருமாறு புலப்படுத்துகிறார்.

நேரோடும் பலபகலென் மனையிருந்து
பிரியுமன்று நெடுநாணில்லேன்
ஊரோடும் பிரிந்தவஜாத் தெரிந்துறுவல்
வருந்தேலென்றுறுதி சொற்றுய்
பாரோடும் விகம்புதொழுப் பத்தினிதனுடன்
ஞேவர் பதிபிற் போந்தாய்
ஆரோடு புகன்றழுதென் மனத்துயரஞ்
சிறிதகற்றி யமருவேனன்.

ஈந்தாரும் பிறந்தவருங் கொடுத்த பொருள்
எள்ளளவு மில்லேன் றன்பாற்
போந்தாயங் கதுமுதலென் குடிசையுட
னுளந்திகழப் பொலிந்து வாழ்
வேந்தாலுன் னுடல்படுத்த விடமெனினுங்
கண்டாறும் விதிபெற்றில்லேன்
ஏந்தாடைக் கிழைக்கறுவார் இழவில்வரா
ரெனுஞ் சொல்லுக் கிலக்காய் நின்றேன்.

இவை சோகரசம் பீறிட்டுப் பாடும் பாடல்கள்.

மகாமணிச் சருக்கம் என்னும் பகுதியில் மணித்தீவில் நாகரெத்தினம் பெறவந்த அரசதூதுவன் அங்கு வந்து அம்பிகை இருந்த மணிப்பீட்டு தைக் கண்டு அதனைத் துதித்து வழிபட்ட விதத்தைப் புலவர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

உள்ளத் துணர்வார்க் குணர்வாகி யுறைவாய் நின்சீற்றி போற்றி விள்ளாற் கரிதாம் சத்திகளாய் விரிந்தாய் நின்சீற்றி போற்றி அள்ளாற் பிறவிக் கடல்கடப்பார்க் கருள்வாய் நின்சீற்றி போற்றி எள்ளிற் ரயில் மெனவுலகோ டிருந்தாய் நின்சீற்றி போற்றி.

மண்ணேண யானு யுனக்கபயம் மருந்தே யானு யுனக்கபயம் கண்ணேண யானு யுனக்கபயம் கதிரே யானு யுனக்கபயம் பெண்ணேண யானு யுனக்கபயம் பிறவே யானு யுனக்கபயம் விண்ணேண யானு யுனக்கபயம் விதியே யானு யுனக்கபயம்.

இப்பாடல்கள் பக்திரசம் ததும்பும் பாடல்களாய்ப் படிப்போரை நெகிழு வைக்கின்றன.

இதுவரை நயினை மான்மியத்துள் எமக்குக் கிடைத்த பகுதிகளில் புலவரின் கவித்துவம் சிறந்தோங்கி நிற்பதை ஒருவாறு சருக்கி ஆராய்ந்தோம்.

இவை தவிர வழிநடைச்சிந்து என்ற ஒரு நாலும் இவரால் இயற்றப் பட்டது. அக்காலத்தில் தீவுப் பகுதியில் உள்ளோர் யாழ்ப்பாணம் சென்று வருவதற்கு வாகன வசதிகள் மிகக் குறைவு. பலர் கால்நடையாகவும் கடல் வழியாகவுமே தம் பிரயாணத்தை மேற்கொள்வது வழக்கம். கால் நடையாகப் பிரயாணம் செய்யும்போது ஒரு கணவன் தன் மனைவிக்குக் கால் நடையாற் செல்வதால் ஏற்படும் களைப்புத் தோன்றாதிருப்பதற்காகப் பாட்டுப் பாடிக்கொண்டு போவதாக அமைந்த பாடல் இது. சிந்து மெட்டில் இலகு தமிழில் இது பாடப் பெற்றது. நடக்க ஆரம்பித்ததிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் சத்திரம் என்ற இடத்தைப் போய்ச் சேரும் வரையுள்ள இடங்களின் விபரத்தையும் அவற்றின் இயல்புகளையும் இது சித்திரிக்கின்றது. ஈற்றில் சத்திரம் நடத்துவோர் விபரமும் அதன் தன்மையும் கூறி முடிவடைகின்றது.

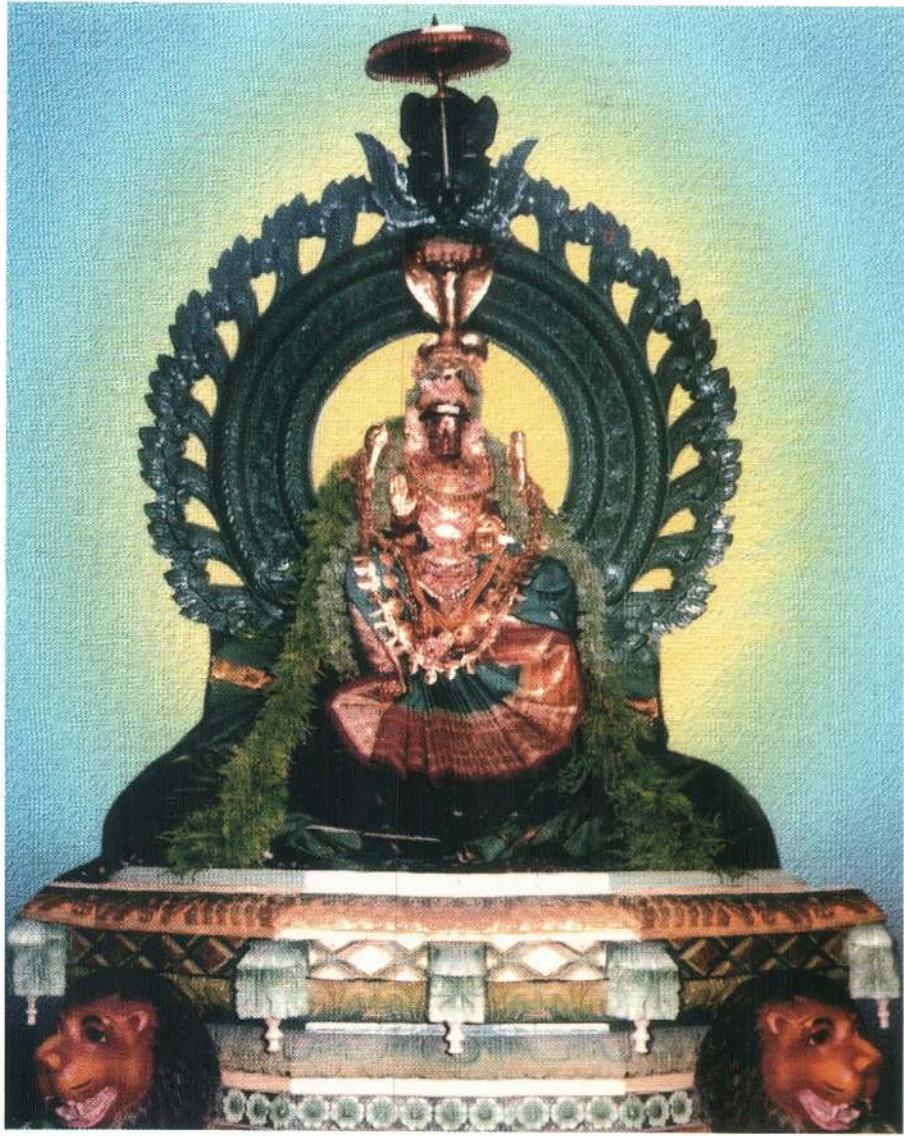
சத்திரத்தைப் பார்ப்போம் பெண்ணே - சுற்றே
எட்டி நடவாய் என் கண்ணே

எனத் தொடங்கிப் பல அடிகளால் இப்பாடல் பாடப்பட்டுள்ளது. இது சாதாரண மக்களை வெகுவாகக் கவர்ந்ததென்றும் அக்காலத்தில்

பெரும்பாலான மக்களால் இது பாடி மகிழப்பட்டதென்றும் அறிய முடிகின்றது.

இதுவரை நாகமணிப் புலவரின் வரலாற்றையும் அவரது கவித்துவம் பற்றியும் இயன்றவரை சுருக்கி விளக்கியுள்ளேன். தனது இளம் பிராயத்திலேயே கவி புனையும் ஆற்றல் படைத்த இவர் வரகவி என அழைக்கப்படும் நிலைக்கு வளர்ந்துவிட்ட பெரியார். பல தனிப் பாடல்களையும் மூன்று நூல்களையும் ஆக்கி அளித்துள்ளார். இவற்றில் இரு நூல்கள் மட்டும் அச்சுப் பெற்றுள்ளன. நயினை மான்மியம் என்னும் இவரது பெரு நூல் இதுவரை அச்சேற்றப் படவில்லை. ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட பாடல்களைக் கொண்ட நூலின் சரி அரைவாசிக்கு மேற்பட்ட பாடல்கள் தற்போது பெற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலையில் உள்ளன. இவற்றையும் தேடிப் பெற்று இந்த முழு நூலை அல்லது கிடைத்தவற்றையாவது அச்சேற்ற முடிந்தால் இது தமிழன்னைக்கு யாம் செய்யக்கூடிய மாபெருந் தொண்டாக இருக்கும்.

இவரது கவித்துவத்தினால் சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்ற ஒசைச் சிறப்பும் பொருட் பொலிவும் பெற்ற கவிதைகளை இவர் யாத்துள்ளார். பல்வேறு அணி நலன்களும் உள்ளுறை உவமைகளும் இவரது பாடல்களில் பரந்துபட்டுக் காணத்தக்கனவாக உள்ளன. நயினாதீவில் கவிதை புனையவல்லார்பலர் இருந்துள்ளார்கள். இன்னும் இருக்கின்றார்கள். ஆனால் இவர் காலத்தில் புலவர் என அழைக்கத்தக்க பெருமை இவருக்கு மட்டுமே இருந்தது. அதனாலேயே இவர் ஈழ நாட்டுத் தமிழப் புலவர் வரிசையில் தானும் ஒருவராக இடம்பெறும் பேற்றினையும் பெற்றார். 'தொனிக்கின்ற சங்கீத வித்துவான் ஆயினும் சுதி கூட்ட ஒருவன் வேண்டும், சுடர் விளக்காயினும் நன்றாய் எரிந்திடத் தூண்டுகோல் ஒன்று வேண்டும்' என்பதற்கிணங்க இவரது திறமையினையும், கவிச் சிறப்பினையும் வெளியுலகிற்குக் காட்டக் கூடிய வாய்ப்பு வசதிகள் உற்ற தருணத்தில் இவருக்குக் கிடைக்க வில்லை. அதனால் இவரது புகழ் குடத்தில் இட்டதீபம் போலாயிற்று என்னலாம்.

முச்சக முந்தனியளிக்கும் மருண்மழை தோய்ந்தன குழலுமது நீர்க்கஞ்சத் தச்சனைய திருமுகமுங்கருவிழியும் வென்னைகையு மாம்பல் வாயுங் கச்சனிய மிளமுலையு மலர்க்கரமுஞ் சிற்றிடையூங் கனகத் தாளும் பச்சக்ருவுந் திகழுமணி யரங்கில் வளர் சுந்தரியைப் பணிதல் செய்வாம்.

நயினை வரகவி நாகமனீப் புலவரால்
ஒக்கப் பெற்ற

நயினை மான்மியம்

நயினை மான்மியம்

ஒ
ம்

கடவுள் வணக்கம்

காப்பு

உலக மாக்கலும் ஓம்பலும் வீக்கலும்
மலமதாக மறைப்பதும் மாழ்வதும்
குலவழுலக் குடிலைய தாசிஞேன்
சலசமாமலர்த் தாளினை யேத்துவாம்.

வினாயகக் கடவுள்

- நீரகத்துப் புவனமெலாந் தன தாக்கித் தலைமை பெற்று நின்ற தெய்வத் தாரகத்தினுரு வாகுந் தன்மைதென்தெரிந்திடுவான் றந்தியாகிப் பாரகத்து வினைக்காட்டுத் தீரணெரித்துக் கருளைமதும் பாய்ச்சுந்தராய வீரகத்தி வினாயகனைச் செம்மனத்தும் புலத்திறைஞ்சி வினைக ஃர்ப்பாம்

சபாநாயகர்

- ஓன்றுமுளம் பொறிபுலமின்புற வளரும் பெருங்கருளை யுமையோடொன்றி நின்றுல கோடுயிரக் குயிராய் நிறைந்தோங்கி யைந்தொழிலு நிலவஞானக் கன்று மறிக் கரமாடப்பணியாடச்சடையாடக் கங்கையாட மன்றுண்டந் தெரித்தாடும் பெருமானைத் துதித்திறைஞ்சி மனத்துள் வைப்பாம்

ப்ராசக்தி

- வாலறிவோருணரமுதமத்தியிற் கற்பகஞ் குழந்த மனித் தீபத்தி னேலுறு நற்கடம்பமர் கொல்லிலயிற் சிந்தாமணிப்பீட்டத்திருந்த தோற்ற மாலுறுமெய்யடியவர் கண்டின்புறு வானயினைதனின் மனிப்பீட்டத்தி ஞேலிடு கற்பனை கடந்தேயமர் நாகபூடணி யென்னுளத்தளாமால்.

சிவகாபியம்கூமயார்

4. முச்சக முந்தனியளிக்கும் மருண்ணமை தோய்ந்தன குழலுமது நீர்க்கஞ்சத் தச்சினைய திருமுகமுங்கருவிழியும் வெண்ணகையு மாம்பஸ் வாயுங் கச்சணியு மிளமுலையு மலர்க்கரமுஞ் சிற்றிடையுங் கனகத் தானும் பச்சக்ருவுந் திகழுமணி யரங்கில் வளர் சுந்தரியைப் பணிதல் செய்வாம்.

சுப்பிரமணியக் கடவுள்

5. பால் வாங்குங் கடனடுவட்டிரு நெடுமாலரவலைனப் பூம் பள்ளியேறக் கால்வாங்கு முழையுரிமுப்புரிநூற் புத்தகக் கரத்தோன் கமலத்தேறச் சேல்வாங்கும் விழிச்சசியோடிந்திரனுந் தேவர்களுஞ் சேணுடேற வேல்வாங்கு மொருமுருகன் இருதாண்மும் முறைதாழ்ந்து விதியை வேல்வாம்.

வயிரவக் கடவுள்

6. ஒங்குதொழின் முறைச் செருக்குற்றவரவரேபரம் பொருளென்றுன்னிமேவும் பூங்கமலக்கிழவனடுச் சிரமுகிராற் கிள்ளி நெட்டைப்புயங்க மீதே வீங்கு கடவிடைத்துபில்வோன் பாலமிசைச் சூலமெற்றி விண்ணோர்செந்நீர் வாங்குபலியென வேற்ற வடுகேசன் நிருவடித்தாமரைகள் போற்றி.

வீரபத்திரக் கடவுள்

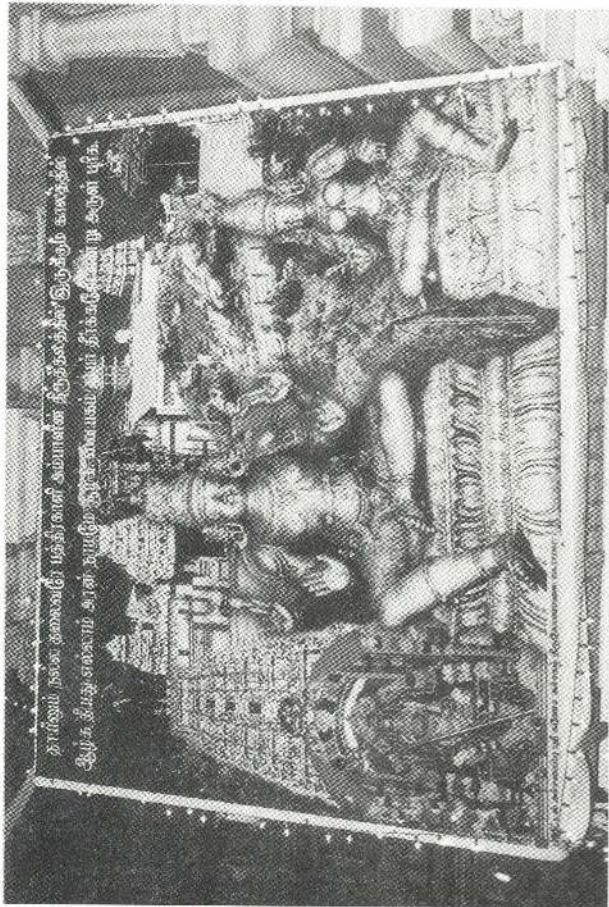
7. நக்களைவிட்டொருமகஞ் செய்தமரரொடுங்களியடை வானுடி மேலோர் திக்களைவர்க்குந் தெரிவித்தாகுதி செய்திடுமைமையந் தெரிந்தே சென்ற விக்களைய மொழியுமை யோடிகழிந்து நந்திதனை மதியாதிருமாந்துற்ற தக்களையட்டிருந் தவர்க்குந்தக்கள செய்திடுவீரன் சரணாஞ் சேர்வாம்.

திருநந்தி தேவார்

8. செங்கமலக்கண்ணருடன் றேவரு நின்றடப்பரமன் நிருந்தாளேற்று துங்கநிதிக் கயிலையினுற்றுமாபதிதன்னருளதனுற் சுருதி நான்கு மங்கமொராறுடனெழு நான்காகமமுஞ் சனகர்முதலவர்க்கள் றேது மெங்கடிரு நந்திதனையகத்திருத்தி நினைந்த வெலா மெய்துவாமால்.

வீரவாகு தேவர்

9. பண்குடி யேற்றிடு மொழிமாதுமையடிநாபுரத்து மணிப் பாவைபால் வந் தொண்குடியேற்றிடு கொடுஞ்குரிரும்பதியுடபுகுந்தவணாருர்முந் தோனும் புண்குடி யேற்றிடப்பொருதங்கமரர் சிறை தலைமீட்டுப்புலவர் கோளை விண்குடி யேற்றிய திறல் வாட்கர வீரன் றுடலையின்மிசைக் கொண்டும்வாம்.

காந்திமலை குடமுழுக்கு மத்திய அம்பாளை இருந்துதான் இருந்தும் கூறுவதே

இப்புதிய வார்த்தையால் அது சுயமான அம்பாளையை எதிர்க்கிறது.

பந்தமெலா மகற்றியசம் பந்தருமச் சுந்தரருந்
தந்துள்ளதே வார்வெனுந் தமிழ்மறையிற் றணிபுகழ்
வந்தமாகே தீச்சரமே மணிகொளிக்குந் தீரைரெயாவிக்குஞ்
சிந்துறைகோ மேசுலமுந் திகழ்வதிலங் காபுரமே.

திருநாவசம்பந்த சுவாபி

10. அளக்கரை யொத்தெழுந்த குழாத் தறிவகலுஞ் சிறியமனத் தமண்ரென்னுஞ் சளக்கரை வென்றவர்களொலாங்கமுவேறுச்சிவசமயந் தலைமே லேறத் துளக்கரையற்குறு முதுக் சுனிமிரவுமை தரு ஞானத் தூயபான்றுக் குளக்கரையற்றமின்றிடுமே தத்தமிழ் விரகனிருசரணங் கூடி வாழ்வாம்.

திருநாவக்ரசு சுவாபி

11. வரசடிலஸ் சலதூரனை மறந்துசமன் குழிமயங்கி வரிசை யோடு முரசடி பெற்றிடுந் தலைமைக்குருவாகி வயிற்றுறுநோய்முடக்கலாற்றுப் பரசடிகட் கடியனென வடன்வந்தா ஞாடன்பரசிப் பாடுநாவுக் கரசடியைத் துதிப்பவர் கல்லாலடியி விருந்தவருக் கடியர்மாதோ.

சுந்தர மூர்த்தி சுவாபி

12. அரவையனிந் திடும்பெருமான் றனதடிமை யெனமனத்தி னடைந்தகோலக் கரவை யறிந் திடாதுமுறி கிழித் தெறிய வெண்ணெய்நல்லூர்க் காட்டியாண்டு மிரவை மகிழ்ந் தரியயனுங் காணாத திருவடிபேர்த் திரவிற்றுதாய்ப் பரவையிடந் தனிநடக்கப் பணித்திடுவன் ரெண்டரடி பணிதல் செய்வாம்

மானிக்கவாசக சுவாபி

13. எரியேறுந் திருநுதற்கண் ணிறை யேறும் பசுநிறுவி யிலங்குவேதப் பரியேறுந் தொழில்படைத்துப் பகை யேறு மீனவன்றன் பதிகளொல்லா நரியேறுந் தொனிபரப்பி நதியேறுஞ் சடை தனிலோர் நங்கைக் காமண் புரியேறும் படிவமுறக் கிடைத்தமணி வாசகர்தம் பொற்றுள் போற்றி.

சரஸ்வதி தேவி

14. மருப்பாளொமலர்க் தமலத் துறைவாளை வழிப்படுவார் மாசுதீர்க்கும் விருப்பாளை யுடையனிமெய் வெளுப்பாளைக் கொடுத்தபொருள் விட்டு நீங்கத் திருப்பாளை யெவர் கணுந் தித்திப்பாளை நான்முகத்தோன் செய்ய நாமீ திருப்பாளை யெனக்கரை சேர்த் திடுவாளை யென்னாலு மேத்துகிற்பாம்.

சண்டேசவர நாயனுர்

15. கோளறுகிற் பரனுருவிற் சுரபியினந் தருமமுதங் கொட்டிக் கானி ணீளு கிட்டடிபரவு மேல் வைதனி னரிந்திடுவா னின்ற தந்தை மாளறுகிற் பாய்ந்திடற் வரவறியா தெழுசினத்து மழிப்பா னின்ற தாளறுதற் கொருசமிதை விசித்தகரச் சண்மைசன் சரணம் போற்றி. கடவுள் வாழ்த்து முற்றிற்று.

அவையடக்கம்

1. சின்ன மக்கள் செயும்ணற் றிற்றியி
லன்னை தந்தைய ராய்க்கை நோக்கிடா
ரென்னவும் பரையின் சரிதத் தினிற்
பின்ன மோதில் ரென்னவும் பேசுகேன்.
 2. பின்னை வாய்மையிற் பேசுமென் புன்கவி
வெள்ளை யாமென் மேதையர் கூறிடார்
தெள்ளு பாலிற் றிரட்டிய வெண்ணெயு
மெள்ளி னெய்யு மிருநிற மாதலால்.
 3. பாய சீரெம் பராபரை தன்புகழக
கேய நூலி ::தேற்பன பெற்றிடற்
காய தோரிட முண்டென் றறைந்திடும்
வாய்வி ரேலுடை வள்ளுவ ஞைக்கு மால்.
 4. எண்ணென்னமுத் தியல் யாப்பி னிலக்கணாக்
கண்ண கத்தினுங் கண்டறி யேனிவை
பண்ணு மிக்கவி பார்த்திடு மேலையோர்
தின்னண மிக்கணி செய்வர்நற் சிந்தையால்
- அவையடக்கம் முற்றிற்று.

பாயிரம்

1. வெல்லப் பாகென வேண்டுமிந் நூற்கதை
செல்லப் பாவெனுந் தெண்மதிக் கேண்மையோன்
சொல்லப் பாவின்றெகைக் கெனச் சொல் கின்றே
னல்லப் பாவலர் போலு நயப்பினால்.
2. அறைந்த தேவி பராக்கிர மத்தினான்
டுறைந்த வாய்மையு மோதுதொன் நூல்களிற்
பிறந்த செய்தியும் பேசுமென் சிந்தையி
னிறைந்த காட்சியு நின்றிட வின்னமும்.
3. மிருதி போன்மணி மேகலை சிங்களத்
துரிய வம்மிச மொன்சிலம் பின்கதை
பெரியர் கேள்வி பிறங்குவை யாவினான்
மரவு மாதரங் கொண்டதிம் மான்மியம்
4. மூர்த்தி தீர்த்தந் தலமெனு முன்றதின்
சீர்த்தி யுந்தரி சித்தவர் செய்தியு
மீர்த்த காரணி யின்பதி வாய்மையோ
டார்த்த சாரும் பிறவு மறைவனால்
5. கோதி லாத குணங்கொள் நயினையின்
மீது மான்மிய மிக்க விருத்தமா
யேதி லாயிர மைந்துட னேழுநான்
கோது மாகவி யாண்டினி லோதினேன்.
6. ஆற்று மிக்கதை யன்பொடு நித்தலுஞ்
சாற்று கின்றவர் தண்பொருள் விண்டுளோர்
ஏற்ற கேள்விய ரேவின ரிம்மையின்
பேற்றி ஞேடரும் பேரின்ப மதெய்துவார்
7. வாய்ந்த குண்டலி ஸ்பூர மாண்பெய
ஒர்யந்த தொன்னயி ஊப்பதி யின்கதை
யாய்ந் துரைப்பவர்க் கண்னமுஞ் சொன்னமு
மீந்து ஸோர்த மிருக்கை சுவர்க்கமே.

பாயிரம் முற்றிற்று.

ஆழ மண்டலச் சருக்கம்

1. மலைவளமுந் தருவளமும் வயல்வளமுங் கடல்வளமு
நிலை பெறுமந் திரவிலங்கை நெடும்பதியின் பெருமை யெலாங்
கலைவலவன் மீகனுமுன் கழற்றிதென் றுரைத்துள னேல்
அலைவறுநெஞ் சுடையேனின் றதுவுநிலைந் திடலாமோ
2. உயர்மீ மண்டலமீன் டுற்றுளசீர் முழுதுரைக்க
வயனாரு மாயிரநாக் கரவரகம் சுகவரால்
நய ஞக விரித்துரைக்க நானுற்றே ஞதவினுட்
டுயரோடு மியன்றளவிற் ரெஞகபடச்சிற் சிலசொல்வாம்
3. அறந்தமுவந் திருமூல ராதிசிவா சாரியராற்
சிறந்தவிராட் டினுக்கிடையாய்த் திகழ்நாடித் தலமென்றுந்
துறந்தவரும் பெரியவருந் தொழுதிடலா ஸெவ்வுயிரு
நிறைந்தசிவ பூமியென்று நிகழ்த்தவுநின் றுளதிலங்கை.
4. தென்னுட்டுந் தருவனப்பாற் றிருநாட்டு நிலவளத்தான்
மின்னுட்டு நவுநிதியால் விலைநாட்டு மதமலையான்
மன்னுட்டு மரம்பைகளான் மதிநாட்டும் புலவர்களாற்
பொன்னுட்டின் மிகுந்ததெனப் புகழ் நாட்டுந் தனியீழம்.
5. பந்தமெலா மகற்றியசம் பந்தருமச் சுந்தரருந்
தந்துளாதே வாரமெனுந் தமிழ்மறையிற் றனிபுகழ்
வந்தமாகே தீச்சரமு மணிகொளிக்குந் திரையொலிக்குஞ்
சிந்துறைகோ ஞைசலமுந் திகழ்வதிலங் காபுரமே.
6. கேட்போர்தஞ் செவியரித்துப் பெரிதாக்கிக் கிலேசத்தா
லாட்போய வளம்பினித்தே யறிவுட்டு மழுதனன்
சேட்போய வருணகிரி திருப்புகழ்மா லையினேத்துங்
காட்போய வேலனிருங் கதிரையுழற் றுள தீழம்.
7. தாங்குதசத் திசையுமகந் தானுகித் தனிவடபா
லோங்கறருஞ் சிகரமதி லொன்றுகுந் திரிகோண
மாங்கபிலை யெடுத்தவனுந் தம்பியுஞ்செய் யாலயங்கள்
தேங்கிநவ கோணமுறத் திகழுமிலங் காபுரமே.

8. மிக்கசிவ வெளிபாத மிகுந்தலைமா மேற்குமலை
கிக்கிலிமான் கண்டாசொற் கிரிகாலப் பொத்தைநற்றித்
திக்கால மலைக்கீரி திரிகோணங் குடக்காலை
தொக்ககொன மலகண்டா தோட்டப்பா லையோடின்னும்.
9. கண்ணுறுபே துருதால காலைகொலப் பற்றனகால்
நண்ணியிடுங் கதிரைமலை நமனகுல கண்டிமலை
யென்னுமிலை யலதளப்பில் வரைகளுமெங் கணும்பரந்து
விண்ணிரவி மதிகோணின் ரேகுமிடை யெனவிளங்கும்

வேறு

10. நல்லமா ணிக்ககங்கை மகாபலி கங்கை மாருக
கல்லெலனுங் கழிக்கங்கை காலுகங் காசின் கங்கா
மல்லுறு நீலகங்கை வளவகங் காகா லோயா
சில்லெலனு மகாகிருண்டி தேதுரே யாக்க ஸோடும்.
11. செப்பிய மதுகோயா மண்டெரி நனுவோயா வானிற்
குப்புறு மருவியாறு குமுக்கனை றரிப்பே ராரே
டப்புள கம்புக்குடி யாற்றம் பைச்சு மூறு
தப்பினன் கனகராயன் சார்பட்டிப் பளையா ருதி.
12. ஒதிடு மளப்பிலாறு மூலகுமிர்க் கமுத மூட்டச்
சேதமி லிணக்கணீடித் திரிந்தபுட கரைகள் காணு
மேதரு மிடங்கடோறும் வேறுவே றனந்த கோடி
மாதனத் தமைந்த நன்னீ ரேரிகள் வாரி போலும்.

வேறு

13. கருப்படுமேக நடந்திட வருந்திக் கண்டிடு வளாயெலாங் கிடந்து
மருப்பெறு வெண்ணெய் வெயிலினுக் குருகி மாறிய தெனப்பொழிந்திடுநீர்
பொருப்பவை யறியாக் கதகதவென்ன வழிதலீற் புறம்புழை யாக்கித்
திருப்பெறு வயலுந் தடமு மேரிகளுந் திறைகளீடு யாற்றிடைச் செல்லும்.
14. அம்புய நீல மாம்பல் செங்கழுந் ராதியா மலர்கெழீஇ யயலிற்
றும்புறு வாளை கயல்வரா லினங்கடுள்ளிடப் புள்ளினஞ் சலவ
வெம்புற வன்மீன் கமடங்கள் கரைமேல் வெயிலுணங்கிடமடந் தையரும்
வம்பிலாடவரும் வீற்றுவீற்றுட வாவிக்களெண்ணில் வதியும்.

15. வித்தினிற் பயிர்செய் தளித்தலை வளர்த்தும்
விளாவினை யறிந்துபின் வெறுமித்து
மித்தொழில் மூன்றேவ் வொருவரும் புரிந்தே
யில்லமென் மூறைப்பலை நிரப்பி
மெத்திய நாவாய் வயினெலா நிரப்பி
விண்ணவராமென வாழ்வார்
முத்தொழில் புரிய மூவரோ வீழ்த்
துழவரோ முறையினான் முதியோர்.

16. விண்ணிடந் தடவுஞ் சாதி புன்னைகம்
விழைகருங் காவிலின் ணாங்கு
தன்னென்னு மருத் முதிரைசெம் பாலை
சமண்டலை யெகின்சர் தாரு
வண்ணயந் தருசந் தகில்வளை முதலா
வுற்றபல் ஸாயிரந் தருக்கள்
கண்ணிடம் பெறுதங் கடர்ந்திருண் டிரவுங்
கதிருமொன் ருகவே காட்டும்.

17. மாவொடு வருக்கை சதாபலம் பூக
மாதுளை தோடைதென் றைழை
பூவறு மரம்பை யினங்களும் பிறவும்
பொருந்திடுங் கனிதமி னுகுப்ப
யாவரு மெடுத்துச் சலித்தனர் விடலா
விரும்பெருக் கெடுத்தெழுந் திரைந்து
வாவி யாறனந்தம் வாரியே வாரி
மயிலைகள் விருந்துண வழங்கும்.

18. கரும்புறு முத்தங் கழைத்தரு முத்தங்
கட்செவி யினந்தரு முத்தங்
திரும்புறு சங்க மிப்பியீன் முத்தங்
சேயவெண் டாமரை முத்தங்
விரும்புறு சாவி முத்தமுந் துகிரும்
வேலையா ஏறுதக்கிமின் னுதலாற்
சுரும்புறு குழலார் காளையர் முத்தங்
துடைத்தலை யெடுத்தக மகிழ்வார்.

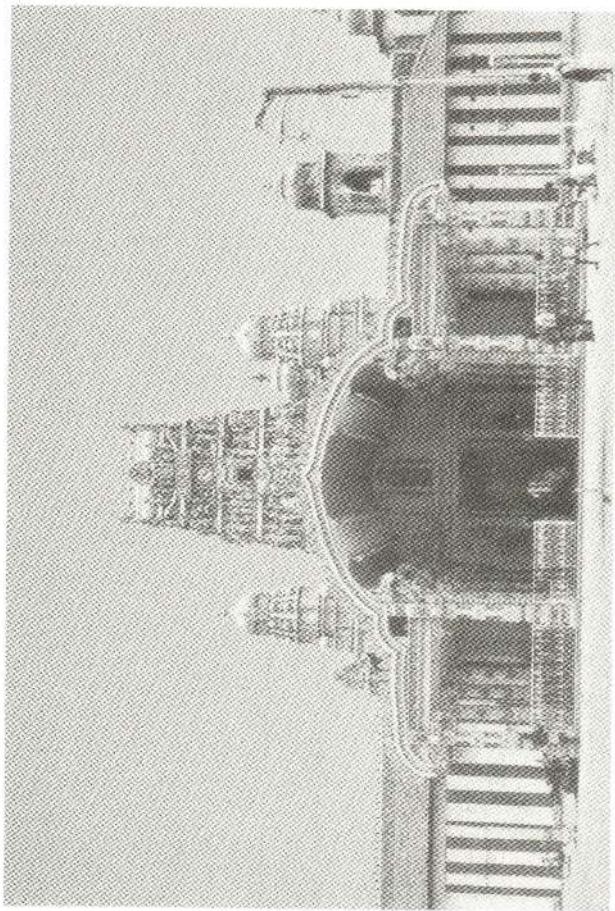
19. பச்சை மாணிக்க மகிழ்தரு நீலம்
 பதுமரா கந்தனி வயிர
 மிச்சையார் கோமே தகம்புகழ் வயிடு
 ரியமிலை யேருமூ மிடத்தும்
 பொச்சையா நிலங்க ளகழுமை யத்தும்
 புறப்படப் புவியளித் திடலாற்
 பிச்சையா ளரையற் றேவருஞ் செல்வப்
 பெருக்குடன் றருக்கிலா துறைவர்.
20. அண்டமா மொவ்வொன் றினுமுள மதிபா
 லமர்ந்தகோ ணைட்கண்மீ ணெண்ணக்
 கண்டநூ லுணரா சிரியரை மகார்முன்
 கலந்தினி திருந்துவான் கணிதம்
 பிண்டமா முலகா ராய்ச்சிதத் துவநூல்
 பிறிதுள கலையெலாம் பயிலும்
 பண்டசா லைகள்போன் றழுகுற வமைத்த
 கலையிட மிடந்தொறும் பலவே.
21. கறையடி யுழுவை யேனமெண் கோரி
 காற்றென விரையுமான் மரைகோம்
 புறைதரு மந்தி கவயமா நாவி
 யோர்ந்திடு நகுலமே யாதி
 யறைதரு மனந்தம் விலங்கினந் தம்மு
 ளாவளா யடர்ந்தகான் வரைக்க
 ணிறையினும் பயமற் றுண்டுந் ரருந்தி
 பின்புற்றிக் களித்திடு மென்றும்.
22. ஏங்குமா மஞ்ஞனை புறவுகான் கோழி யிருங்கினி புவையே காடை
 தேங்குநீர்க் குருகு மருவிரு வாய்ச்சி செழுங்கவு தாரிசெம் போத்து
 வாங்கிநீர் களக்கொக் கொடுகுயி லாந்தை வலியனே பருந்துவல்லூறு
 தூங்கனை தியநா டகவன சாலைத் தொழிலர் போலிடையறச் சூழும்
23. வையப்பமா னிருங்கா ரோதிய துணங்க
 விரித்தென வளர்ந்தடந் தோங்கி
 மையதா விளங்கும் பசியபற் றலைகள்
 வயின்கொள மேய்ந்தறன் மாந்திப்

பையவா நடந்து செருத்தனின் ருகும்பால்
பசியறக் கன்றினுக் கூடடித்
துப்யதா மிகும்பா வதிற்றமை யுடையோர்
வேண்டுவ சொரிந்திடுஞ் சுரபி.

24. தெரிந்தவ ருரைக்கு மதிகொளா மனத்திற்
றிருகியே வளைந்தகாழ்க் கோட்டுக்
கரிந்தவன் மேதி புல்லுடன் றழையுங்
கானிடை மேய்ந்திருந் தடங்கள்
பரிந்திடக் குடித்துக் கலங்கநீ ராடிப்
பவ்வழுண் டெழுமுகின் மானன
விரிந்திடு மோங்க லகந்தொறும் புகுந்து
வேண்டுபான் மழையெனப் பொழியும்.
25. காழுறு மரங்கோல் கரியவெண் சாந்தங்க
கலந்தமண் ணாடியாற் சுவருங்
கீழுறு சட்ட (முத்திரங் கதவ
மாதியுங் கெடா வகை யாற்றி
யேழுறு மேன்மாடங்கள் சாளரங்க
ளினிதமைத் திலகுகற் றரைசெய்
தாழுறு முணர்விள் மயன்றலை கலக்கு
மணிகெழு மாளிகை யனந்தம்.
26. மாடமா ஸிகைகள் வீதிக டுயிலுாண்
மன்டப மட்டில்கள் வணிகர்
பாடுசீ ரெழுங்கை மலசல கூடம்
பயக்குநீ ரேற்றிடு மிடங்க
ளாடுநீ ரைறகள் ஆதியா மிடத்தி
லரிதுணர் மின்பய எதனுற்
பீதா மிரவொன் நிலையென வானப்
பிரதிபோற் றீபங்கள் பிறங்கும்.

வேறு

27. பல்லயுத மெழுழுடைப் பண்டமுமா னிடர்விலங்கு பலவு மேற்றிச்
சொல்லுமன வேக முறத் தொடுத்தபல பண்டிகளைச் சுமுவா யீர்க்குங்
கொல்லியல் சக்கரங்களியந் திரங்களைநீராவியெனுங் கொடுங்கால்சற்ற
வெல்லை யுறப்பதித்தமரத் திருத்தலைத் தண்டூர்ந்துபுகை யிரத மா தோ.

ஸ்ரீல் கலைத்திற வித தேடே
நீறு முகத்தறு நிலை காட்டுந்
நாறு மலர்த்தொனை நாவல்லோ
மேறு முகச்சுடர் அது சொண்டே.

28. மாநகரிற் பெருவீதி நாப்பணிற் கொற்றுடி பதித்த வழியின் மீதா
யானவயக் கால்பலவேற் ரெருகோறிண்டிடவானத் தமைத்த கம்பி
போனவிடம் வரைமாந் தர்தமைச் சுமந்து நனிவிரைவிற் போந்துமீளும்
வானவர்தம் மானமென விதமைத்த காந்தசத்தி வண்டியம்மா.
29. வீதியறு மிடங்கடொறு மக்களையுங் கற்களையும் வேறு வேறு
யோதுபல பொருட்களையுந் தனித்தனிகொண் டுயிர்கவரு மொரு கூற்றே
போற்
காதமொரு நொடிப்பொழுதிற் செலநில நெய் காந்தவனல் கலக்குங்காற்று
லேதமறப் புனைந்தவயத் திரதமுட னடப்பவரு மென்றுங் கூச்சல்
30. விண்ணவருந் தனிவெருவத் தானவரென்று
லோகமெனும் விதத்தா ள்ளீட
கண்ணகலு மரப்பாலிற் புரியுமுரி
மண்ணென்டன் காந்தந் தன்னு
லெண்ணுமிடத் தொறுங்கழுகு மிருந்தேங்கப்
பறந்திட்செய் திசையு மெந்தர்
வெண்ணகையார் போர்க்கருவி திருமுகமா
றிடுங்காய விமான மன்றே.
31. இயல்பெறுநற் காந்தமுறுங் கருவிகளோ
தினைத்துவெளி யிடத்தின் மேலாய்
வியனுளாப..ராண மிசைச் சென்றிடுகம்
பிகள்பலவாய் விளங்குங் காத
முயலுறவைத் திருத்திலையி னிருந்துபிறர்
மொழியேற்று முறையாற் றட்டப்
பயிலுமொரு மருங்கினுளார் ஏழுத்தாக்க
நொடியின்டைபரப்புந் தந்தி.
32. இடைப்படுகா யந்தினிலோர் தொடர்ச்சியுமற்
றணிந்கரா மிடங்க டோறுங்
கிடைப்படுசெய் குன்றுகளிற் பெரும்பரவைக்
கலங்கடமிற் கெடாதே வைத்த
படைப்புறச் ரியந்திரங்க ஸிடைப்புகல
வெவ்விடத்தும் பகரு மாற்றம்
மடிப்பறுமே னிலத்தவராய் ந் தரிதியற்று
மாகாய வசனிமன்னே.

33. வேண்டியதோன் றெனவெங்ரும் வியப்புறப்பாய்

வளியியக்கம் விடுத்தே யான்று

நீண்டவயப் பலகையினைத் தியன்றகல

முறுபவர்க்கு நீருண்டுஞ்ச

றாண்டுமல சலவிடைக ஸாதிபடைத்

தியந்திரத்தைச் சுடுந்ராவி

பூண்டுகறங் கெனச்சமுற்ற வொருகடிகைக்

கிருகாதம் போந்துமீஞும்.

34. ஆருமிர்க்கு வாலறிவ னளித்தபெரு

வல்லபமா ரறையு நீரார்

பாரகத்தி லோதுவன படிப்பன வா

சிப்பனவப் படியே புற்றி

யோருருட் சக்கரத்தமைத்தே வேண்டியபோ

தோ ருசி யுற்ததச் சென்றேர்

கீரிசைமா ருமலினி திசைக்குநவ

மாயசத்தக் கிரகி யன்றே.

35. பஞ்சொருபாற் குவிக்கவதைப் பதமாக்கி

நாலாக்கிப் பாநா லோடிக்

கஞ்சிவரும் பசையேற்றி வேண்டியவேண்

டியபடியே கலைக ஸாக்கி

யெஞ்சலிலா தங்கவைக்கு வேண்டுமளா

வினின்மடித்தே யெளிதா யாருஞ்

செஞ் சொலுடன் அணிந்திடவோர் பாலளிக்கு

நெசவினியந் திரங்க ளம்மா.

36. மாநிலத்து மக்கள் செயற் கெளியவரி

யன்னினக்க மாட்டா தெல்லாந்

தானினைத் த படிபலரும் புரிவதொரு

நொடிப் பொழுதிற் றகவே செய்ய

மானவியந் திரமவையே யென்பதலாற்

பெயர் செயல்க ளிந்தீ தென்றே

நானுரைப்ப தெவனயனும் மயனுமுண

ராதவிஞ்சை நலப்பா லென்றுல்.

37. கைவருநா டிபிற்பினிதேர்ந் தூடனேக்கி
 மருந்தளிக்குங் கருகிண மேவு
 மெய்யறுசொன் மலியாயுள் வேதவபித்
 தியர்வயினு மிகுநோ யாளர்
 செய்வனசொற் றிடக்கேட்டுங் கருவிகளா
 லுறுப்பினிலை தெரிந்து மாங்கே
 யுய்வகைசத் திரமருந்தாற் செயுங்கோப்பன்
 டிதர்வயினு மூரு ரெல்லாம்.

38. உவணலத்தா லுடனலத்தா லுடைநலத்தா
 னடை நலத்தா லுள்ளாந் தாங்கு
 மாணலத்தா லெந்நாடு முன்னுக
 மாட்டாதே மடங்கன் மானு
 மாணலத்தார் குழுவுமநங் கனுமலையக்
 குவிந்தநகி லணங்க ஞாரும்
 வீணலத்தா மின்பநுகர்ந் தளித்தவர்தாங்
 கிளொகளுடன் மேவி வாழ் வார்.

வேறு

39. இந்தப் பெருமை கொ எழுத்துண்
 முந்துத் தரதிசை முன் னுண்டால்
 விந்தைக் கிட மெனும் வீணுகா
 னந் தொக் குளபுர நாடம்மா.

40. ஈசன் கணபதி யெழில் வேலன்
 பேசும் பரைவளர் பெரு வீரன்
 முசும் வடுக்கிண முதலானேர்
 வாசம் பெறுகுல மலியும் மே.

41. ஆர்க்குந் நகுலையை யடியாகுந்
 தீர்த்தம் பரவுள திகழ் மானஞ்
 சேர்க்குந் தெரிவையர் செறிவா லெவ்
 வூர்க்குந் தினமழை யொழியாதே.

42. வையந் தருமொரு வள ஞலுஞ்
 செய்யுந் தொழில் வருதிரு வாலும்

மெய்யொன் நேளியரும் விலையார் பா
னெப்புண் டிகள் கொள நிலவும் மே.

43. காவின் றலைவழி காரோடுந்
தேவின் றலமலை தேரோடும்
மாவின் பொடுமலை மாரோடும்
மோவின் றமருவ ரூ ரோடும்.
44. மாடந் திகழ்மணி மறு கூடே
பாடந் தருகலை பயின் மன்றும்
மோடங் கரையரி னுயர்மாடி
கூடுங் கடிமதில் குலவும்மே.
45. வித்தைக் கடைதெரி விறலாரும்
முத்திக் குறுநெறி முயல்வாரும்
பத்திக் குளமுறை பயில்வாரும்
மெத்திக் கினுமுள திந்நடே.
46. ஈறில் கலைத்திற லித ஞேடே
நீறு முகத்துறு நிலை காட்டுந்
நாறு மலர்த்தொடை நாவல்லோ
ஞறு முகச்சுடர் அது கொண்டே.
47. சீராமலை முதல்செறி நாதன்
பேரா லயமிடு பெரியோர்மன்
வாரா டவரிடை வறியாருக்
கேரார் கலையிட மீ வாரால்
48. நீதிக் கற்றலை நில்லென்றே
நீதிக் கற்றன நேர்மன்றி
லோதிக் கொண்டிடு முயர்தர்க்க
மோதிக் கொண்டவருள்ளாரால்.
49. முத்திரு டிப்பர முதல்சங்க
ரத்தலை வேலைய னதி யோகன்
சித்த முகந்தமர் திரு வைகு
மித்தல மெய்ப்புக மென்னோகா.

வேறு

50. சேம மா ரழத் தோங்குந்
 திருவினும் வடபாலீஸ்
 மாமியாழ்ப் பாணத்துள்ள
 வழகினுஞ் சிறிது சொற்று
 நேமமா மிவற்று வாயு
 நிருதிதன் நிசையினெம்மான்
 வாயி சேர் நயினை யென்னும்
 வளம்பதிப் பெருமை சொல்வாம்.

முற்றிற்று

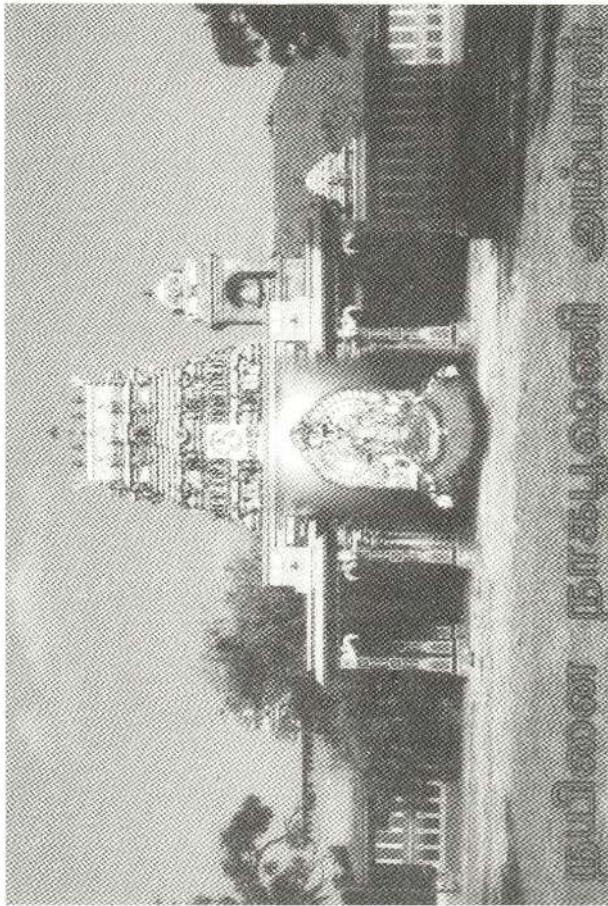
ஆகவிருத்தம் ரூ.

ஸ்தல விசேஷச் சருக்கம்

1. நீருறவுளைந்து புரண்டடெழுந்திரைந்து நிறைந்திடும் பணத்திரை விரித்துக் காருறவிடங் கொண் டுலகேலா மீன்ற கருணைநாயகி திருக் கோலத் தேருற விளங்கு முரகமொத்திருந்த விருங்கடன்டுவ ணெண்டிசையும் பாருடன் புகழுத் திகழ்சிகாமணிபோற் படிந்ததந்நயிலையம் பதியே.
2. பரிதியங் கிரணத் தெழுமுகிலமலன் படிவ நீற்றுறவில்வின் படரா வொருவனென் புயத்தினிசைத்த வாரணத்தினுரியெனக் கருகிமற்றனமேல் விரவுமங் கதங்கடிமிர்ந்தெனமின்னி விடைக் கொடித்துவனியினிடத்தவ் வரனதி யொழுக்கிற் பெயுமழையதனால் வளந்திகழுந்திருப்பது நயினை.
3. வேற்றகத்துள்ள நீர்நிலையனைத்தும் வெள்ளிடையாகி வேறெருவர் போற்றிய நிதியங் கவர்பவர் குடிபோற் போயினும் புன்மையெப் தாம ஸாற்றிய வினையின் பயன்கொடைம் புலத்தாறுற்றுவார் பண்டசாலையினி ஹாற்று நீர்நாளு முண்டியாயப் பிறவாயுயிர்களுக் களிப்பதப் பதியே.
4. குவவுடனீந்துங் கமடநீண்முதுகிற் குதிந்திருந் தாடிடும் பிள்ளைத் தவளைகளைவைமுழுகிடவற்றபடிந்த தையலார் கூந்தல் சைவலமென் றிலர்தலுமவருஞ் சுழித்திடத்தாவியிருந்த வண்டின மெழுந்திரங்கப் பவள வெண்கமலமலரினீண்டிருக்கும் பைம்புனல் வாவியும் பலவே.
5. வில்லமாதவிசண்பகமகிழ்வன்னி விரைசெறி கடுக்கை தாதகிபி ஜெல்லு நாற்பற்றத்து வேலியிடக்கண்ணத் தொளிர்மதில் குழ்தர வோங்கு மூல்லைமாலதிசெவ்வரத்தமந்தாரை முருகுலா நந்தியா வர்த்த மல்லெலா மலர் செவ்வந்தி யாதிய மீ தளிமுரனந்தனவனமே.
6. கற்புடைமகளிர் நாணமேபோலக் கரைகொளங்கு கழனியுங் கருதா திற்பழி சுமந்து விலங்கிடுமிழையாரினம்புறைவரம்பில் புன்னிலமுந் தற்பெறுகிளாஞர்க் கீகிலான் புதைத்த தமனியந்தனக்கிடர் தந்து வற்புறுதிருடர்க் கடைதல்போன் மூலவகைதரு நிலமுமன்னியதே.
7. கைவருமடையும் பூவையுநட்டோர் கவன்றுமிக் கொடுத்தெதிர்காயின் மெய்வருதலையு மதித்திடாரனைய வீழ்குலைக் கதவியின் குலமு மைவிழியார் கணிறைவுகண் டுணர்வோர் வழங்கலிற் கணி தருமாவுஞ் செவ்விதினுதவாக் கடனுளாரென்னத் திற்றி கொள் வருக்கையுஞ் செறியும்.

8. பெற்றிடு குரவர் தங்களை நாளூரும் பேணிய மக்களை யன்ன துற்றிய பயன்களிக்குஞ் தெங்கஞ் சோலையு மதற்கிணையாகி யுற்றிடு செல்வரகமென வணியூடை முதல் புரிந்துள காலத் தற்றவர் போலாதரும் பலமென்று மரித்திடும் பூகமுமன்றம்.
9. தந்திரம் பொறிக்கு மேடதாய் வீடாய்க் சயனமாயக் குரம்பையாய் முறமாய்க் கந்தரம் பெறுகால் விசிறியாயப்பண்டத் தொகையுறு பெட்டிகள் பலவாய்க் கந்தரம் பகவின் கயிற்தாய் வேவிக் காவலா யருபத் நீராயப் பந்தரின் பழமாய் மூலமாய் நுங்காயப் பரோபகா ரத்தழற் பதியே
10. கொடைப் பொரு ஓளர்க் குலோபம் தெனச்செங் கொல்லுருட் பழக்குலையுடனே கடுத்தொகை மேவு மெலுவினம் பிறராற் காணுற வகையிள மின்னூர் தடித்திடு கொங்கை மறைத்தல் போல் சேமஞ் சார்ந்தன கனியடைக்கழுமுள் குடித்திடு வாரிற் படர்தரு கொடியின் குலங்களு நிறைந்தவப்பதியே.
11. எக்குலத் தவரே யாயினுற் கற்று வியாவரும் விரும்புத லென்னப் புட்குலத் திசைக்கு ஞிமிறு யாழ் தொடரப் பொறிமயிலின நடமாட வக்களித் திடுவேராமெனத் தலைகளைசத்தசைத் திடும் பரிசாக மிக்குள மலர்கள் சிந்துபு கின்ற விழைமரக் காவுமெய் தியதே.
12. தற்பரை யினிதுற் றமர்மணித் தீபந் தனக்கருங் கடியர ணைகிப் பொற்புறு விசம்பி னளவெழுந் தான்று பொருந்துபல் ஸருவிதாழுற்றே யற்பரங் கெவரு நுழைவதற் கரிதா யருந்தவரியக்க ரோடமரர் எற்பெறு நாகராதி யோர்க் கிருக்கை யிலங்கநின்றுளதொரு விலங்கல்.
13. பைத்தலை யரவ மணிந்தவ ளாருளின் பான்மையாயப் பல்பினிப் பகையாய் மொய்த்தலை வகல்சஞ் சீவிகளனந்த முளைத்து மும்மதமலை முகத்தோன் கைத்தலை வேல னளித்த கங்காளி கடுந்திறலுக்கிரன் காரி பித்தலை வரினற் காப்பினு யூழி யிடத்தினுமிருப்பதவ் வரையே.
14. அண்டமதெவையுந் தனது மெய்யாக்கி யமர்விராட் புருடனி னடுவாந் தின்ஷிறற் சுழுநை யெனுந்தனி நாடி செல்வது போன்மணித் தீவி லெண்டக வோங்கு மிரத்தின் பீடத் தியலதோ முகந்தனிலிருந்து கொண்டு கீழ் நோக்கிப் புகுந்திடு மனந்தன் கொழுநகரளவுமோர் குகையே.

15. இலங்குமந் நெறியாய்ப் புவனியின் கீழா மேழ்புவ ணத்தரு மெய்திப் பலங்கொளந் நயினைப் பதியில்வீற் றிருக்கும் பராபரை மலர்ப்பதம் பரவிக் கலங்கிடா திருந்த போகமு மியோகக் காட்சியின் றீர்க்கமும் வீடுந் துலங்கவே பெறுவரன்னது நாக பிலமெனச் சொல்லுவர் தொல்லோர்.
16. ஈண்டுபா தலத்தி னெல்லையி னளவு மிடந்து வே ரூண்றி வானளவு நீண்டு மேலுலகம் புகத்தரு மேணி நிகர்த்திடநெடுங்கவ டோச்சி யாண்டுமால் கிடந்த விலையெனச் சிறந்த வடை செறிந் திரவிவெவங்கதிராற் புண்டுதீ நிறமுற் றுதிர்ந்தவின் மீனிற் பொதிந்த செங்காயதோர் வடமே.
17. எம்பரை யளிக்குந் திருவருட் பார்வை யிதுவெனத்தன்னிழல் பரப்பிச் செம்பய சொடுநல் ஹுரகர்வீற் றிருக்கும் திகழ்பிலம் பலவுடைத் தாகி யம்பர வியோக ரளப்பிலரடிக்கீழ் அமர்ந்திட வவர்க் கமு தூற்றி நம்புற வதன்பா லடைந்தவை நிதிபோ னலமுறச் செய்வதவ வடமே.
18. அறிதரு மதன்கால் பழமிலை யவற்றை யருந்திடு மன்னுயி ரஜனத்துஞ் செறிந்றர திரைமுப் பின்றியே நீடுந்தீர்க்க நல் கிடுந்தகை யுளதாய் மறிதிரை யுலகில் வேண்டுவார் வேண்டும் வளமெலாமளித்திட வலிதாய் வெறிகமழ் பொன்னைட் டிருந்தகற் பகம்போல் விளங்குமவ் விடத்தையார் வியம்பார்.
19. குலந்திகழ் வழுமேழ் வரைகளு மருங்கிற் குலவழ நாப்பணைவ் வியிருங் கலந்திடு முமையோர் பங்கர்வீற்றிருக்குங் கயிலைமால் வரையது கடுப்ப வலந்தரு மனலையேழுவையே காரை மண்டை வேலலையொடு புன்கை பொலந்தரு நெடுவாஞ்சத்தீபங்கள் புடையறப் பொலிவது நயினை.
20. ஆகுவா கனலுக் கமைத்த வாலயமு மழிக்கணுற் றழன்மக மழித்த சேகுவா னவன்றன் செம்பொனு லயமுந் திகழ்வடு கேசனு லயமு நாகுவா ரணத்துவசத்த னலயமு நகர்ப்புற வையனு லயமும் பாகுவா யரிகொ ளையை யாலயமும் பரையினு லயத் தொடு பரவும்.
21. பவக்கடற் கிடைவீற்றந் தலமரு வோரைப் பாதுகாத் தின்பமே பயக்குஞ் சிவத்திடைப் படரும் பச்சிளங் கொடிதன் றிருப்பதத்துளைமல ரெனவே யுவப்புறத் தளைச்கு ழாழிமே னுவா யொழிதர மறவி நோயுற்றுத் தவிப்பவரயர்கைக் குறுபுளை மானத் தங்குமந் நயினையாந் தலமே.
22. கானுறுங் கொடிய விலங்கின மருகிக்கவின் பெறு தருக்களா னிறைந்து மானவர் புகுதற் கரியதா மிடைகள் வதிதலின் மறை யுணர் முனிவ ரானவர் சித்த ருகர்கந் தருவராதியோ ரமர்ந்து நோன் பாற்றி வானுறு மிட்டசித்திபெற் றுமையான் மலர்ப்பதமடைந்ததத்தலமே.

நீருவலைாந்து புரண்ட பெட்டுமத்தினேரந்து நிறைந்திடும் பணத்தினால் விரித்தக் காருறவிடங் கொண்டு விலகேலா மீண்ட கருகைனாயகி திருக் கோவத் தெரு விளங்கு முரக்கொத்திருந்த விருங்கடனாடுவ சென்னடலையும் பாருடன் புகழ் திகழ்காமணியோற் படிந்தற்நயினையம் பதியே.

23. ஆற்றிடு மோமத் தங்கியிற் பளிதத் தகிலிடைத் தூமங்க எடையப் போற்றிடு மறையி ஞெலியுட னியற்றும் பூசனை மஞ்சன மலருஞ் சாற்றிடு மடையுங் கொண்டு வார் கங்கைத் தனிநுதி யெனப்புறம் போக வீற்றிடு மறையோ ரிருக்கைக னிமய வெற்பெனப் பொற்பொடு விளங்கும்.
24. குன்றிடாதமரர் வளமெலா மளப்பில் கோடிமன் னுயிர்களு மடையப் பொன்றிடாச்சமய வாதிக தத்தம் பூசையி னினை வெலாம் புரிய கொன்றிடா தனுகும் பினியெலா முருக்கிக் குலவதன் னுனையென் ஏற்றாள் சென்றிடா விடத்துஞ் செலுத்திய செங்கோற் சேவக னிருக்கையுந் திகழும்.
25. நிறுத்தலை நிறுத்து மளப்பதை யளந்துந் நேர்வதை நேர்ந்துமற் றெவர்க்கு மொறுத்தலை யொறுத்துங் கரப்பதைக் கரந்து முதியத் துடனிலா தவற்கு மறுத்தலை மறுத்துந் தமக்குள செலவின் மட்டெனுஞ் செட்டினை வலியாப் பொறுத்துயர் வணிகம் புரியுமே ருடையோர் பொருந்திடு மிருக்கையும் பொலியும்.
26. தாவர மருந்தப் புனலக மருந்தத் தரைப்புறத் தூர்ந்தவை யருந்த மேவரும் பறவை யினங்களு மருந்த விலங்கினத் துள்ளவு மருந்தத் தேவரு மருந்த முனிவரு மருந்தச் செம்மலை யாதியோ ரருந்த வாவரும் பகடு நடத்து செங்கோலல ரணிமஜனப் பெருமையாரறை வார்.
27. கதியறு வினங்குர் கருத்தினி வியையுங் கருங் கொனன் மரங்கொல் கம்மியர்கான் மதவர சிலைய படைத்தளபாட வயினிகர் செங்கோலார் மஜனயுந் துதி பெறு செலவைச் சீரியதாக்குந்துரசரே னுதியர் குழவும் பதியுமம் புதிக்க ணிலாவளை யிப்பி பறிப்பவ ரில்லமும் பலவே.
28. இடமிடந் தோறு மகழ்த்தரு நிலத்தி னெடுப்பன கல்லெலா நிதியே யிடமிடந் தோறு முளதனி வனத்தி னெடுப்பன கல்லெலாம் வித்தே யிடமிடந் தோறு முளதடங் கடலி னெடுப்பன கல்லெலாஞ் சங்கே யிடமிடந் தோறு முளபுனற் கரையி னெடுப்பன கல்லெலா முத்தே.
29. புத்திரர் தம்மைப் பாதுகாத்துரைக்கும் பொய்யலாற் பொய்மையேயில்லைக் குத்திரள் சுரபிக் கிளம்புலை வெட்டுங் கொலையலாற் கொலைபிழி தில்லைக் கத்திடு கன்றைப் பினித்தனர் கறக் குங் களவலாற் களவிலை யில்லைச் சித்திரமஜனயா ரெதிர்ந்தவர்ச்சாயை தீண்டிடி னலது தீண்டுதலே.

30. வல்லியம் படுத்துன் டிருந்தபுன் றடிய வாவினி லுறுநரி போலு
மில்லியர் கழித்த மிச்கிலுக் குறுமி யிடர்க்கடி படுசவா வெனவந்
தொல்லியின் மணந்தா ரணிமளையிடத்துஞ் சொல்லென மனமிலா வஞ்ச
மெல்லிய ரிடத்தும் விழைவுகொ ஸிசையில் விரகிக் டாழுமங் கிலையே.
31. வையநீ ரமுத மன்றியே தினமான் வழங்குபாற் குடியரே குடியர்
மையல்சே ரமளிச் சேக்கையிற் குறை மைந்தரே விந்தைநொந் தழுவோ
ரையவா யுரிய காலையின் மணமின் ருருளா ரவர்களே வறியர்
கையவா மக்கட் கண்டிடா தவரே கல்விகேழ் வியிற்குறைந் தவரே.

வேறு

32. தன்னுடனங் கிளாஞ்சுக்கும் பதியினுக்கும் பெருமைதரும் தகைசால் கல்வி
யென்னுமொரு பெரும்பொருளை சிறு பொருளுக் கெளிதளிக்கும் இனியார்
தம்பாற்
றுன்னிருபாற் சிறுவருந்தம் மதிக்கரத்தாற் கழகிடைநா டொறும்
போயேற்றுப்
பன்னுமனப் பெரும்பேழை நிறைத்துவிழைந் தனபுரிவார் பலர்க்கு மாக.
33. செம்பாலுள் ஞறுமிரசம் வெளியதாய்ச் செருத்தலிடைத் தேக்கும் பாசேய
தம்பாலென் புருகவருஞ் சரபிதொறு மிருமழந்தாட் டவலை மீதி
லம்பாலம் புலைமதிவெண் கதிர்கிணற்றி லுங்னியென வங்கை தம்மாற்
கம்பாலந் திகழ் வளைகண் மகளிர்ப்பு வொலிகாட்டக் கறப்பர் மாதோ.
34. ஐயிருக்கு முனிவரையு மறிவிருக்கு நிலைகலக்கு மநங்க ஞர்தங்
கையிருக்கு மலர்க்கமலக் கைணநிகர்க்கு மத்தினிற்கை யறவார்க் கொண்ட
பொய்யிருக்கு மிருதாரம் படைத்தவர்தம் மனம்போற்கை போந்து மீள்
வையிருக்கு நகப்புறியி னுறுமலெனத் தயிர்கடைவார் மலைகளௌலாம்.
35. ஏத்துகா ரணியங் கிருத்தலாற் குண்ட லினிபுர முந்துநல் லிசை யோர்
சேர்த்த பீடிகைமா மணிப்பொலி வதனுற் றிகழ்மணித் தீபமே ஞைக்
சீர்த்து நீடிறைஞ்சி யமர்தலா ஞக தீபமென் றிரும்பெயர் செறியக்
கோத்த தீபங்கள் புறத்தழு மதில்போற் குலவிட விருந்ததத் தலமே.
36. தொட்டிடுந் தீப மெவைக்கு நாயகமாய்த் துதித்திடு மறையுடன் சரர்க்கு
மெட்டிடா திருந்த புயங்கநா யகிதன் இளையடி போற்றிடு நயினூர்
பட்டரென் றுரைக்கு மறையவனி யார்க்கும் பரிவுளா னாி வரும் பொறை சேர்
சிட்டனன் குடி கொண்டமர்தலி னயினூர் தீபமாந்தனிப் பெயர்சிவணும்.

37. குலம்புரி யுலகத் தவர்கள்கை யேந்திக் கூர்த்திட நோக்கலா வென்றும் பலம்புரி தரநல் லம்பரஞ் குழ்ந்து பாதுகாத் திருத்தலாற் பதியு நலம்புரி யவைமூன் ழெனக்குறு வீதி நனுக்கலா னுனுகுமுக் கோண வலம்புரி நிகர விருந்தவத் தீப வளத்தின யார்கொலோ வகுப்பார்.
38. ஆக்கமிக் குறுமப் பதியினந்தணரை யாதியோர் தத்தமக் கடுத்த தீக்கைபெற் றுலவா நித்திய கருமந் தெரிந்துசெய் தமர்ந்ததே சிக்கின மோக்கம தளிக்குந் தேவினைப் பரன்பான் முதிர்ந்தவன் பினர்தமை முறையால் வாக்கொடு மனமுங் காயமுஞ்சேர வழிபடுந் தூயராய் வதிவார்.

வேறு

39. அறந்தின மாற்றுரில்லை அஇனவர்க்கு மாற்ற ரில்லை உறுந்ததி கடையா ரில்லை ஒருத்தரங் கடையா ரில்லைச் சிறந்திடச் செய்வாருண்டு திறலுறச் செய்வா ருண்டு பிறந்திடக் களிப்பா ருண்டு பெறுபவர்க் களிப்பா ருண்டு.
40. மறையவர்க் குளதி யாகம் வறியவர்க் குளதி யாக மிறையவர்க் குண்டு வாரி இறைப்பதங் குண்டு வாரி நிறையவர்க் கிருமா தாயந் நிலைக்குமங் கிருமா தாயந் தறையவர்க் குழவி னுட்டந் தலையருங் குழவி னுட்டம்.
41. வணங்குவர் நல்லார் காலை மைந்தர்க ணஸ்லார் காலை இணங்கலு மதிகற் பாரை யேற்றலு மதிகற் பாரைப் பிணங்கலு மஜையார் பாலே பெருக்கமு மஜையார் பாலே மணங் கொள் லடையும் போது வயதெழு லடையும் போது.
42. அணியெலா முலையே தாங்கு மடுப்பெலா முலையே தாங்கும் பணியெலா மணியே தாங்கும் பதியெலா மணியே தாங்கும் மணியெலா முளரி யாரும் மணமெலா முளரி யாரும் பிணியெலா மெம்மை யஞ்சும் பேச்செலா மெம்மை யஞ்சும்.
43. அருத்துவர் மகவா ஞேரை ஆறுவர் மகவாஞேரை இருத்துவர் மனத்திற் றேவை இழிதுமம் மனத்திற் றேவை திருத்துவர் பண்ணைக் கோடு தீர்ப்பரம் பண்ணைக் கோடு கருத்திரண் டுள்ளார் கூடார் கருத்திரண் டுள்ளார் கூடார்.

44. கரையெலாஞ் சங்க மூருங் காப்பன சங்க மூரும்
விரையெலாங் குழல்வா சிக்கு மிருத்தினுங் குழல்வா சிக்கு
நிரையெலாங் கொள்ளும் புல்லு நீணிலங் கொள்ளும் புல்லு
மரையெலா மந்தி தூங்கு மறிகளு மந்தி தூங்கும்.

45. தேட்டலா மான மானந் தினமெலா மீகை யீகை
பாட்டெலாந் தாரம் தாரம் பயமெலா நந்த நந்தம்
வீட்டெலா மஞ்ச மஞ்சம் விலொ வெலாங் கோடி கோடி
மாட்டெலாம் வாசம் வாசமறுகெலாந் தீபம் தீபம்.

வேறு

46. நோய்நாடி நோய்க்குமுத லது நாடி யுடநாடி நோய்தா ணீக்கும்
வாய்நாடிப் பரிந்தளிக்கு மருத்துவருந் தாயுமென மன்பா லார்வந்
தோய்வார்தம் பயிரெவையுங் கண்ணோக்கிக்குறையகற்றித் துலைநீர்
பாய்ச்சி
யோய் வாரங் கவையளிக்கும் பயனருந்திக் கிளாகளினே டுவப்புற் றம்மா.

47. ஆற்றரிய கொடும்பசியும் பினிக்குரலும் பாலகரி ணமுகை தானுஞ்
சீற்றமுட னவச்செயலு மடக்கியுளத் தளிசுரக்கச் செய்ய மேன்மை
யேற்றபல வாத்தியங்க ஸின்னிசையால் வருந்தாட்டு மன்றுந் தேவர்
வீற்றிருக்குங் குலங்களினு மிலங்களினும் வெங்வேறு வினையி ஞலோ.

48. உறிதாங்கும் பெருங்கலத்தி னிறைற்றதுப்பூ டுமிநெருப்பி லூறுந் தீம்பால்
குறிதாங்கு மருட்குரவ ஞெருமொழியால் விடயமெலாங் குறைந்தொன்றுகு
நெறிதாங்கு முதிர்வி னதிற் சிறுகுறையாற் றிரண்டதயிர் நிசிக்கட தோன்றி
வறிதாங்கு நிழன் மறைக்கு மதியமென விருக்குமணி மட்பாண்டங்கள்.

49. ஆடுவதும் வினையிடத்தி விருப்பதுவும் வினையிடத்தி லாருங் கேடகப்
பாடுவதும் வினையிடத்தி னடப்பதுவும் வினையிடத்திற் பலரு மன்பாற்
சூடுவதும் வினையிடத்தி னல்லதுவென் றியுமுருகுங் குறித்துக் கால
மோடுவதுங் குறியாது புரிகுவர்தங் கடமையலா தொன்று தானும்.

வேறு

50. நிலையுற வென்னை யாண்ட நின்மல னிடத்து நீங்கா
தலையுற மூலக மெல்லா மஸித்தவ எமர்ந்து வைக
தலையுறும் விழி போ லுற்ற சகம்புகழ் தீபன் சொற்றும்
விலையுறு மரவம் பூண்டாண் மேன்னமயுஞ் சிறிது சொல்வாம்.

ஹர்த்தி விசேடச் சருக்கம்

1. ஆழிவென் டிரைக்கை தன்னால் அணிவளைக் குழவி தாங்கி மாழையங் கரைச் செஞ்சாலி மஞ்சமேற் றவழ வேற்று மீழமார் தீபத்தான்றே ரிதயமே யுணரும் வித்தா மேழுல் களித்த வன்ளை யெழுந்தருள் கின்ற ளன்றே.
2. தானுவரைத் திடுநால் வேதந் தந்திர மான வெல்லாந் தேனுவரைத் திறலாற் சொற்றுந் தீர்ந்தில் தின்னு மென்றால் வானுவரைத் திரைப்பா ரேற்று மணியர் வணிந்தா டன்சீர் நானுவரைத் திடுமா ருள்ள னகைத்திட ஞை தொன்றே.
3. அண்டபின் டங்கள் யாவு மொடுக்கியுள் ளடக்கி நின்ற விண்டிடாப் பரமா னந்த வெளிதனி லெரியிற் குடா யெண்டாரு பறரயென் ரேத விருந்தருள் வியட்டி தன்னாற் கொண்டிடு நோக்கில் வேறுய்க் குணங்குறி தானே யாகி.
4. ஆதிகுண் டலியாய்மூலத் தமைந்ததற் பரனே டொன்றி யோது சொற் பொருளாதான வலகுமி ரளிக்குந் தாயா யுதைநின் றுயிர்கண் மீண்டு மொடுங்கிடு மிடமாய் நீள்சங் கேதமா ரிச்சை ஞானக் கிரியையாம் பெரிய ளாமால்.
5. பிரிந்துள தோற்றந் தன்னிற் பிராமியா யுயிர்கட் காய தெரிந்திடு காப்பிளற்ச் தேவியாய்த் துடைப்பி னெங்கும் பொருந்துருத் திரானியாய்முன் புசிப்பிடை மகேசை யாய் மேற் றிருந்தனுக் கிரகந் தன்னிற் றிகழ்மனேன் மணியாந் தேவி.
6. கருதிடுந் தீச் றீநற்காந் தீயோன் சமையே சாந்தை தெரிவருஞ் சிரத்தை மேதை திருதியே மிருதி யென்ன வரு நவ சத்தி யாகி வயங்குகா யத்திரிப் பேர் புரிபவன் முதல் வொண்பான் போகிக் ளாகு மன்னை.
7. தாங்கிய நிலனைய் நீராய்த் தழலதாய் வளியாய் வானு யோங்கிரு சுடராய் நீடு முயிரதாய் உரைக்குங் கோளாய் வாங்கிய கடலாய் மேலா மஜைகளாய் மரமா யெல்லாம் நீங்கிடு மொளியா யெங்கு நிறைந்த தழந்திமலை யன்றே.
8. ஏற்றவே தாகமங்க ஸிசைத்திடு முதல்வி யாகித் தேற்றுமங் கவைகளொல்லாஞ் செறிகலா ரூபி யாகிப்

போற்றிடு மிசைகளாகிப் பொருந்துமுட்ட பொருளே மாகி
நீற்றினன் வெளியிலாடு நிருத்தசாட் சியுமாய் நின்றுள்.

9. முன்னுள பொருளுக் கெல்லா முன்னதாய் முடிந்த தென்னுப்
பின்னுள பொருளுக் கெல்லாம் பின்னதாய்ப் பெரியோ ருள்ள
மன்னிய முடிவுக் கெல்லாம் வரைந்திடு முடிவா யாதி
யன்னெயன் பலவகட் கெல்லா மன்னையா மமலை யன்றே.

10. பீறும் பரமஞர்வம் பெருக்கிய வுமையா யன்னை
ஞீடுகண் மனியா யெல்லா நிலைக்குமா தாரமாய்வின்
சுடுதென் கயிலை யீசன் குலவிய பிரானை யாய் மே
ஞடரும் பரிசினின்ற ணாகபூ டனியா யுற்றுள்.

11. அனந்தனை யாதிநாக ராகியென் டிசையோ ராகி
மனந்தனில் வாக்கி லெட்டா மறைக்சிரத் தப்பா லாகி
நிலைந்தமந் திரத்து வாச நிபுனை யாய்ச் சிவையாய் ஓன்றுயத்
தனந்தனி நின்ற தெல்லாஞ் சாற்றினத் தேவியாமால்.

வேறு

12. எழுதரு மறையுங் கடந்த நாயகிநின் றிருந்தருள் செய்யுமத் தலத்திற்
பழுதறுஞ் சைவதந்திரமறை யாற் பத்தியோ டவளாடி பரசி
யழுதகண் ணொடுமெய் யரும்பநாத் தழும்ப வகங்குழைந் தென்பெலா
முருகத்
தொழுத கையொடு நின்றனுதினம் போற்றுந் தொண்டர்தம் பெருமை யார்
சொல்வார்.

13. சீர்த்தபே ரண்டத் துயர்வரை மேருச் சிகரமீ துளமணித் தீபத்
தார்த்தமா மணியியியின்றபொற் பீத்தமரந்தருள் புரிந்திடுமதுபோற்
கோத்தத் வினையி னமுந்திடா தடியார் குலமெலாங்களித்திடக் கண்டே
ஏத்துமா நயினைப் பதிமணிப்பீத் திருந்தருள் புரிந்திடு மென்றும்.

14. போதநாயகியம் புவனநாயகியென் புயங்கநாயகியிருஞ் சாம
கீதநா யகியெங் கிளைக்குநா யகிவான் கிருபைநாயகியுல களிக்கும்
பேதநா யகிவின் ணவர்க்குநாயகிமால் பிரமநா யகிந்றுக் கமல
பாதநாயகியென் றுன்னுவா ரகமும் பவமெனும் பாவிகண் டிடுமே.

15. தரித்திடும் பிரமன் றனதுவெண்டலையுந் தண்டுளாய்மொளவியி ஞேடும்
பரித்திடும் விடவா ஸரவொடுஞ் குடும் பராபரை முண்டகப் பத்தி

- நலித்திடும் பிறவித்துயர்கெட மேலா நற்கதி வாய்லோர் வரிப்ப
வலித்திடும்மனவஞ் சகத்தலை யுறுது வணங்குவார் தலைகளே தலைகள்.
16. வாய்ந்தசெந் திருவங் கலைகளுங் காண மலங்குமன் பினையுளங் காண
வோய்ந்தவெம் பினியாங் கடற்கரைகாண வடற்றிடு மறலிபின் காண
வாய்ந்தமந் திரத்தின் பொருளதுகாண வம்பிகை யோங்குசீ றிகள்
காய்ந்தபுன் கண்களாமென தணிநேர் காணுவார் கண்களே கண்கள்.
 17. வளினாத்திடுமமரர் வாழ்த்தொலி கேட்ப மாதரார் இசையொலி கேட்ப
விளாத்தபல்லியங்கண் மழக்கொலி கேட்ப வெள்வளினா நாதமுங் கேட்பத்
திளாத்தநன்மறைமேன் மணியொலிகேட்பத் தேவியை யேத்திடுஞ் சீரைக்
கிளாத்தகட் செவியென்றுரைத்திடாதுவப்பிற் கேட்டிடுஞ் செவிகளே செவிகள்.
 18. சீரியர் வாழ்த்த முனிவரர் வாழ்த்தச் சித்தர்கந் தருவர்கள் வாழ்த்த
வாரியர் வாழ்த்த வளார்மணித் தீபத் தமர்ந்தசாம் பலியடி யவராற்
கோரிய யாவும் தருவிரை மலர்த்தாட்குறைவிலாப் பெரும்புக மூன்றும்
வாரியி ஞுவா யெனத்திரியாது வாழ்த்துவார் வாய்களே வாய்கள்.
 19. ஈர்த்தவே எருங்கைச் சிலையலர்கூம்ப வீன்றிடும் கருப்பைகள் கூம்பப்
போர்த்ததீ நிரையக் குழிகள்வாய் கூம்பப் புறச்சம யாந்தகங் கூம்ப
மூர்த்தமா யிருந்த கவரியாலயத்து முன்புநின்றன்பொடு தலை மேற்
கூர்த்த நீடுரக்கை இவையனு துயர்த்திக் கூப்புவார் கைகளே கைகள்.
 20. கண்ணுறு மிரவி மதிவலம் வரநீள் கட்செவி யவைவலம் வரமேல்
நன்னுறு பூதத் திரவளவும் வரவந் நயினையம் பதியில்லீற் றிருக்கும்
பண்ணுறு மொழிமா நாகபூ டணிதன் பருமதிலாலயம் பரிவான்
மண்ணுறு துலைக்கா ஸன்றெனச் சூழ்ந்து வலம்வருங் கால்களே கால்கள்
 21. வெள்ளொவான் கடலிற் றுயில்புரி பவனும்வேதனும் பூதல மீதிற்
றெள்ளியோ ரூறுமப் பதியினன் ஸிரவிற் றேவியாலயத்தினுட் செறிந்து
கிள்ளொவாய்ச் சங்கினுதமும் வேதக்தமும் புனைந்துதற் பரைதன்
கள்ஞாலா மலர்ச்சீ றடியருச்சிப்பர் கலக்குருப்பெரியரே காண்பர்.
 22. செறிந்திடு நவராத்திரிபர நிசியிற் செங்கதீர் மதியொடுஞ் சேர
பெறுந்திதி முதலாந் தினங்களினஞ்சும் பீடுறுசித்தர்கந் தருவ
ரறிந்தவித் தியாத ராதியாங் கணங்க ஸாடைந்தர கரசிவ சிவவென்
றுறுந்தவ ரோடுநின் றம்பிகை மலர்த்தாஞ்சைத்து வீழ்ந்
திறைஞ்சுவருணர்வார்.

23. முந்துறு நாக ரியக்கர்தம் பூசை முடிந்தநான் முதலுமை யரளைச் சந்திக டோறுந் தொழுஞ்சிவ மறையோர் தங்களா லங்குள நல்லான் தந்தபான் முதலா மஞ்சன மாட்டித் தனித்திரு வழுதுக ணிரைத்துப் புந்தியினுடிப் புரிசதுட் கால பூசையேற்றிருந்தருள் புரியும்.
24. நாகரா னவருந் நாகரானவர்க்கு நாயகனுக நோற் றடைந்த பாகசா தனனு முனிவரு மூலகம் பழித்தன வொழித்தினி தான்ட வாகை வேற்றுடக்கை நிருபரும் பெருகும் வளந்திகழ் வசியரும்பிறரும் ஏகியா ரணத்துக் கெட்டிடா தவடன் ணினையடி யேத்துவ ரென்றும்.
25. பற்பல திசையி னிருந்துளா ரெவரும் படுவெயின் மழைவளி பாராச் சொற்பெறு வழிக ணடந்துமார் கலிவாய்ச் சழிதிரை திமிலிடைக் கடந்துந் நந்பகலிரண் டொன் றளவினம் பிளைமென் னறுமலர்த் தாளினை தெரிசித் துற்பவமாகும் பினியிகன் றனரே ஹரைப்ப தெனிருப்பவர்க் குளவே
26. ஒன்றெரு போதி ஞகழ் டணியென் றளாங் கொடு நோர்ப்பவர்க் குளதாங் கொன்றிடு நோய்கள் பிரேத பைசாசங் குணந்தெறு மவயவக் குறைகள் கன்றுகா லிகடுன் புறுதனீ ணிலத்தின் கனவிரைப் பயனிலா தொழித் தென்றிவை யளினத்து நீங்கியேபுவிக்குளிந்திர ராகிவீற் றிருப்பார்.
27. திகழ்ந்திடு மானித் திங்க ணீஸ்பக்கஞ் சேர்ந்துள சட்டியா தியதா நிகழ்ந்திடுந் தசமாம் விழுவினூஞ் சென்றே நேயமோ டருச்சனை நிரப்பிப் புகழ்ந்தவர் நிதியு மாயுஞமனபும் புத்திரிப் பே ரெஞும் பெற்றே யிகழ்ந்திடு நிரையக் குழிபுகா தளைத்து மீன்றவள் பதங்கள்புக்கிருப்பார்.
28. மன்னுசீர் நயினைப் பதியினம் பிளைதாள் வணங்குமெய்யன் பருக் கருளுந் துன்னுமா கருளைத் திறத்தையாங் கவடன் ரெஞ்லவிழவினிறப்பய னடைந்தோர் சின்னமா வழங்கும் பொருள்களாற்கிறிது தெரிந்திடலன்றி மற்றெருவ ரின்னவா மென்றிங் குரைப்பரிதாட லெண்ணில வாதலி னென்றும்.
29. காட்சியதனிக்குந் திருவருக் குலமுங்கலன்களு மூர்த்தியுஞ் சுடரு மாட்சிகொ ணிறத்த கலிகையுங் கொடியு மணிகளு மிரதமற் றைவையுந் தாட்சியி னடைந்தோரமலையா ராஞ்சாற் றத்தமக் குரியன பெற்றுச் சாட்சியதாக வழங்கிய வல்லாற் றருகென வைத்தவை யின்றல்.
30. பெற்றதா லன்னை பெறுமுயிரினத்தும் பேணலாலன்னை பெற்றிடுவோ ருற்றதாலன்னை விரும்பியவலைத்து முதவலாலன்னை யெக் கலையுஞ் சொற்றதாலன்னை யுலகொடுவானுந் தொழுமதலா லன்னை யென்றென்றும் பற்றதாங் கருளை பொழிதலாலன்னை பராபரை நாகழ் டணி யால்

தீர்த்த விசேடச் சருக்கம்

1. காணிலாரிடர் குலத்தினுட்சிறந்தசீர்க் காசிபற் குயர்நாக மேனிலாமுவ ஞமிசக்கத்துருவிந்தை யென்றிடும் பேரோ ருனி லாமொரு வழிப்பிறந் தூரியராயுற்ற மாதவன் றன்னேல் வாணி லாமணி நாகரைக் கருடரைமகிழ்ந் தளித்திருந் திட்டார்.
2. அமர்ந்தகத்துரு மடந்தைசக் களத்தி யென்றருண னூர்பரி யோடு மிசைந்த பொற்புள விந்தையை நோக்கி மானிது நிறமெதுவென்னச் சமைந்த வெண்ணிற மாகு நீமெயம் மொழிசாற்றுக்தவறுண்டேற் சுமந்து ளேனினை யென்றலு மன்னவள் குழ்ச்சிபிற் சொலலுற்றுன்.
3. இருளிறம் பெறுமிங்கிது நீயெனக் கேவலாவது மெய்யென் ஏற்றுவி யற்றவப் பரியினைக் கருகிடவுஞ்றுதிர் விடத் தென்ன மருவுமக்களுக் குரைத்தலுஞ்சிலரது மறுக்க வென்னுரைகொள்ளீர் குருகுலத்தவர் பன்னகவேள்வியிற் குதித்துயார் விடு மென்றுள்.
4. ஆயகண்டகார்க் கோடனை யயாதி யாயிருந்தவரடிகுடித் தாயையும் பிழைத் திருப்பேரோ மக்களினின் சஞ்சலந்தவிர்கென்றே போயருக்கன தெழுபரி கறுத்திடப் போர்த்தலுமினை யானைக் கூயிதென்னென வடிமையானென்றலுங் குடிநடாங் கொண்டாளால்.
5. விடஞ்சுமந் தகத்துருவு மவவிந்தைபால் விழைவிலாதன செய்துஞ் சடம்பொறுத்தனள் வலியுரு மெலியர் கைப்படிலெலுதான் செய்வா ரடஞ் செய்கின்றவட கெரிவுதன் கொழுநீனை யெனந்தவென்றது போலு முடன்பிறந்தவர்க் காயினுங் கொடுப்பேரோ வுயிரினும் பங்கள்றே.
6. ஆற்றுநொந் தமுந்தா யினைப்பனிப்பகை யாதுனக் கடைத்திட்ட தேற்றவென்னுட னருணனும் பாகனுமிருந்திடத்துயருற்றற் பேற்றி லென்பயணியுறைத் திடும்பனி பெரும்பனியாக் கொண்டே போற்றுகிற்பனே தென்றனனரியினைப் பொறுத்திடும் புகழ்பூண்டோன்.
7. கேட்டியையநின் றலையினைக் கடிமை யாய்க் கிடைத்திடுஞ்சிறுமைக்கா வாட்டமொன் ஏற்று புறந்தனைச் சுமந்தவை னினைந்துழி வருக்கின்ற ணீட்டமிந்தவமானமிங்கறுப்பதென்னென்சினை யென லோடும் மீட்டியானிதுபரிகுவன் வருந்தலை வருகென விரைந்துற்றுன்.

8. வந்தபுள்ளர் சிறுந்த கத்துருவிலை வணங்கியென்றுயுனினை யெந்தமட்டு நீளிடை சமப் பாளதற் கெளியனே விசை கிண்டே னுந்து கென்றலு மியைந்துதன் மக்களோடுவப்பினாலிவர்ந்தார்வச் சிந்து வின்கரைச் சேறியென் ருளாருஞ் சிந்தனை முடிக்கின்றன.
9. மேவுதின்ஸ்டிறற் கருடனங் கெழுந்துதன் விரிசிறை புடைத்திடடுத் தாவுமந்தரமான நேர்விசை கொடு தமனியக்கிரி பேர்த்த மூவனச்சிக ரத்தையு மாருதன் முன்கொடு வந்தென்னக் காவ ஞக தீபத்துயர் வடகடற்கரைமரு ங் குற்றனால்.

வேறு

10. வித்துருவ மானவள் வினங்கிய பதிக்கட சத்துரு மறந்தகருடன் றமை விடுப்பக் கத்துரு மகிழ்ந்தெனது கான்முளையை யின்றே மித்துருவ தாயினை யென்தவ வியந்தாள்.
11. அப்பரி வுணர்ந்தகலு முன்னைனயை யென்ற யெப்பரிசியற்றினடி மைக்கணில ளாவாள் செப்பதி யெனத் தொழுதனன்பணி தெரிந்தோர் கைப்பிலைச் மானரிடை கண்டுரைசெய் வாரால்.
12. அன்னதவள் பாலிலைய தற்குமக ணீயே பொன்னுலகி னுரமுது போந்திவ ணிருக்குந் தன்னினைய ருண்ணு நெறி தந்திடுவை யென்றால் வின்னதையு நாங்களுமெய் வீடுடைய மென்றன.
13. கூற்றதை யுளத்தினுணர் கோடுமுகிர் நாசித் தோற்றுமிகு வல்லுவண சந்தர விசைந்தே யாற்றலுவரு மாலினினொ யானென முனைகம் போற்றுமக வானுற நினைந்தோர்புடை யற்றுன்.
14. ஆங்கவனில் வாறுமனன்னையுரை தன்னைத் தாங்கிலரி னுதிபெறு தக்கக னடைந்தே யோங்கியவி னகரிறை யோடவ னுரைக்குந் தீங்குவரு சாப மொழி செப்பியிது சொற்றுன்.
15. தாயுரை மறுக்கவரு சாபமிது வேறாந் தீயவைக ளைப்பதுட லூடுசெறி வாமா

லாய வைகள் போன்றதல் வஞ்சமுள மாற
முயதழ லூடுயிர் முடிந்திடுவ தையா.

16. ஆதலினி தற்கிறுதி யாகுநெறி யொன்றிங்
கோது கென வஞ்சலை யொழிக்குமிட முஸ்டா
லேதமறு குண்டலினி யென்புர மன்ஸே
லீதுதிட மாங்கடைது மென்றரி யிசைத்தாள்.
17. நீண்டவ னுறும்பரி நினைந்தது முனர்ந்தோ
ணாண்டுரைசெய் கின்றுழிய னந்தமகிழ் வெய்தி
யீண்டியுள தக்கனிரா வண மழைத் தே
மாண்டுள விராவணனு மப்பதியில் வந்தான்.
18. வந்தமக வானுவண மன்னுரை யினுகந்
தந்தமக வானவளை வேண்டவெடன்னு
லந்தமக வானமுது பாயவர வாய்கே
ளிந்தமக வாநவிர மேய்ந்தவளை யென்றுன்.

வேறு

19. நானம தணிந்த கூந்த னங்கைபொன் னட்டு மேய
வானவ ரன்னு ஞண்ட மருந்தினு மரிதா மிந்தத்
தேனமர் கரையிற் ரேன்றுந் தீர்த்தமா மழுத மைந்த
ரானவர் தம்மோ டுண்டவ் வடிமையை விடுக வென்றுன்.
20. மீட்டுமொன் றுரைப்பல் கேட்டி விழைந்தநும் பொருட்டாற் ரேன்றுந்
தேட்டெனு மீதுநாக தீர்த்தமென் ரெருபேர் பெற்ற
தூட்டுமெம் பெருமா ஞேர்பா லுமையொரு பாவி னுக
நாட்டிய தீர்த்தங் கங்கா நதியெனச் சிறந்த தம்மா.
21. பேர்வரும் வேலை யேந்திப் பெருமித மகரங் கொண்டு
குருற வீட்டிச் சங்கச் சொற்பொரு டெரிந்து வைகும்
வாரிதி மருங்கிற் றீர்த்த மற்றிது குகண்பா லாகச்
சேரமா னிக்க கங்கை யதனையுஞ் சிவனு மன்றே.
22. கோணயந் திரத்தி யக்கங் கூடலால் வீடா நற்சீர்
பேஸிய மலையைத் தாங்கும் பதியழப் பெற்ற சீராற்
புனுதற் கரிய வாவி யடைதலாற் புகண்முக் கூடத்
தேனுறும் பாவநாச மதுநிக ரென்ன லாமால்.

23. ஆகுநல் லமுத முண்டா ரமரரு மாடுந் தீர்த்தம்
மோகம தெல்லாந் தீர்ந்த முனிவர ராடுந் தீர்த்தன்
சேகுறு மொண்பான் கோடி சித்தர்க ஸாடுந் தீர்த்த
நாகர்க ஸாடுந் தீர்த்த மாகுமின் நாக தீர்த்தம்.
24. காலுறு விசைகொண்டேகுங் கருடர்க ஸாடுந் தீர்த்தம்
பாலுறு மியக்க ரோடு மிராக்கதர் படியுந் தீர்த்த
மேலுறு நந்தி பூதகணத்தின ரென்னுந் தீர்த்தன்
சாலுறு மறுமை யிம்மை தருவதின் நாக தீர்த்தம்.
- வேறு**
25. போற்றிய தீர்த்தமிதனிட முறையாற் புரிந்தசங்கற்பழுள் ணறுத்திப்
பேற்றின யளிக்குங் கவரிதன் றிருத்தாட பிரசநான் மலரடி நினைந்து
சுற்றின யகற்றி யழுந்துமுக் குறும்புங் குறைத்துய ருத்தர நோக்கித்
தேற்றிடு மறையின் றனிமொழி நினைந்து திளைத்தவர் பிழைத்தவராமால்.
26. ஆர்கவி யதனிற் றழுவுமித் தீர்த்தத் தவதரித் திருந்திடு நாளி
லோர்கண மெனினும் படியினங் கவர்பாலுறும்பினி யதனுட னகத்திற்
சார்கவி யனைத்து மகன்று புத்திரசந் தானமு ஞானமுந் தவருச்
சேர்திரி கரண சுத்தியு மடைந்து தீர்க்கமுற் றினிதுவாழ்ந் திருப்பார்.
27. மண்டல மனைத்து மதித்திடத் தருக்கு மாமணிப் பீடிகை யமர் வாள்
புண்டரிகத் தாணினைந்து நெக்குருகிப் பொருவிலிப்பதி வலஞ் செய்தே
யண்டமும் வேலைக் கரையினித் தீர்த்த மாடியாசமனமு முறையாற்
கொண்டவர் தீராக குட்டமும் பாண்டுங்குன்முங் கண்மமு மகல்வார்.
28. தொடுத்தொரு முன்றுபூரணையதனிற் ரேயினீங் குதலிலெவ் வுயிரும்
படுத்தல்கட் காமங் களவொடு குருவைப் பழித்தலாதிய பலவுங்
கெடுத்தர சுரிமை மக்களோமகை கேடிலாமணிநெல் வாகனந் தங்
குடிக்குறு மடிமை யொருக்குறுச் செல்வக் குபேரனுமென்னவீற்றிருப்பார்.
29. அடுத்தமாவாசை யாறினிற் றிர்த்த மாடிடிற் றம்மன மறியாத்
தடுத்திடும் பாவத் துடனவ மிருத்துச் சத்துரு பயமெலாந்தவிரந்து
வடித்தமித்திரர் நற்களத்திரம் விஞ்சை வனப்பிவையாதிய பெற்றுப்
படித்தலத் தமர்ந்தங் கரியசாலோக பதமடைந்தின் பொடும்பயில்வார்.
30. திங்களாண்டுறு சங்கிராந்தி நன்மறிதேள் சேர்ந்திடு பூரணை கடகம்
மங்கைமா மகரத் துறுமாவாசை மால்விடை விசாகமாண் சடர்க

எங்கமே மறையும் பகல்சிவ நிசியோ டருங்குட மகமுதற் றினத்திற்
றங்கியித் தீர்த்தம் பணியின்மாதவராய்த் தனிப்பர முத்தியிழ் சார்வார்.

31. ஒதுமந்தியேடி தருப்பணஞ் சிரார்த்த முவப்பொடு முறைப்படி யுலவாக் கோதிலிக் கரையினியற்றிட வலர்தங் குலமுறும் பிதிரெலாங் குழுமிப் போதுமல்வுலகில் விழைந்தனமாந்திப் புத்திர ரோடுசந் ததியை யாதரவுடனு சிகள்புகன் றினிதாயமர்ந்துநற் கதியையுமடைவார்.
32. நாகர்நும் பொருட்டி னடைந்தவித்தீர்த்த நனுகிமந் திரமுறை நயந்து சாகர விழியார் தம்முடனுக சாந்திசெய் தரவணிந் தவட்குப் பாகுறு கன்ன லமுது பண்ணியங்கள் படைத்தருச்செனபுரிந் திடுவோர் சோகசா பங்க டொலைந்து சேயுற்றுச் சுகிப்பர் தாலையீ தாலை.
33. கதித்தவிக் கருட னுற்றலா னும்பாற் கறையற வெழுந்தவித் தீர்த்தம் விதிப்படி படிந்தோர்க் குளவிட ரோகம் வெந்துபைந் தலையர வோடும் பதித்திடுஞ் சிலவாய் விடஞ்செறிந்தவரைப் பார்த்திடிற் றீண்டியி னினக்கிற றுதித்திர வியின்மு னிமமெனத் தீருந் துகளிலாக் சித்தியு மறுமால்.
34. அறந்தரு மறையோ ராதியோர் தங்கட கமைந்துள தீக்கைபெற் றைந்தாஞ் சிறந்திடு நாழியும் வெழுந் தகற்றிச் செய்வன செய்துசங் கறப் பிறந்திடா வருண குக்கத மகமரிச்சணமுடன் படிந் திவலேர் புறந்தளி ஸரனூர் பூசையும் புரிவார் புண்ணியப் பதிகதி புகுவார்.
35. மன்னுபிரினைத்து மளித்தவ எருளால் வழங்குமித் தீர்த்தம தாடி யன்னசொன் னங்கோடிகமளிப்பவர்க் கொன்றுமிரமாகியே யனந்தம் பண்ணிய வியாகந் தானமாமவற்றின் பலடுருங் குற்றுயிர் பரையாங் கன்னிதன் பதத்தி னகன்றிடாதுறையுங்களித்திதன் பெருமையார்க் களிப்பார்.
36. ஆதலா னீயுமக்களும் பருகலன்றியித் தீர்த்தமு மாடி யேதிலா திருந்த விந்தையை மகனு யிசைந்திடுங் கருடனு மிவளைச் சூதினைலடிமை யாண்டிடும் பாவந் தொலைந்தமர்ந் திருமெனச் சொற்றுன் போதினு லுலவாக் கற்பக நிழற் கீழ்ப் பொருவருந் திருவலாம் புரேசன்.

வேறு

37. இந்திர னினைய தோத விருந்தகத் துருவந் தம்பா லுந்திய கவுமா ரத்தி னுற்றிடும் விரகந் தீரச் சிந்தனை புரிந்து சூடித் திளைத்தவர் பிழைப்பி லாலோர் மைந்தனை யடைந்தா லென்ன மகிழ்ச்சியுற் றிதனைக் கூறும்.

38. ஜயநின் பொருட்டா லெங்க ளாரும்பவத் தொடக்கு நீங்கி
யும்வகை யடைந்தே மெங்கட குதலிய வந்த வுன்றன
றைய்விக் மியாவர் காண்பர் சிறியரெம் பிழைபொ ருத்தோ
செய்கசங் கற்பமென்னப் புரோகிதன் நிருந்தச் செய்தான்.
39. ஆடினர் பவங்க ளொல்லா மகன்றதின் றென்று கூடிப்
பாடினர் விண்ணோர் செம்மற் பணிந்தனர் பகைத்து ளேமாய்க்
கூடிவந் தீங்கு நின்னாற் குறைந்தவெம் பவங்கள் மேலாம்
-
40. மங்கைகே ஸீவிரேகி வர மெலா மளிக்குந் தாயா
யிங்குள நாக ராசே சுவரியை யிறைஞ்சி யேத்தி
னங்கவ ளாருளான் முத்தி யடைகுதிரென்ன ளோடுங்
கங்கம திறையுஞ் சேரக் கத்துரு வடைந்தா ளன்றே.
41. அம்பிகை திருமுன் னுகி யருச்சளை முறையிற் செய்து
வெம்பிமெய் யரும்பிக் கண்ணீர் விழியழி யொழுகப் போற்றி
யெம்பவ மறுத்த வன்னு யேழையேந் துயரந் தீர்த்துன்
செம்பத மடைய நோக்கஞ் செய்தரு ளொன்று தாழ்ந்தார்.
42. அன்னவர் பூசைக் காற்ற வகமகிழ்ந் தமரர்க் கெட்டாக்
கன்னிதன் திருக்கோ லத்தின் காட்சியங் கவர்க்கு நல்கி
யென்னிலந் தானும் போற்ற வீங்குநம் பாலி ஞக
மன்னுதி ரென்று ளொல்லா மறைகளுந் தேட நின்றன்
43. அன்றுதொட் டுலகினுள்ளாற் கறைதருங் கரியாய் நாக
மொன்றுகற் கருட ளென்னு முறுப்பிய லுணரக் காட்டி
துன்றுமத் தீர்த்த மேவுந் துறைதனி னிறைமை பெற்றே
யென்றுமுற் றிருப்பா றிந்து முடித்தவ ஸிசைத்த நீரால்.
44. தாரணி முற்று மீன்றுஞ் சலித்திடாக் கன்னி யென்று
மோரணி பெற்ற செல்வி யுகந்தமா நயினை யாரும்
பேரணி செற்றுஞ் தீர்த்தம் பேசினாஞ் சிறிது மன்னர்க்
காரணி யுற்ற கோயின் மகத்துவங் கழறு கிற்பாம்.
- வேறு**
45. ஈங்கினை யன்றி வாருணத்திசையினெழுந்திவருண தீர்த்தமதாய்
நீங்கிய பிலத்தினிருந்துமே ளோங்கி நெடும்புனற் கிறையுடன் கலந்து
வாங்குமுப் புரியார் வஜை செழும் பவளம் வயங்குநித் திலமெலா மலிய
வோங்குமென் கருவாய்ப் பிணியெலா முருக்குமுன்னதம் படைத்திருந்
தொளிரும்.

46. புரிந்துமற் றதனிற் படிந்துளோர்மலங்கள் போக்கியே சிவமெனும் போகந் தெரிந்திட விதயஞ் சுத்திசெய் திறம் போற் சிந்துவினுவர்த்திறஞ் சீத்துப் பரிந்துமையவடன் நிருவருட பேரும் பாக்கிய மருத்திழு வலகும் பிரிந்திடா துரைக்கு மரிய தெய்வீகம் பெற்றவந்நதிப்பயன் பெரிதால்.
47. அறங்க ளெண்ணான்கு புரிந்தவளிருந்த வவிர்மணிப் பீடிகைத் தென்பா ணிறங்கொள் பாப்பரசி தீர்த்தமென் ஏற்றுபேர் நிலவெநன் மணிக்கரை நீண்டு கறங்குவண்டிசைக்கு மஸரமலர் விளக்கிக் கண்டவர்க் கிகபரமிந்து மறங்கிளர்பிணியாமெதுளையும் போக்கும் வாவியுமொன்றுள மடவாய்.
48. கூடுமாதரத்தி ளெனம்மையீன்றளிக்குங் குண்டவிக் குரியவாமென்ளெண்ண பீடமா மவற்றி வென்றதாயீங்குப் பிறங்குமப் பீடிகைக்கணித்தாய் நீடுமாடரவம் புளைந்திடுந்தேவி நித்தலுமாடுமஞ்சனமா யீடுமா நிலத்தினுரைப்பதற் கரிதா யிருந்துள தீர்த்தின கூபம்.
49. நீருறுமிமய மளித்தபார்பதியி ளேத்திர நோக்கினேருற்றுப் பாரோடுவிசம்பும் பிலமுழற்றுடிற் பலமுறுந்தகையதாய்ப் பணிலஞ் சேர்வலம் புரிவென் டரளமம் பவளஞ் செறிதிரைக் கரத்தினற் கொளித்துச் சாருமம் பிகைதன்பதத்தினேர்ந் திறறஞ்சுஞ்சமுத்திர தீர்த்தமுளதால்.

சேடனருச் சனைச் சருக்கம்

1. வெயிலெறித் திலகும் பருமணிச் சூட்டு வெம்பளிக் குலந்தனை யாள் வான் பயிலுமெய்க் குரிய வாசகிக்காண பணித்தமு தெழுகடற் பரப்பி ஸிலுடைக் கருங்கட பவளாவாயன்மகலம் தனசந்திட விபோகத் துயிலுறத் திருமா வினைச்சுமந்திருந்தான் ரெமுந்திறற் சேடனந் துயோன்.
2. ஆண்டுபல் லுகங்களாகன்றபி ணடியோ னருந்துயிலுணர்தலு மார்வம் பூண்டவன் றிருந்தா ளினைமுடி சேர்த்திப்புவனரடசக விது காறு நீண்டவில் வியோகமமர்ந்து நீ புரிந்த நிமித்தமேதனவருஞ் சேடன் காண்டக வினவி நிற்றலுஞ் செங்கட் கரியமேனியனிவை கழறும்.
3. முச்சகம் புகழு முணர்வினுயெமக்கு முறையின் சயனமா கியதா ணச்சகந் தமுவிப்பிருந்துமிச்சகத்தா ணடிப்பவர் போன்றிடாதெம்மை வச்சகம் புரைத்தீர்ந் திங்கிது கேட்டு மாண்பினயாயினை வளராக் கச்சகங் கிடந்த விளங்கினமடவார் கடைக்கணின் றடைப்படாக் கடியோய்.
4. உரைப்பது கேட்கவிங்கியாமிலைசந்தவியோகமாவதுமறை யோதும் விரைப்பது மத்தோ னுதியோரநியா மெய்ப்பராசத்தியை வெளியிற் புரைப்பது கொள்ளா வுணர்வினுற்கண்டு பொருந்தருளாற்சகம்புரந்து நிரைப்பதும் பரமா னந்தமா யொழியா நித்தியானந்தமா வதுமே.

வேறு

5. என்றரி யோதலு மார்வ மிகுந்தவ ணீதாற்றும் வன்றிற மோதன வம்பிகை யல்லது மாட்டேந் சென்றுவி ராட்டிடை நாடி புகுந்துள தேயத்தே மன்றம் தார்க்டன் மீதுள சோதி மனித் தீபம்.
6. ஆங்கதின் மேவிய நாரணி பாத மருச்சித்துத் தேங்கிய வன்பி னிறைஞ்சிடி னங்கவ டேர்வானின் பாங்கறு மென்ன முறைத்திடி னேதுவன் படர்கென்றே வீங்கிய மந்தர மத்தனுரைத்து விடுத்தானால்.
7. சொன்னது கொண்டுள சேட னெழுந்து துதித் தேகிப் பின்னமி லாரிட ரிரிட மும்புகழ் பெருமைத்தாய் நின்னல தொன்றிலை யென்றுயர் குண்டவி னீவாசப் பன்னக தீப மடைந்தவள் சீற்றி பரசற்றுன்.

குலந்திகழ் வழுமேழ் வரைகளு மருங்கிற் குலவற நாப்பணைவ் வயிருங் கலந்திடு முமையோர் பங்கர்வீற்றிருக்குங் கயிலைமால் வரையது கடுப்ப வலந்தரு மனலையெழுவையே காரை மண்டை வேலனையொடு புன்கை பொலந்தரு நெடுவாஞ்சத்தீபங்கள் புடையுறப் பொலிவது நயினை.

8. மத்திரை யம்பிகை யேநம் வோமக மாயிந் மோவிசுவேற் பத்திக ரீநம் நிர்க்குளை யேநம் பாகசி வேநம் சே கத்துறு தாயிலை யேநம் சங்கர காமிந் மோ நிறை பூ தத்தம் யீநம் வார்தரு பூதவ தாரைந் மோநமவே.
9. தக்கபி ரானிபி ராலை நமோநவ சத்திசொ ரூபி நமோ வக்கர சங்கியை மீதரை யாநொடி யாயிலை யேநமபா ருக் கரு ளென்குளை யேநம் மாதயை பீபிந் மோதிரிலோ கக்கிரு பாகரி யேநம் நந்தித காரணி யே நமவே.
10. தாயக மந்திர பீசையை யேநம் சன்மச ராரி நமோ மாயவ சோதரி யேநம் வள்ளமை வாகன ராதி நமோ துயக ரீலய காரினி யேநம் சொற்றபவானி நமோ வேயது மாயில தாயுல காயவ ளேயென வேத்தலம் (மே).

11. கந்தர வள்குழு விந்தன வொண்ணுதல் கஞ்சம் தேய்வ தனஞ் சுந்தர மென்குழை நித்தில் வெண்ணாகை சோபித மார்நயனம் பந்தன வின்னகி றந்தன நுண்ணிடை பாலப யம் வரதந் தந்தர வின்றலை வண்கை மகிழ்ந் தெதிர் தந்திட நின்றன ளால்

வேறு

12. உள்ளத்தை நிறுப்பார் தம்மி னுயர்ந்தவ னுண்மை யோதாக் கள்ளத்தை யுடையார் நெஞ்சிற் கரப்பவள் கண்கள் காண மென்ளத்தன் றிருக்கோ வத்து மேவலும் பரமா னந்த வெள்ளத்தி லாழ்ந்து முச்சி மணியடி பொருந்த வீழ்ந்தான்.
13. தானிலா தடியில் வீழு மனந்தளைத் தன்கை தொட்டுப் பானிலா முடித்த செல்வி யெழுகெனப் பரிவி னேத வூனிலா முயிரி லாமெய் யுணர்விலா துரையி லாது வானிலா யவளெழுந்து வாய்புதைத் திரங்கிச் சொல்வான்.
14. பல்லுயிராக் கண்ணுய் நின்னெனப் பாவியே னின்று போற்றிக் கல்லெலனு மனமுங் கண்ணுங் களித்திடுங் காட்சி பெற்றே ளெல்லுறும் பரம யோகத் திருந்தலு தினமு நாடி யொல்லுமெய்ச் சிவாஜு பூதி யறும்பரி சுரைத்தி யென்றுன்.
15. தனித்தழு மகற்கு முன்னந் தன்னைமு தினிதி னுட்டும் பனித்திடு மிமய மீன்ற பகங்கொடி தனது கோலஞ்

செனித்த சோடசக ஸாமந் திரத்துட னரிய யோக
ருளித்திடு முறையுங் கூறி நோக்கியிங் கிவையுஞ் சொல்லாள்.

16. கட்செவிக் கரச கேண்மோ கஞ்சமே லயனை யாதி
விடபுலத் தவர்க ணம்பால் விரிந்துள சக்தி தன்னாற்
பெட்புறத் தலைமை காணும் பெற்றிபோ விரும்பே ரண்டத்
துட்பெறும் புவனந் தாங்க வன்மையொன் றுனக்குந் தந்தேம்.
17. உன்னிடை யாழு நீயெம் மிடத்தினு முறைத் தால்வே
தன்னடியாய வொன்பான் றத்துவங் கனு மொடுங்கி
மன்னிடுந் துவாத சாந்த மணிச்சிதம் பரத்தி னென்றுந்
தன்னதாம் பரமானந்த தாண்டவம் காண்டி யென்றாள்.
18. சீற்றமில் சேட னேரந்துன் றிருவருட் படியா கெண்ணப்
போற்றியிப் பதியி னாஞ்சும் புகுந்தவர்க் கருளி நின்பேர்
தேற்றிய நாக ராசே கவரி யாம் வரம் கெண்ண
மாற்றமவ் வாறு மென்ன மறைந்தனள் மணிப்பீத்தில்.
19. ஆங்கவள் மறைத் லோடு மரவினுக் கிறைவன் மீண்டே
யோங்குதன் பதிக்கே நன்னியொருதலை யகத்தி னக
வாங்கிய நெடுங்கா லுண்டு மண்டலம் பலவுஞ் சேரத்
தாங்கிமெய் யசைவி லாது தரித்தன னியோகத் தம்மா.
20. பெருவரஞ் சேடற் கீந்த பிராட்டிதன் னருளி னீர்மை
யோருவரிச் குரைக்க வற்றே மறப்பினு முற்ற தீதால்
வெருவரும் பொழுதி னம்பா ளென்றவர் வினையுந் தீர்ந்து
கருவருந் துயருந் தீர்வ ருண்டினுங் கணக்கி லாவே.
21. சேதனை னான யோகத் தில்லையி னெல்லை தன்னி
ஸாதியா முற்ற பெம்மா னருண்டத் துறுமா னந்தம்
போதர வணிந்த நாக பூடணி யருளாற் றுய்துப்
பேதம தின்றிச் சாமீப் பியமதி லென்று முற்றன்.

விழாவணிச் சருக்கம்

1. படங்கிடந் தசையு நாகம் படியொரு நாப்பன் மேவக் கடங்குடஞ் சொரியு நாகங் கஞமழை குழித்த கார்க ஸடங்கிடங் கெழிதிய நாக மலையுநின் றென்னச் குழ்ந்து மடங்கடங் கினராங் குற்றேர் வதிந்தினி தாற்றமன்னே.
2. கோதிலா வரணங் குழ்ந்து கொளும்படித் துறையா ள்ன்டு போதுவா ரெவற்கு நன்னீர் பொலிந்ததன் முகமுங் காட்டி பேதியா வமைய தாழ்ந்து பிழையறத் தெளிந்து பேசுந் தீதிலா வமைச்ச தென்னத் திருக்குளங் குலவு மன்றே.
3. கொற்றவ னரசாண் மன்றிற் கொலையரித் தவிசி னேறி யற்றுழி யிளங்கோ வூன்றி யுரைப்பவர் செய்வா ரொற்றர் பிற்றினிற் புடையி னேறிற் பிணக்கற விருந்த தென்னச் செற்றிய பரிவா ராதி தேவர்தங் கோயின் மன்னும்.
4.
லணித்துறும் பாலை மேவு மாயவெண் கற்க ஸாற்கின் கிணித்தொனி பருகின் பார்ப்புக் கீச்சென வோச்சங் காட்டிப் பணித்தொழிற் சிற்பர் நாளும் பாங்கரி ள்ன்டு வாரால்.
5. காவணாம் படியுங் காழ்த்த கால்களிற் கதிரின் ஹேர்போ காவண மடைய விண்போய்க் கைவளை கிளைத்து நாணீங் காவணங் கிணர்க் தங்கள் காவணங் கனியு நீழல் களிப்புற வளித்து மன்னே

வேறு

6. தோண்டு கடல் குழ்ந்துமலை குழ்ந்து பொழில் குழ்ந்து நீண்டவரில் குழ்ந்துறுநர் நீருமிடை குழ்ந்து மாண்டமதில் குழ்ந்துபரி வாரநினர குழ்ந்து வேண்டிய தளித்துப்பரை மேயதளி மேவும்.
7. அண்ணவுயர் சந்திதியி லாயமுறை முந்தி மன்னுகலை சொன்னதவ வாய்மைபெறு நந்தி வன்னவிடை தன்னுருவில் வந்தருளை யுந்தி மின்னுமலை யென்னவெதிர் மேவுமிடர் சிந்தி.

8. ஈங்கிது சிறப்புற விலங்குமணி மீதா
யோங்குமெழி ஸாதனம் துற்றபரை நானுந்
தாங்கியுள நெஞ்கினர்கடந்துய ரகற்றித்
தேங்கிய விழிக்கருளை செய்யுமல குய்ய.
 9. எங்குமுள வன்பினரு மெய்தியபி டேகஞ்
சங்கையறு பூசனைக டக்கமுறை செய்வித்
தங்கைகள் குவித்தருள்க வன்னையென நீற்ப
வங்கமவை நானுமணி வாசவிடை நிற்கும்.
 10. அம்மைநவ ராத்திரி யமிற்பகவர் சட்டி
எம்மிறை திருப்பளி யெழுச்சி யிவை தம்மின்
வம்மென வழைத்தபல வாத்திய முழக்கோ
டிம்மணமர் பூசையபி டேகமுறை யேற்கும்.
- வேறு**
11. போது கொண்டு நாலு கால பூசை யங்கு புரிதலாற்
கோதறன்பர் பூசையென்று கொண்டுவந்து குவிதலா
லோதுகின்ற வந்தனை ருற்றுளோர்க ஞம்பிர
சாதமுண்ப தன்றி வேறு சாத மாவ தில்லையே.
 12. இந்தவா றியன்ற கோயி லின்கணே யமர்ந்திடுந்
தந்தி குடி நின்ற தேவி தங்கு கோல மிங்குறும்
மந்த ராதி யோர்கள் கண்டு வாஞ்சமாறி யுந்திடச்
சிந்தியா விளக்கு வார்க திருவிழாவை யதிப்பேர்.
 13. திருவிழாவ தென்ற செய்தி சிந்தையிற் செவிப்பட
பெருகு ளார்வ முற்றவப் பெருந்தலத் திருந்துளார்
கருவுளாய தும்புரண்டு கண்விழிக்கு மென்செயுந்
தெருவுளார் புரிந்த செய்கை செப்புகின்ற தொப்பதோ.
 14. எல்லை கொண்ட.. கொல்லை யெங்கு மேகியேகி நாடுவார்
புல்லை யங்கு கல்லை நின்று போக்கிவேறு பேசவோர்
இல்லையாங்க ஜெல்லை நேர வெண்ணி வெள்ளை தேடுவார்
சில்லை யன்ன முல்லையார்க டெற்றி செய்து கூடுவார்.
 15. வருவிருந்தி ஞேர்க்கடங்க மண்டபங்கள் கட்டு வார்
மருவுபள்ள மேடு நாடி மண்ணைகழ்ந்து கொட்டு வார்

- தருவினங்க
- வெஞ்சியிழுக்கு செய்து வாரையென்ன மேனிவேர்வை சொட்டுவார்.
16. அட்டிலுக் கியைந்தமன் ணாடுப்பி னாங்க ஞாங்கனு
ரிட்டி மூத்த வெண்கலத் தியன்றபோற் கலங்களுள்
நட்டதெந்கி ஞேடு செய்த நல்லகப்பை யெண்ணமும்
வெட்டுகின்ற கத்தி காய்கள் வேண நல்ல தேடுவார்.
17. புதிய கண்கடுஞ்ச மாறு புல்லிளாங் குருத்தினுள்
மதியினுர் புனைந்த பாயு மன்னுசிங்க எத்துளார்
பதியு நீரிருந்தபுற் படுத்த பாயி னங்க ணோ
தீதி தலைக் கியைந்தபஞ் சிளங்களுந் தொகுப்பரால்.
18. ஊறெடுத்த கேணி காவலுள்ள நீர்குளங்களைச்
சேறெடுத்து நாகமென்று செப்பு மென்தகட்டினுள்
மாறெடுத்த கூடையிற் செய் வாளி யோடு பெண்ணையின்
கூறெடுத்த வோலையிற் குயின்ற பட்டை போடுவார்.
19. வீடுநாடி வந்துளார்கள் வெந்த நீரினுடிடப்
பாடு சேர் கிடார மோடு பற்றுமங்கி தன்னேழிர்
கீட தாய விற்கொடாடை பிடடுலர்த்த முட்டிலா
நீடு நாளில் வெல்லவுந் நிரைத்துவைத் திருப்பரால்.
20. வீதி தோறு நீர் விழைந்துளார் விரைந் தருந்திடச்
சீதநீரு மோருமுற்ற செய்ய பந்தர் செய்குவார்
போதுகா னிலங்களும் புகுந்துளா ரிலங்கு பொற்
பாதமீ தமுந்திடாது பண்படத் திருத்து வார்.
- வேறு**
21. தாறுடை வாழைக டமை நாட்டி
வீறுள தோரண மிசை தூக்கி
சேறுள சாந்து தெளித் திட்டே
தேறிட வாசல் சிறப்பிப் பார்.
22. மாடக யாழ்புரை வாரச் சொற்
பாடக மேயொளிர் பாதத் தார்
வீடக மெங்கனும் விரை யாற்றிக்
சுடக மேகுவர் குறை காண.

23. ஆனெயொ டெண்ணெயருந் தெங்கின்
மாளைய் விளக்கிடு மன்னெணய்யுந்
தேஇனயு மெல்லடை செய்தக்க
வேணய தந்தன ரிளமக்கள்.

24. மேலர் கீழவர் விலைவாழ் வே
போல விளங்கிய பொன்னூர் தா
னேல விதற்கிழன யிலை யென்றே
கேவி செயப்பகர் கிறி யூரே.

வேறு

25. துலங்குமோர் காலிலமாலை சோர்வுற வாற்று லுள்ளத்
திலங்குநன் ஞட்டமெல்லா மிமைப்புற வியற்று நீரால்
வலங்கினர் பொற்பதஞ்சு வடுமைறந் திருந்த பண்பிற்
புலங் கொளும் விண்ணோ ரொத்தார் பொருவிலா நயினை யுள்ளார்.

26. ஊருளார் செய்கைதம் மி லொருகிறி துரைத்தா மீண்டிப்
பாருளார் பரவுமெங்கள் பராபரை விழாவின் சீர்த்தி
யாருளார் புகற்றகம் அடியனே னடங்கா வெள்ளத்
தேருளார் மறித்த தேய்ப்ப வியன்றள விசைக்கலுற்றேன்.

27. பொலிந்தகா வணமெங் கெங்கும் போர்த்துமேற் கட்டிமாடி
மலிந்ததோ ரணங்க ஞக்கி வாழையுங் கழுகுநாட்டி
மெலிந்துளார் வத்தி ஞேடும் வெள்ளிடைக் கலங்கள் பூட்டி
நலிந்துளார் வம்மினென்றே நாடு நீடுவசங் காட்டி.

28. விலையெழிலாக வென்றே விழவுடை மதியிற் சோமன்
தினகரன் கூடுநாள் போய்ச் சேர்ந்தபஞ் சமியிராவி
வினமுறு மதிப்பர் வேண தெல்லவு நல்கிமுன் நூல்
புஜைவர் தம்மாற்சாந்தி புரிவர்மங் கலங்களார்ப்ப.

29. அடுத்துள சட்டி யென்னு மருந்திதி யதனிற் பத்தே
யெடுத்துள விழவினுளென் றியைந்தமந் திரங்கள் கூறி
நெடுத்துள தம்பத்துச்சி நிறையறி வேய்ந்த தென்ன
தொடுத்துள நந்தி தீட்டுந் துவசமேற் றிடுவரென்றே.

30. உரியடை முரசந்துத்தி யோங்குசல்லரியே சின்னம்
புரியடைச் சங்கங் கோடு பொற் செய கண்டியாய

- வரியுடைத் தரணியெல்லா மறிந்திட வணிகளாகிக்
கிரியுடைக் களம்வாய் பொத்தக் கிளாத்தன விசைக்குமன்னே.
31. காரோலி யடங்க முந்நீர்க்கடலொலி யடங்க நாட்டு
மு ரொலி யடங்கப் பொல்லாருளத்தொலி யடங்கத் தேவி
தே ரொலி யடங்குமட்டுஞ் செவிடரு மின்பமாரப்
பே ரொலியியங்கள் காட்டும் பிள்ளைதா லாட்டு வார்போல்.
32. பக்கமொ ரிரண்டிற் றிங்கள் பரிதிபெற்றுருள்போய் விம்மித்
தொக்கபே ராலவட்ட மசைவமுற் கடரா னேரை
மிக்ககீழ் மேல்பாலார்க்கு நித்தலு மேவக் காட்டிப்
புக்கபார்ண்ட மெல்லா மசைந்தெனப் புவளைமுன்னம்.
33. வல்லபை திருமுன்றன்னை மறைககில் ரென்று கையாற்
சொல்லுவ போலுந் தேவி தோற்றுமோர் போது காணிற்
செல்லுறு பவங்கள் யாவுந் தீர்ந்தினிப் பவமி லென்றே
தொல்சிர மசைப்ப போன்றுந் துவசங்களாடு மாதோ.
34. மற்றிவை யன்றித் தீசேர் வர்த்திக ளாப்பின்றுய
பொறப்:றலைய சோதி பொழிவது (கெழியங்கம்)
பற்பல சுடிகை பூக்கும் பருமணி யெறிக்கப்பைக
ஈற்பொடு விரித்து நின்றே யாடுதல் போலுமாதோ.
35. பன்னிறம் படைத்த கோலப் பசியபட்டாடை வேய்ந்த
பொன்னிருங் கவிகை யெல்லாம் பொலிவன பிறவாமண்டந்
தன்னிலுற் றவரியாருந் தற்பரை கோலங் காண்பா
னுன்னிமற் றவைக ளாண்டை யுற்றது போலுமன்றே.
36. எரியெனுங் கடவுளோர்பாலிருந்துமை விழவின்சீர்த்தி
தெரிவரி தென்ன வுன்னித் திருநகர் வீதி தோறு
மரியிட விடமின்னுக வங்குரித் திட்டதே போர்த்
திரியிறு தீபமல்கித் திபமே யென்கை நாட்டும்.
37. நுனித்தகுக் குலுவிற் ரேன்று நறும்புகை நோக்க மாற்றித்
தனிப்பிர கிருதியென்ன மறைத்திடச்சமயத் தேற்குங்
கனித்தந லருளாஞ் சத்தி யதுவெனக் கருப்பூத்து
வனிச்சுட ரதனைப் போக்கிமறைந்தன காட்டுமன்றே.

38. முற்படு தருமான் சாற்று முதுகலையினாத்தும் வேருத்
தற்பரை மருங்கிற் ருகித் தமைப்புரந் திட்டாள் கஞ்சப்
பொற்பதந் தாழ்ந்து தாழ்ந்து போவன போலும் பாங்கி
னற்பினை வாலிற் கோது நாற்றவெண் கவரி வீசல்.
39. தேர்ந்துள மறையின் வல்லார் சின்னமா மணியு நீறுஞ்
சார்ந்துள மெய்ய ராகித் தழுவிமுன் னணியி நின்றே
சுர்ந்துள சுருதி யோதிக் குதாகலங் கொண்டு கண்ணீர்
வார்ந்துள முகத்தி ஞேடு மனங்குழழுந்திரங்கிச் செல்ல.
40. உளங்கசிந் துருகுமன்ப ரொழுகிய கண்ணீரோடு
வளந்திகள் பனிநிரிடட வான்றுருத் திகள்கை யேந்தி
களங்ககற் றிடுவா ரென்னக் கவரிதன்மேனியேங்குங்
குளம்பட வீதிமற்றுங் குறைவறத் தெளிக்கமன்னே.

வேறு

- 41.
42. விளைந்தமட் கலத்துட் சொரிந்திடும்பளித் மாண்டகுக் குலுக்கெரிமடுத்துப்
புனைந்தவர் சிரமே லரகர் வென்னப்புகைத்திரணேருங்கிடமேளங்
களைந்தொலி செய்யலுர்தியிற் படிகங் காட்டிடமின்னலக் கவியு
மினைந்தரிபிள்ளின் றிதுமழை யேதிங் கெளையறியாம லென்றேங்க.
43. ஈண்டிய சனத்தின் றிரவினை யென்னென் நியம்புதுமம்புவியிடத்திற்
ஞேண்டிய குழிசேர் பிலிகை யூருந் தொன்னெறி யின்மையாலவர்தந்
தாண்டிய பதத்திற் படர்தலுங் குனியாத் தகையனு ஞேக்கிமற் றெருவர்
வேண்டிய பதத்திற் புகுந்தனதாளான் மெலத்துடைத் தனர்தம தென்றே.

வேறு

44. வின்னேனர் தலைவி யெழுந்தருளும் வீதி தோறும் வினைபுரி வார்
தண்ணேர் புனற்பு ரணகும்பந் தளைவைத்தருகிற் சுடர் கொழுவி
எண்ணேர் கலியுந் தேங்காயுமினிதா மடையும் பழுக்காயு
முண்ண நிரைத்துப் பளித விளக்குயரா வெடுப்ப ருளநெகிழ் வார்.

வேறு

45. ஆதியாம் பீடத்துற்ற வம்பிகை கோயில் கொண்ட
தீதுநா ளென்கை யாற்றே மென்னினு மிருந்த மேலோர்

தென்கால தூதி பூர்வநில
குடும்பத்தின் அவசரம் சுலபமாக அறியலா !

பிடிரும் பரமஞாவம் பெருக்கிய வுணையா யள்ளே
எங்குகண் மணியா யெல்லா நிலைக்குமா தாராமாய்வின்
கூடுதல்கள் கயிலே யீசுன் குலவிய பிராணை யாய் மே
ஒட்டரும் பரிசினின்று ணாக்டி ட்தெயா ஏற்றுள்.

சேதியா தென்னிற் பொன்னித் திருநகர் மாநாய் கன்பி
ஞேதுமா சாத்து வானு லுள்ளதென் றுரைப்ப ரின்னும்.

46. செப்பறு பத்தின் மேலாய்ச் செறிந்தவக் கால்க ணுற்றித்
துப்பொடு மரகதத்திற் கிழில் வல்லா ரரிதிற் செய்த
மெய்ப்பது மைகள் குழந்திகை வேயந்த வணந் நாள்வைகு
மொய்ப்பறு மிரத மோர் ஞான்று வரியூ மொழித்த தென் பார்.
47. வரந்தரு பரையின் கோயின் மருங்கதாம் வடபாற் பாயத்
துரந்தெரி சிலையிற் போழந்த வொன்றுக்குள் சதுர்விலாழத்
திருந்தெடுத் திடுதலான்மே வியம்பிய தொக்கு மென்னத்
துரந்திடு மாராய் வுள்ளோர் சொல்லவர்ன்றி மேலும்.
48. சேர்ந்தவக் கடற்குட டோன்றுந்திருப்பணிக் கற்க ளாலுஞ்
சார்ந்துளா திரைக்குட டோன்றும்சாடிக ளாலும் பூகச்
சேர்ந்திடு தடடுமுட்டா விலங்குபாத்திரத்தா ஞவல்
ஆர்ந்திடு தீபத்துள்ளா ரரும்பணி புரிந்த தொக்கும்.

உவ வனச் சருக்கம்

1. பதிவளரப் பலகலையும் படியினுளார் வியந்துரைக்கும் துநிவளரத் துறை வோர்தந் தொழில் வளரப் பவந் தேய்க்கும் விதிவளர் மாதவிபாற் போந்தவிள மென்கெடியும் மதிவளர் வளரவெழின் வளர் வன போல வளந்தன ளால்.
2. சீரிட்டுப் புறங்காத்துச் செவிலியர்க் ளமுதாட்டிப் பூரிட்டு வருமதியத் தொளிகாட்டி களியெய்திப் பாரிட்டு நடை முயலும் பகன்மணி மேகலையென்னப் பேரிட்டுக் கோவலனுங் குலதெய்வம் பேணுற்றுன்.
3. தள்ளாட்டு நடைதேறித் தவளவளைத் தொடிகுடிப் புள்ளாட்டுந் தவளநறும் பூவாரிச் சிறுசோறட இள்ளாட்டுங் குரக்கிழிந் தீங்குலையாமற் பிணித்தாங்கு கள்ளாட்டு மொழி னுசிப்பிற் கவினுடைபுணந்திட்டாள்.
4. எண்ணியலு மெழுத்தியலு மிசையியலு நாடகனுாற் பண்ணியலு மோவியத்தின் பலவியலும் தலைவியலும் மண்ணியலும் பிறஞன்கின் வள வியலும் மற்றவையும் மெண்ணியலின் வழுவாதாள் பிரவிடைக்கு முன்கற்றுள்.
5. ஊனுடம்பை னுகருவித்தூ னுடலாக்கும் விளையீட்டல் மானுடமன் றெனக்கண்டே மறையறையுந் தவவொழுக்கந் தானுடம்பா டெனக் கொண்டா டவத்தினரும் புறத்தினராய் வானுடம்பி னெழில் பெற்றுள் வயதேழைந் தெனவுற்றுள்.
6. வெளித்தானின் புறத்தமரும் விரிசடையெம் பெருமான் கண் களிற்றுனம் பெறுமலகிற் கண்ணுடையாட் கிருந்தூணிற் பிளிற்றுளைக் குறுகாதற் பெருக்கென்ன உறுப்பெல்லாம் உளிற்றனும் றனவிளக்கம் யுவதியெனு மவதியால்
7. உளங்குடிகொண் டிடுங்காம உறுப்பெவையும் பொருள் செய்யா டளங்குலவும் பெருவீரன் றனுப்பட்ட வடப்புரைய விளங்கொடிமங் கையராயத் தெய்தாளோப் பஜினபண்ணாள் களங்குடனம் மஜினயாடாள் கலையினெடும் பகல்கழித்தாள்.

8. தண்டார்வல் வியழுயர்தோன் றருமதலை விளங்குமரன் கண்டார்வம் பெருகியகங் கடாவிடமற் றவணோன்பு விண்டார்வந் ததுகேட்டு மனநிற்க மீள்வற்றுன் வண்டார்வம் புரியாதோ மலர்மணத்தீ ணங்கிடினும்.
9. மன்னுதைய குமரனவன் மாதவிதன் மகணகிலம் பொன்னுதைய கிரிமருவும் புலங்கொண்டும் விளங்கிடலான் மின்னுதையங் களினெஞ்சம் பதைத்துமிக வுபிர்த்து நடு வன்னுதையம் பெறவாடி யிடை நோக்கி வழிக்கொள்வான்.
10. காலையதிற் றனை நீங்கிக் கண்ணகிதன் னிலம் போந்து மேலைவளம் பெறச் சென்றுன் மிகுஞ் செழியன் றனிந்கரி லோலைமுடிந் திடவாளா லொழிந்ததுமற் றவற் கொண்டாள் சோலைநிழற் றிடுஞ் சேணிற் கெட்டர்ந்துமா தவிகேட்டாள்.
11. பணவனப்புங் கலைவனப்பும் பணிவனப்பு மணிவனப்பு மணவனப்புங் குலவனப்பும் வரிப்பவர்தம் முடன் கூடிக் குணவனப்புங் கொண்டாடக் கொடுத்தன கொண்டவள்காதற் கணவனப்புண் கொலைப்பட்ட கடுஞ்சொல்லிற் கவல்கின்றன்.

வேறு

12. ஈந்தாரும் பிறந்தவருங் கொடுத்தபொரு ளள்ளாவு மில்லேன் றன்பாற் போந்தாயங் கதுமுதலென் குடிசையுட னுளந்திகழப் பொலிந்து வாழ வேந்தாலுன் னுடல்படுத்த விடமெனினுங் கண்டாறும் விதிபெற்றில்லேன் ஏந்தாடைக் கிழைக்குறுவார் இழவில்வரா ரெனுஞ் சொல்லுக் கிலக்காய் நின்றேன்.
13. வேண்டியன கொடுத்தொருவ ரிருந்திடினும் பொருளிலெனும் வேற்றேர் வந்தாற் றண்டியடை தனைக்கலந்து தனங்கவர்தல் பரத்தையர்தந் தகுதியாமால் ஈண்டினிதுற் றனையன்றே டெவர்முகமும் பாராதே ஸிரக்கம் காணுய் தோண்டியிருந் திடக்கயி றிற்றதுபோ லெங்கேகினனே சொல்லு கையா.
14. நேரோடும் பலபகலென் மஜையிருந்து பிரியுமன்று நெடுநாணில்லேன் ஊரோடும் பிரிந்தவளைத் தெரிந்ததுறுவல் வருந்தேலென்றுறுதி சொற்றுய பாரோடும் விசம்புதொழுப் பத்தினிதனுடன்றேவர் பதியிற் போந்தாய் ஆரோடு புகன்றமுதென் மனத்துயரஞ் சிறிதகற்றி யமருவேனுன்.

15. உள்ளவாயினபருவத் துறுவதுவுங் குறைந்திடுநா ஸொருவர் போலக் கள்ளவாய் மையினுடும் வழக்கிலென மறந்திடினுங் கரவா வன்பான் மெள்ளவா யழைத்தணியுங் களையுமிகச் சுமத்தில-ச்சி மிசைமோந் துண்ட வள்ளவா யமுதருத்தி வழர்த்தமகடினாயு நீ மறந்திட்டாயோ.
16. வேயமுத வினந்தோளஞ்சன விழிமங் கையர்ப்பலரும் வினவிச் சூழ்தன் பாயமுத தெனவழுதும் விதியையெவர்த்துப்பவர்நின் னையுளைல்லாம் நீயமுத பொழுதினுமிங் கிறந்தவரார் வருவரென நெஞ்சந் தேற்ற தாயமுத குரலைமருங் கிருந்தமணி மேகலைமின் னைஞுங் கேட்டாள்.
17. கேள்வியிடத் துறுங்குரல்வாம் பிலைமருட்டும் பெரும்பறையின் கிழர்ச்சியாக வாள்விளையிற் றலையளித்தோனுயிர்விடுத்தாணைக் கேட்டுமகள்யான்வந்த நாள்விதியிப்படியுனக்கு நடந்ததோவெனக்கதறி நறுந்தே நெய்பால் வேள்விதனிற் கொழுங்கனவின் வயிறெறியப் பதை பதைத்து வீழ்ந்தாள் மன்னே.
18. பொய்வாழ் வென்றுலகொருவி நடந்தவரும் கடக்கரிதாம் பொறிசேர் வேடன் கைவாழி தனக்குமுளங் கவலாதா ஸொழுந்துருகிக் கண்ணீர் மாரி பெய்வாளவ் விராவணன்றன் மலைக்குநிகர் பத்தினியைப் பிதாவை நீத் தென் செய்வாள்பெற்றவ ருலப்பிற் பெறுமகடன்பரிவொருவர் செய்வாருண்டோ.
19. தாதியருஞ் செவிலியரும்புடைகுழ்வற் றணியிழந்த தாய்க்கும் பெற்ற போதியலுங் குழலாட்குமிரும்புவியி னிகழ்ந்தவெலாம் பொருந்தக் கூறி மோதியமுந் துயரகற்றிக் காவிரிந்திடையாட்டி முறை யாற் செய்யும் வேதியர்தங் கடனிகழ்வித் திருந்தனரங் கிறந்தோர்தம் மெலிவு தீரார்.
20. சின்னைளிற் றுயரோழியா திரங்குமகன் முகவாட்டந் தெரிந்தே பெற்ற மின்னைச் சுதமதியாஞ் சிலதிதனை வினித்திவடன் விரதந் தேர்வாய் சின்னைளவ் வவவெனத்தினமைத்தேகி யலர்பறித்தே யிவண்மீழ் கென்னச் சொன்னைத் துணையெழுந்து வருகவுலாப் போதுவநந் துடவைக் கென்றாள்.
21. ஏழுறுத்துங் கவிதவிரா மெலியாரை வலியவரா யெவையும் பெற்றேர் தாழுறுத்த லெனப்பலைந்த தனம்பழகிச் சிமந்தவிடை தலைத்துன் பூட்டத் தேழுறுத்த மொழிச்சிலதி யுளாம்போனன் னடைக்கெக்கினந் திரைநீர்வீழக் காழுறத்தண் மதியுதயம் புரிந்த தென வவளி ஞெடும் கடையிற் றீர்ந்தாள்.

வேறு

22. கண்டவர் மனமெனுங் கவிக் ளாங்கவ
ளெண்டரு முறுப்பெலா மிருந்து பாய்ந்திட
மண்டுறு விலோசன மதுப மொய்க்கவோர்
தண்டலை யெனும்படி தானும் போயினுள்.
23. தவவனங் துறந்தவர் தலைக்க ணோங்குபார்த்
திவவனஞ் சரவனஞ் செல்ல வின்றியோர்
நவவனஞ் சிகியுட னடந்த தொப்ப நீ
ஞவவனம் புகுந்தன ஞழூயி னுளோடும்.
24. தந்திபா யெனப்பெறுந் தலைவ னுமெனப்
பந்திபாய் நெடுந்தலைக் ககமுன் பாடெலாஞ்
சந்திபா யிடம்புகுந் தடியிற் சுத்தர் போன்
மந்திபாய்ந் திடுவது மகிழ்ந்து னோக்கினுள்.
25. மலைவணத் திகமுனுன் மருங்குல் வாழூவான்
கொலைவணப் புலியடிக் குளிர்பைங் காடுடைக்
குலைவணக் கியது கண் கொண்டு காதலாற்
றலைவணக் கியவெனத் தானுந் தாழ்த்தினுள்.
26. செப்பிழூத் தனவினந் தளிர்மென் சேகரக்
கொப்பிடைத் தருங்குயில் சூவச் சென்றுளா
னுப்பிடைக் கணிகொள்காய் வடிவி னேடுகண்
டிப்பிறப் பினுமிவை யினிதென் றெண்ணினுள்.
27. பஞ்சமந் திரம் பெறும் பதத்தி னுள்செலத்
தஞ்சமந் திடுமெலர் பரப்பிற் சார்ந்தன
குஞ்சமந் திகடவள் கோங்கு பாடலந்
துஞ்சமந் தாரைதேக் குறுவ குழ்வர்.
28. பூதவத் திளந்தலைப் பொரிவெண் கேடெலா
மாதவத் தினந்தபைங் கிளிகளஞ் சிறை
கோதவத் திரங்குழித் திடலுங் கோதிலா
மாதவத் தினளடி மறுகிப் போயினுள்.
29. மைக்குழ னடந்திட மயில்கள் வானிடைப்
புக்கது மின்னென் மகிழ்ச்சி பூத்தன

வக்கணஞ் சிறைவிரித் தாடக் கண்டுகண்
டொக்கலை விழைந்திடா ஞவப்புற் றளரோ.

30. வரியளி யிசைத்தலு மயில்க ளேங்கலும்
பரியெனத் தருக்களின் பறவை யோசையும்
விரியலர் முகத்தினேன் வேவக் காவுமங்
குரியென வியத்தினேற் றிடுவ தொத்ததே.
31. ஆடவு மலைக்கவு மடியிற் ருக்கவும்
பாடவு நோக்கவும் பரவும் சாயை மேற்
குடவும் தழைப்பன தருக்கள் சொல்லியே
நீடவுந் திரிந்தனள் பாங்கி நீங்கினேள்.
32. வாவியின் மலர்ந்தன மரையு மொக்கினுங்
காவியு மாம்பலூங் கொடியுங் காலிடைச்
சீவிய வலவனுஞ் செறியக் கண்டு பூ
தேவியென் றிருகரஞ் சிரத்தி லேந்தினேன்.
33. முன்டக மொய்த்தன முகத்தின் மொய்த்தன
கண்டலை மொய்த்தன காவி மொய்த்தன
வின்டிகழ் மொய்த்தன விரைமொய்த் துள்ளன
வண்டின மருண்டிட மடந்தை யேகினேள்.
34. செம்மைகொ ஸினத்தினஞ் சிறைசெய் வாகரக்
கைமலர் தளைக்கொடு கவ்ரஞ் சண்பகந்
தெம்மலி மூல்லைமென் செருந்தி யாதியா
மம்மலர் பறித்தன எகலுங் காலையில்.
35. தாரிடைப் பொவிபுயத் தடக்கை வேலுடைப்
பாரிடைப் புகழ்புலிப் பதாகை யோன்றரு
முரிடைப் பணிகழ் லுதய பாலகன்
றேரிடைப் புகுந்தனன் றெருவு காணவே.
36. உற்றவன் வணிகரி லொருவன் றன்முகம்
பெற்றிடு துயரினப் பெரிது நோக்கியே
யெற்றெனக் கோவலன் மகளிங் கேகினேள்
மற்றவன் படுகொலை மனம்வந் தேனேன்றுன்.

37. ஆயதோ வெனப்புகன் றடைந்த வாயிலை
நேயமேற் றிரிமன் நெருப்பு மூண்டிட
வீட்டேவற் றதுபக விதுவென் றும்பல் மேற்
போயகோ ளரியெனப் பொதும்ப ரெய்தினேன்.
38. வந்திவள் பால்விடு மனங்கொல் வாவுதேர்
உந்திய காலையி லொருவ ஞகிமுன்
சந்துரை யாடிய தென்னச் சார்ந்தனன்
சிந்தனை முடிந்திட றின்ன மேயென்.
39. அன்னவன் ஹேர்வரு மரவந் தேர்ந்திடுந்
தன்னிகர் சுதமதி தலைவி யாய வக்
கன்னியை யைணந்துநிற் காதல் கொண்டுளான்
சென்னிதன் மகனிவட் செல்வன் போலுமால்.
40. மாண்டுள தவத்துளை வலிந்து பெற்றிட
வேண்டிய வந்தனன் விறுவின் மேலையோன்
காண்டர நிற்பது கருத்தன் ரெல்லை போய்
ஸன்டுள பளிக்கறை யிருத்தி நீ யென்றாள்.
41. ஆவியன் னவரூரை யதுகண் டஞ்சிமா
ஹேவியன் னவள்பதஞ் சிவக்க வோடிமென்
ரூவியன் னமதெனப் புகுந்து தூறுடைப்
பாவியென் னவற்குளாம் பதைத்து வைகினேள்.
42. ஆடியி னியன்றவா லறையி னுற்றுளா
ஞடிய மாசக லுளத்தில் வைகிடும்
வீடிய ளமலையும் வெளிய தாமரை
ஏடியல் கமலையு மென்னத் தோன்றினேள்.
43. பஞ்சென மினிரடிப் பாவை காவலன்
வஞ்சென வளர் பொழில் வலியன் போலுறந்
தஞ்சென வருபவள் சாற்றக் கோழிதன்
குஞ்சென விருந்தனள் கோட்ட முற்றுளாள்.
44. பிணிமுக மலையவட் பிரிந்து போந்திடும்
மணிமகள் காவிலோர் பாங்கு நிற்றலுந்

- துணிவடன்னடந்திடுந் தோன்ற றன்னுளத்
தெண்ணியவட் காண்கிலா னினைய தெண்ணினுன்.
45. நின்றிடத் தலைமகள் நீங்கி யீங்கிவள்
சென்றிடத் தகுவதின் றவனுஞ் செப்பினுள்
என்றிடற் படுமனந் தேற்றி யேகினுன்
நின்றிடத் தகுமேழிற் கனியைத் தேடுவான்.
46. கையலர் நெகிழிவங் கருத்து மேவினிச்
செய்வகை தெரியவுஞ் சிளைகள் வாங்கியே
கொய்பவ ளனவழுங் கோலமங்கைபாற்
பைய நடந்துவின் பகலிற் ரேன்றினுன்.
47. காண்டலு மிகுளைதன் கரங்கள் கூப்பினுள்
ஆண்டகை யிவண்வர யதிசயத்தவால்
வேண்டிய தெவவயென மிகவு நக்குநின்
பாண்டிய நன்றெனப் பரிவொ டோதுவான்.
48. சுதமதி கேட்டியென் சுரதத் தாற்பெறு
மதமதி யாதிவண் வந்த தீங்கிவட
கிதமதி கூறினை யினைக்கி தல்லதும்
விதமதி யாதென மெவிந்து வேண்டினுன்.
49. கேட்டவ ளையைநின் கிருபை வேண்டிய
நாட்டவ மியற்றினர் நங்கை மார்பலா
வேட்டவன் மறுத்திட விழவை யென்னினுன்
மாட்டவ மானமும் வருகை தக்கதோ.
50. ஊதியம் பெறுபவற் குரிய செய்துணுந்
தாதியிங் குனக்குரை தருவ தில்லையா
வோதியின் தெரிந்தலை யுனது சில்லவஞ்
சாதியம் புதியெனி னறைவன் சான்றுளோய்.
51. விழைந்திடு மேல்வையிற் சினமும் வெள்ளலுங்
கழைந்திடு வழக்கினிற் காது கேட்பொற்
றழைந்திடு விரகினேன் சாய்துப் பொங்கர் வாய்
நழைந்திட வழிவிடே நுவல்கென் ரேதினுன்.

கந்தர வன்குழ லிந்தன வொண்ணுதல் கஞ்சம தேய்வ தனஞ்
சுந்தர மென்குழை நித்தில வெண்ணைகை சோபித மார்ந்யனம்
பந்தன வின்னகி றந்தன நுண்ணிடை பாலப யம் வரதந்
தந்தர வின்றலை வண்கை மகிழ்ந் தெதிர் தந்திட நின்றன ஓால்

52. சேடியவ் விடையினத் தெரிந்து பொன்னி நன்
ஞடுள மன்னகே ணரருக் கிண்பமும்
பாடுறு துன்பமும் பகர்வ தின்றுபின்
நீடிய புகழுதே நிலவி நிற்குமால்.
53. கொற்கையஞ் செழிய னேர் கொழுநன் போந்த வீ
விற்கைய தாற்கத விடைத்தொட்டல்லிடை
முற்கைய தீர்ந்துமன் முழுதும் போற்றிடப்
பொற்கைய ஞய்ப்புகழ் பொறித்துப் போயினேன்.
54. பூவலம் புரிதரும் புனித னின் ரேனிற்
கேவலம் பெறுமுயிற் கிளையுமில்லையால்
நாவலம் புவிந்ரா திபநீ னன்னெறிக்
காவசிங் கில்லையேற் கற்பு மில்லையே.
55. வீணிலா கிரிநுகர் வெறியர் வெற்றுடற்
கூணிலா திரப்பவ ருடைவிட்ட டாடுநர்
பேணிலா ருறவகம் பிறர்க்குக் காட்டுவோர்
நாணிலா தவரெனச் சிரிக்கு ஞாலமே.
56. இலங்கிடும் பெருமையு மிழிவு மாயுஞும்
புலம்புறு மரணமும் புரிவ வாகலான்
எலும்பக ஸங்கமோ ரிரண்டும் பேணுவார்
நிலங்களே மீரண்டினும் புகழி ளீங்கிலார்.
57. காதலுற் றளித்தவர் கலைக ளீந்துவோர்
மாதினைப் பயந்தவர் வறுமை மாற்றினேர்
வேதனைக் குதவினர் வேந்தென் ரேம்பினர்
மேதகத் தந்தையென் றுரைப்பர் மேதையோர்.
58. பெற்றவர் பிறந்தவர் பிள்ளை யாயினர்
கற்றவர் நடிப்பன கரவி லாதுநட்
புற்றவ ரெளிலினு முள்ளஞ் செல்லுமான்
மற்றது புகாவகை யகல்வர் மாண்பிலோர்.
59. மானமுங் கல்வியும் குலமும் வன்மையுந்
தானமும் செய்கையு முறையுந் தள்ளியே

ஊனமென் றுரைப்பன வொருங்குதந்திடு
மேனலந் தெறுமொரு விரகப் பித்தமே.

60. கன்னியர் நிலைமிகக் கனங்க ளீர்மிகும்
மின்னிய ளீர்மிக விளாவெ ளாமிகும்
கொன்னிய னிலமிகக் குடிமிகும் மிக
மன்னஜும் மிகுமென வையம் சொல்லுமால்.
61. தீயன குறித்தன செய்வ தன்றியும்
வாயிடை யுரைத்தலால் மனத்தி னெண்ணலாற்
ஞேயறு நோக்கினுற் செவியிற் கேட்டலால்
நோயொடு பாவமும் நொய்தி னெய்துமால்.
62. வெளிப்பட வரைப்புய விற்ளகொ ளாடவற்
கொளிப் பெறு நல்லொழுக் குளதி லாததே
யளிப்பவர் பிறந்தவ ரசைந்துளார் மகார்
தெளிப்பவச் சிந்தையுஞ் செயலுங் காட்டுமால்.
63. போதுறு விரகநீழ் புயங்கம் புற்றெனுஞ்
சாதனை மதிகடந் தகலுஞ் சார்பெறின்
ஆதலி னீந்தவ ரயல்புக் காவன
வோதின ருறைந்திடி னெடுங்கி வைகுமால்.
64. பேதைமங் கையருடற் பிறந்து ளோரினு
மேதிலர் மலைதனை யீன்ற தாயெனுங்
காதல்விட்டகன்றவ ரலது காண்குறிற்
ரீதினிற் றவிரந்தவர் யாவர் தின்னியோய்.
65. காப்பவர் புவியையன் றிடும்பை காண்குறிற்
ரீர்ப்பவ ரன்றுநன் செயலுக் காமிடஞ்
சேர்ப்பவ னுடனுற வுளத்திற் றீமையும்
கோப்பர்கொல் விகழோடு நிரையுங் கூகவார்.
66. பவத்திற மிதுவெனப் பகர்ந்து பாவையுந்
தவத்திற முணர்ந்தன டரும மாற்றியே
சிவத்திற மடைந்திடும் திடங்கொள் வாளிடை
யவத்திற மொழி கவென் றடிகை குடினுள்.

வேறு

67. நாப்புல நிறைவாள் சின்ன நவின்றுடி தொழுத வெல்லாந் தூப்புறு புன்னோமே லேகுத் துரும்பெனத் திரும்ப வெங்கட பாப்பதி நெடுமூச் சொன்றிப் பதிமக நிற்ப வூனங் காப்பவ ஸிருந்த காலைக் கண்களாம் தூதர் கண்டார்.
68. அன்னமுன் ஞுரைத்தாள் செவ்வி யனற்புகு ஸிடதர் கோமான் என்னானின் றவனசெய் காந்தத் தெதிருறு மிரும்பு போல முன்னமுப் பளிங்குமாட முடுகிய ளளித்த ஞேக்கி வன்னமென் கபாடம் தேடி வருடினன் மடங்க லொப்பான்.
69. உலகியல் விழையாண் பார்பத் துயர்தசைக் குன்றிற் கண்ணாம் அஸரிபோ யடைய நெஞ்சத் தகலிட மிருண்டு மோகக் கலைமதி யுதய கோழங் கலந்திடப் பளித்த லென்னப் பொலிவறு வியர்வை தோன்றப் பூமகனறைபாற் குழந்தான்.
70. உன்னிய துற்றின்றேங் குளமகிழ்ந் தறையைப் பஸ்காற் சென்னிதன் குமரன் குழ்ந்துஞ் சென்னெறி சிறிதுந் தேரா தன்னிய ரிழவின் மார்பத் தறைந்திடு மகளி ரொத்தான் கண்ணியர் நிறைகாப் பாரேற் கடவுளர் கடையும் காப்பார்.
71. அணங்குடைக் காவன்மாடத் தருங்கடை யுணரா துற்ற துணர்ந்துவிட்டயல்போய் நின்ற விகுளையை யுறுத்து ஞோக்கிக் கணங்கொளத் தேவர் யாவர் காப்பினு மிரவி மேல்பாற் றனைந் தெழுந் திடுமுன் கொள்வன் றசிதன் மகளை யென்றன்.

மகாமணிச் சுருக்கம்

1. சொல்லார் மணிப்பல் வெத்தின்மா சனத்தோர் தலமொன் றியற்றியதும் எல்லார் மணிபொற் புனாட ஜெடுப்பித் ததுவு மிலக்கிய நூல் வல்லார் திருமுன் பொருதமியேன் மகுடற்காய்ந்த மலைமடந்தை வில்லார் புருவத் துளைக்கடைக்கண் விழிப்பா லுரைக்க வெ.:கினானுஸ்.
2. தூசி யொடுதென் றிசையிருந்து துவட்டா வங்க நகர்க் குறுவோர் வாசி படையா வேல்வையினின் மணிப்பல் வெத்தற் றேகிடலால் ஆசில் விரத முளிவருட னறவோர் விரும்பு மற்புத்தால் பாசி யமர்முன் புளாநாகர் பதிபோற் காவல் பரித்திட்டார்.
3. அரவக் குறிகொண் டூளாகர் அவ்வூர் தனிலே யமலையுடன் கரவக் கினிவைத்துடையாளைக் கருத்தா லருத்திக் கடலோரும் மரவக் கலங்கெட் டுயிரோடு மாளா வண்ணம் வையமுளோர் பரவக் கரிய முகிலுகைத்தோன் பணிகொண்டவரும் பரிவற்றார்.
4. வங்கங் களில்வந் திழிவோர்தம் மனனேர் பொருஞும் வளர்மாற்றுத் தங்கங் களும்வைத்தடிப்பரவத் தனிக்கா னுதிர வடமெகினங் கங்கங் கழுகு வளர்கோழி கடியின் பகையா லுடைமருது புங்கங் கவைப் பொந்துளபணிகள் போந்தே கொடுத்த புதுமணிகள்.
5. முன்நீர் வங்கந் தருபொருளு முதிர்குட்டரவந் தருமணியும் நன்நீர் நயினைப் பதியமரு நலத்தாற் குலத்து நாகர்களும் பன்னீர் விடக்கெட் செவியரவும் பகலோடிரவும் பிற்ரெவரும் சென்னீர் மையிலா தறக்காவல் செய்தே மிருக்கும் செவ்வியினே.

வேறு

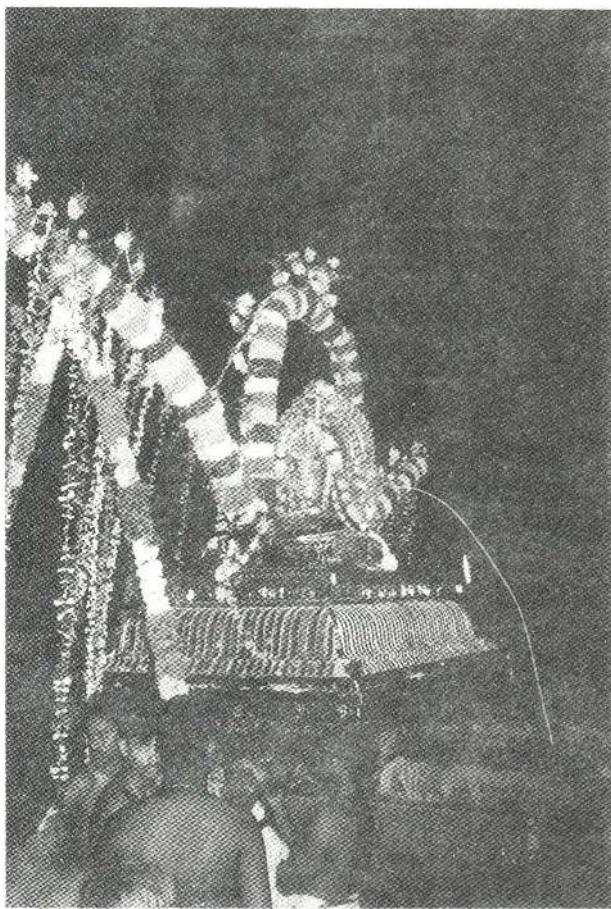
6. பன்மணிக் குலங்க டெடிப் பருமணி முத்தந் தூங்கும் வின்மணிக் கிரீட மின்ன மெய்ப்புய வலய மோங்க தன்மணிக் கவினு மங்கி நகைதர வரகந் தாங்கும் மண்மணிச் சுமைபோன் ஏறுற்றைக் குடைநிழலிருந்தான் கிள்ளி.
7. இருந்தவன் றாதர் தம்மை யெதிருற னோக்கி நிலிர் கருந்தடங் கடலின் சேனைக் கருத்தனு மீகா மன்பாற் பொருந்தமுந் தேகி நாடிப் பொழுதினச் சமுகங் காண்பான் திருந்தநின் ஏறுதி மீண்டு திரும்புதிர் சென்மி னென்றான்.

8. தூதுவர் விரைவி னேகிச் சுரிகையும் பிரம்புந் தாங்கி வாதுவர் நின்ற வாயின் மருங்குதம் வரவு கூற ஒதுவர் மன்னன் றாதருற்றதை யுணர்த்தச் சேர்ந்த மாதுவச் செருக்கண் மீகா மனும்வர விடுமி னென்றான்.
9. தலைவனங் கழைத்தா னென்னச் சாரண ருள்புக் கொஞ்சி விலைவனங் கொளுமேலாடை விடுத்துவந் தனமென் ரேதிக் கொலைவனங் கண்டமாவிற் கோமக னின்னே யுன்னை மலைவனங் களினு மிக்கோய் மன்னவைக் கழைத்தா னென்றார்.
10. அரசவைக் குரியகோல மடைந்துதன் னயலி னேடு முரசமற் றுளவி யாவு முளங்கிட முதல்வாய் புக்குச் சரசலக் காவலாளர் தனிவிடச் சென்றே நின்று பரசவற் றரச மாசி பகர்ந்துபின் பகர்வ தானான்.
11. புழுக்கடை வரமாறுற்ற போர்முகத் தெதிர்ந்தோர் நெஞ்சின் மழுக்கடை கண்டோய் நாக மணியுள விருந்திப் பண்ணைக் கொழுக்கடை மணியி னுரைக் குறித்துமீன் கவரு நன்ன டமுக்கடை யாத வீழ்த் தயன்மணிப் பல்ல வத்தே.
12. காவலங் கியற்று நாகர் கட்செவிக் குலத்தை முந்து நீலாஞ் செய்து போற்றி நெடுநிதி யவற்றை யீந்து மாவலம் பெறுசெஞ் குட்டு மணிகொள வளவன் போக்கும் ஏவல னென்னி ரீவ ரேகுதி யிற்றை யென்றான். பதின்மூன்றிலிருந்து இருபத்தேழு வரையுள்ள பாடல்கள் காணப்படவில்லை.
28. மஞ்சரே ரென்ற கூந்தல் வழுக்கிறு சிரத் தெருக்கின் பஞ்சபே சகத்தின் சிந்திப் பறப்பது கானுய் வற்றித் தொஞ்சதோ றிலிந்து சாலச் சுருங்குநன் மஜையிழுந்தோர் நெஞ்சபோன் றிருத்தல் காணாய் நிலவுநே ரென்ற நெற்றி.
29. இணங்குவிற் புருவ மென்ன விசைத்தன விறுவிற் செய்த வுணங்கலி னிருத்தல் கானு யுறுநிப் பீழை சாத்தி பிணங்கழந் திமையு ரோமம் பிரிந்தகத் தூன்றிர் நந்தை வணங்கலந் தனகா ணீல மலரென வகுத்த கண்கள்.

30. உயிர்த்திடுந் தோறு முதி யொட்டியுங் குழிழா நாசி
மயிர்க்கு விகளார் தோலின் வகுத்தகை டொத்தல் கானைய்
அயிர்த்திட லில்லா முத்தென் றறைந்தபன் னிரைகா னைன்று
செயிர்ப்பறு சுரைவித் தேய்ப்பத் திடங்கழிந் திரந்த செவ்வி.
31. பிடித்திடு வாரிற்தாக்கப் பிளவுபட டுதிர் மாறித்
துடித்தபுன் புரையத் தூங்கு மலரிதழ் வண்ணாய் கானைய்
விடித்தினா வள்ளை நேர வழைத்தய துடுவி னுந்திக்
குடர்ந்துனி யுணங்கல் போலக் குறுகிய கோலங்கானைய்
32. போதக மருப்ப தென்னப் புகழ்நகில் பொலிவின் ருகிச்
சாதகக் குர்தின் கூட்டிற் ருந்திடல் கானைய் வேபின்
ரேதகங் கொண்ட தோளிற் ரெடர்கரந் தொங்குந் தெங்கின்
பேதக வுலர்ந்த பாழை விதம்படைத் திலை காண் வேறுய்.
33. மதகரி மருப்பே யென்ற வண்ணகில் கிளையிற் ரெங்குஞ்
சிதகமென் குர்திக் குடம்பைத் திறந்தரல் காணாய் வேயென்
நிதமுறச் சொற்ற தோளா ரினைகரந் தாழ்ந்து தெங்கின்
பதமகன் நிருந்த நீள்பூர் பாழைபோன் நனவும் பாராய்.
34. இல்லையென் றுரைத்து நூலென் நியம்பிய விடைகா ணீண்டு
வில்லென லாயதந்த மிகுங்கத வியைநேர் சொற்றி
மெல்லிய குறங்கு காய்ந்து வேலையில் கரைசேர் தாழைப்
புல்லிய தண்டு மானப் பொருக்கெழுந் தனகான் புக்கோய்.
- வேறு**
35. பெருமா நிலமாண் மன்னவநம் பிராட்டிக்குரிய தனிப்பீடங்
கருவா மி.:தென்றுணர்த்திடலுங் கானைன் றன்னைக் காதலிலென்
முருகா வலஞ்செய் தெதிர் தொழலுமுலந்த பிறப்பை யுனர்ந்துறு வோம்
மருமா னெருமானவரிடத்து மலைமா னடிக்கே வாழ்த் தெடுத்தான்.
36. உள்ளத் துணர்வார்க் குணர்வாகி யுறைவாய் நின்சீ றடி போற்றி
விள்ளஸ் கரிதாம் சத்திகளாய் விரிந்தாய் நின்சீ றடி போற்றி
அள்ளாற் பிறவிக் கடல்கடப்பார்க் கருள்வாய் நின்சீ றடி போற்றி
எள்ளிற் றயில மெனவுலகோ டிருந்தாய் நின்சீ றடி போற்றி.
37. மண்ணே யானு யுனக்கபயம் மருந்தே யானு யுனக்கபயம்
கண்ணே யானு யுனக்கபயம் கதிரே யானு யுனக்கபயம்

- பெண்ணே யானு யுனக்கபயம் பிறவே யானு யுனக்கபயம்
விண்ணே யானு யுனக்கபயம் விதியே யானு யுனக்கபயம்.
38. தாயே யானு யுன்சரணங் தமரே யானு யுன்சரணங்
சேயே யானு யுன்சரணங் திருவே யானு யுன்சரணங்
காயே யானு யுன்சரணங் களியே யானு யுன்சரணங்
நாயேற் கன்று கலைமகள்போ னயந்தோ டளித்தா யுன்சரணம்.
39. என்னப் பலவாறுளமுருகி யிரங்கிய மணிவா ளெமுந்திடலுங்
கன்னற் கிழென்யா மொழிவருக வெனமுன் நடந்து நடந்துருவப்
பின்னத் தலைவன் றென்மேற்காந் திஜைசபோ யிரையுந் திரையுலவும்
வன்னப் புனற்கோ முகியென்னும் வளமார் பொற்கை மருங்களைந்தான்.
40. பொன்னார் செழுந்தா திறைக்குமலர்ப் பொலிவார்புன்னைக் கொழுநிழற்கீழ்
அன்னு ரிருப்ப தறிந்ததுவா யளிக்குந் தேவமகளனுகா
முன்னு எமுத சரபியிதின் முறையாளிடதிச் குடல்விடுத்தோ
யின்னு எடைந்தாய் நின்செயலை யேற்று ஸிலொயா ஸிவஸோடும்.
41. அடையுங் கலத்தி லுனைமறந்தா ரகன்றர் மீண்டுன் செயலுடி
யுடையும் புலத்தார் நின் ஞெப்பா ருண்ணார் வறிக்ரொன்பதின்மர்
மிடையும் பணியோ ராயவர்தம் மெய்விட்டகன்று ரென்பிவைகான்
புடையுன் றுயிர்ந் துளவென்பு புளென்யா வாக்கை பொதிந்துளதால்.
42. வருநின் னுயிர்கொன்றளை நோக்கி வந்தா றுயிர்கொன் றனையாரும்
வெருவுங் கொலைவ ளீயன்றே வேந்தாகிற்றி யென நக்காங்
குருவந் திரிந்து முளந்திரியா னுடலுருந்துணர்வைகை சொற்
றருவந் தனிற் போந் திடவேந்தன் அழுங்கா விளங்கு மணலகழ்ந்தான்.
வேறு
43. ஹன்பின்னி யவிழவென் புடலொ டுங்கியிழந்
தான்பின்னி யவிழ்ந்திடாத் தகைமத் தாக்கியே
வான்புவி புரிந்தமெல் விருக்கை வைத்துள
நோன்பினில் விடுத்தன படிவ நோக்கினுன்.
44. கண்டனன் மயங்கினன் கலக்க மெய்தினுன்
பன்டவ னைடைந்ததும் பயனென் றுண்ணினுன்
விண்டகன் ணிமைத்திலன் விடுக்கு நிரினுன்
கொண்டவன் ணிலமையைக் கொடிகள் டோதுவாள்.

45. என்னினைந் தீரங்குதி யிறந்த செய்கை கொண்
 டுன்னியிங் கழைத்தவ வட்லுணர்த் தியே
 பின்னியின் னிலத்துழின் பெயர் நிறுத்த நீ
 பன்னுநல் ஸறமெனப் படுவ கேட்டி யால்.
46. உண்பது முடுப்பது முறைவம் மலாற்
 கண்படு கின்றதொன் றில்லைக் காவல
 புண்படு நின்னக ரழைக்கும் போகெனு
 வின்படு நெறியினுன் மின்னும் போயினுள்.
47. மாணிமூ யோதலும் வங்கத் தேறினுன்
 காணுறு முயிரினக் கைவிட்டாணெனச்
 சேணா விருந்தனன் றேறி யம்புயப்
 பூணக ரிழந்தன னருக்கன் போலவே.
48. ஏத்துயர் பல்லவத் திருந்து போந்திடும்
 பூத்துள வஞ்சியிற் பூவா வஞ்சியிற்
 காத்திடு மறநெறிக் கடநின் றெய்தினுன்
 மீத்திக டவ நெறி மெய்யர் கூட்டமே.

உள்கசிந் துருகுமன்ப ரொழுகிய கண்ணோடு
வளந்திகள் பனிநீரிட்ட வான்றுருத் திகள்கை யேந்தி
களங்ககற் றிடுவா ரென்னக் கவுரிதன்மேனியெங்குங்
குளம்பட விதிமுற்றுங் குறைவறத் தெளிக்கமன்னே.

புன்னியராச தாரிசனைச் சுருக்கம்

(மணிமேகலை சாவகநாட்டு நாகபுரத்துக்குச் சென்றது)

1. நாவக மாருந் தேமொழி மாமோ னடைகொண்டாள்
சேவக வேழங் காருறை கோலித் தீனமுண்ணுஞ்
சாவக தேயந் தான்தி லாதித் தலையென்றே
பூவக மோதுங் காமரு நாக புரமுற்றுள்.
2. அன்னக ரோர்பால் வன்னிப் லாசா ஸர்சேலம்
புன்னிய சோகா மின்னன் தாருப் பொழிலுடே
கன்னிகை யாரு முன்னுறு ஞானக் கலைதேருந்
தென்னிய லோவா வின்முனி மேவங் குடியுற்றுள்.
3. கூப்பிய நெஞ்சிற் கையொடு வந்தக் குடிலின் மு
தாப்பிய மேவுஞ் செம்முனி யாதந் தலை கொண்டே
காப்பிய விவ்வூர் மன்னவ ஞுமங் கழ றென்னுக்
கோப்பிய மாடச் சித்திர மென்னக் கொடிநின்றுள்.
4. ஜைமொ யிப்பாள் வேண்டிய வின்சொ வது கேளாப்
பொய்ய தறுத்தோ னின்னகர் நாகபுரமாள் வோன்
வையமதிக் கோர் மைந்த னறக்கோ வந்தானுப்
பெய்யமழைக்கா ரோன்றெரு காலம் பிழையாவால்.
5. வாலிய மாருந் தாருவு மோயா வளநல்குங்
கோலிய நோயின் றதன் மருந்துக் குடியின்றுற்
பாலிய ரோடவ் வாலிபர் மாயும் பரிசின்னுன்
மாலிய லாரும் கலியுரை யின்றுன் மதியென்றுன்.
6. கேட்டவ னன்று லென்று பணிந்தக் கிழமே லோன்
றட்டுணை முன்னு னின்றிடும் வேலை தனில் வந்தான்
றேட்டல ராரக் கொண்டலை வெற்பைச் சுமையாற்ற
தீட்டமில் வல்லிக் கொம்புட னீஸ்புண் னியராசன்.
7. மேயவ னன்போ டந்தண ஞசி மிகவோதத்
தூயன போற்றித் தொக்குரை யாடித் தொழு வானேர்
ஏயவி னல்லா னோடுள கைம் திவள் யாரென்
ஆயவு டன்போ மெய்ப்பிரதானி யறைகின்றுன்.

8. வள்ளிய சம்புத் தீவினி னேரார் வளமாற்றுங்
கிள்ளிய ஞேடுங் கெழுதகை வேண்டிக் கிளர்வானிற்
கள்ளவிழ் தாரோ யோடம் தேறிக் கண்டுற்றே
னுள்ளிய வின்னு டன்றிமன்றே யுரைசெய் தேன்.
9. பாங்கில ளோயம் மாதுயர் பொன்றிப் பதிலிட்டே
யீங்கில னுற்ற ளொன்றலு மன்னு ஸிறை நின்பா
ஸ்ங்கிய வோடிங் கீது மயக்கா னிலைவற்றும்
ஆங்கிய ரேற்றத் தோடிது தானு மற்கில்லாய்.

வேறு

10. நல்லவம் பிறவி தேர்ந்து நலவயுறு தியற்று கின்று
யல்லவம் புவியை யாள்வ தறுமெனக் கொண்டி யீண்டென்
சொல்லவம் பகுமென் னுது தொடர்ந்துபன் மணியினை
பல்லவ மணியா யென்னிற் பவத்திய ரெறியா யென்றுள்.
11. மற்றிலை தெரிந்து மன்ன வருகவென றுரைத்து வானிற்
பொற் கிடுடி யெழுந்து வெய்யோன் போமுன மிழிந்து முந்தீர்
சுற்றிய தீபஞ் சூழ்ந்து தொண்மணிப் பீட்ட் தாழ்ந்து
பற்றினே டிருந்தான் சொற்ற பார்த்திபன்வரவு சொல்வாம்
12. பூம்பொழிற் காவை நீங்கிப் பொற்கிடு யோடும் போந்து
காம்பிளை யில்லா மென்றேட் காதலா ரஜைதன் கோயில்
ஆம்புடை யணுகித் தாழா வடியனேன் பிறப்பே தென்னத்
தாம்புறு பசுவிற் போந்த தன்மையுந் தமதுஞ் சொற்றுள்.
13. கடகய லலைய நற்றுய் கழிய துணர்ந்து வேந்தால்
வெடகமுந் துயருஞ் சால வியப்புமுற் றியார் சொல்லா
லெட்கன நிதியீந் தேமா றியவரை யென்ன நெஞ்ச
முட்கமெய் வியர்ப்பக் கண்ணீ ரொழுகமற் றிதசை யுன்னும்.
14. தந்தையை யறியாச் சாலி தந்தது போதா தாவின்
வந்தன னிவைக ஃர்ந்து மன்னுல காஞ்கின்றே
யெந்தமை யரசா வெண்ணி யிருந்தனர் குடியுந் தானுஞ்
சிந்திட வியந்த குற்றந் தேய்க்கும போலுஞ் செல்வம்.
15. செல்வமு நில்லா தாஞ்சுந் தேயமு நில்லா வீண்டும்
பல்வள நில்லா மைந்தர் பாரியர் நில்லார் கற்ற

- வில்வல நில்லா தாக்கை வீழ்மர மென்னக் காற்றுக்
கொல்வது செயுங்கா ஸின்று சுடுவ தறமே யன்றே.
16. திறைதரு மன்ன ரோய்ந்த செவ்விபார்த் துணங்கச் செம்மாந்
திறையென விருந்து நல்லோ ரினாந் தழிடி யிளையா ருள்ளாஞ்
சிறைபடு நடனங் கண்டு தேனிசைப் பாடல் கேட்டு
முறை செயு மகளிரேந்து மோகனக் கலவை சாத்தி.
17. தேவிய ரூட் ரீர்ச் சிற்றுடி வருடித் தேமன்
மேவிய நகிலிற் கெற்யின் மென்மெல வெழுதித் தீட்டு
மோவிய மஜையார் காந்தற் கொண்மலர் குடிடிப் பேரி
னேவிய விதியாலன்னு ரிளா நகை யமுத மாந்தி.
- **இடையிலுள்ள பாட்டுக்கள் கிடைக்கவில்லை.**
- நடமார் கோலப் படமாடாமெயத் தகுமோதத்
துடனே நாடற் கிளையா ஞர்புக் குது போலும்.
27. கலந்து வேகத் துடனே யேகக் கலைவாகிப்
பலம் னேடச் சுறவிர் வாளிற் பலதந்தக்
குலனு னூற்ற துமியா வாயிற் கொளு மாபத்
திலடா தாருற் றெளியா ரீகைச் சிறையென்ன.
28. குழையா முரிப் புறமா ரோங்கிற் குல நீருன்
னுழையா மேலுற் றேதிர்போ மாண்பின் னுவலன் போர்
விழையா வேகுற் றுழிநே ராங்கன் மிதியா தே
யுழையா தேகுப் புறுவார் வாங்கும் முவரேபோல்.
29. கொடுவாய் நிமிர்கட் டினிதோல் படிவக் கொலை நேமிக்
கடுவா லதிருக் கயதா ளதுவிட கணி னேகித்
தொடுவா ருதிபுக் கிடுமா மஜையிற் றுரிசற்றேர்
நெடுவாய் வரவழ் றவனீள் களியின் னிலையென்ன.
30. பரமா மரமென் பவை நேர் துருவும் பலமார் நீ
டரமே நிகர்சொண்டுளமா முரலம் புதிக்கிச்
சரமே யெனமுன் செலமாற்றியா தவர்தங்கட்
குரமா நெறியிங் கிதுவா மெனமுன் புறுவார் போல்.

31. விரியா தயரக் கலனே கிடுமல் விசை யாலே
தீரியா வுயர்வுற் றதினேன் மிசைவீழ் சிலமீன்
தெரியா விருபக்கம் தேறி விழுஞ் சிலமீனம்
பெரியார் வரவைத் தெரிவா னுகளும் பிறரே போல்.
32. ஒழியா துழுகால் விசையா லுறுமல் வொருவங்கச்
சுழியா லுளகா றலைபோய் மறையச் சுழலுற்றுப்
பழியா வரசா னவனேர் திகிரிப் பணிபோலக்
குழியார் புனலு டயலே தொடருங் கூர்மங்கள்.
33. இதுவா றுரைதீர் பலமீ னினமங் கியல்காரப்
புதுமா வரவே யுடையா னெடிதற் புதனுகிப்
பொதுவா யுலகா னுவதே யுணரும் புலனெய்திப்
புதுமாலயமீ தமர்வாளமரும் பதிகண்டான்.
- மகாமணிச் சருக்கத்தின் 28 - 34 வரையுள்ள பாடல்கள்
இந்தப்பாடவின் பின்னர் வரவேண்டும் என ஒரு குறிப்புண்டு

வேறு

34. கண்டான் மணிபல் லவந்தொழுதான்களியன்புருக் விழியருவி
கொண்டான் கலிவந் திறுத்திடலுங் குதித்தானதனிற் கொடியஜையாள்
தண்டாரரசுற் றனனென்னமகிழா வெதிர்போய்த் தடங்கடல்குழ்
வண்டார் சோலைத்தண்டலைத் தீபம் வலஞ்செய் தடைந்தார்மணிப் பீடம்.
35. உலைவரு மாவ நேரென் றுரைத்தரன் கலைக்கா றீண்ட
குலைவரும் பெண்ணை யீண்ற கொக்கரை யாதல் காணுய்
இலைவருந் தளிராச் சொற்ற வினையடித் தெங்கு வீழ்த்த
மலைவருங் காயிற் போக்கு மடனிகர்த் திடல் காண் மன்னே.
36. வாசமென் சாந்தி னலு மலரிறும் புலவு மாற்றித்
தூசினு மணியி னலுந் தொல்லையோர் விரகில் யாத்த
மோசம துணரா யாற்ற முரிந்தனை யுல்லி மின்னும்
பேகவ துளகே ளென்று பின்னுமிங் கிதனைக் கூறும்.

வேறு

37. விரக வெம்பினி வீழுகொள் பித்தர்தங்
கரைவு நின்றிடக் கால்கர மாட்டிடுந்
துருவு கொண்ட துலங்கினைப் போலுமால்
விரிவி லம்புரு வத்திள மாதரே.

38. ஆத லாலென் னழகிது மற்றுனக்
 கீத லாவதொன் றில்லையுண் டென்கை தோய்
 காத லானமைக் கடற்பதங் காண்கிலான்
 சீத நீரெனச் சென்றிடப் போக்குமால்.
39. இளைய நீயறு மிச்சையை யோரறக்
 களைய வேண்டிடிற் காவலற் கோதியே
 வளைய செங்கையொர் மாதினைக் கோதிலா
 வளைகொ ஜெய்யிடு மங்கிமுன் கேட்டியால்.
40. என்று சுறின் ளோகலுங் காஞ்சன
 னன்ற தாவிவ னம்முறை யுட்கொளான்
 சென்று ளானெனு சேய்புறம் போயினு
 னின்று காண்ப னெனச்சின மூட்டியே.
41. மங்கை வைகிய மன்றம் பொதிர்பிலுட்
 பங்க மொன்றிடும் பாதக நட்புளாத்
 தங்க ஜெங்குசெனச் சார்ந்தூளித் தோரிடை
 யிங்க வன்செலு மென்றெதிர் நோக்கினேன்.
42. அன்ன காலை யரசின மைந்தனுங்
 கன்னி வேட்கையைக் கையுதிர்க் கொண்டிடான்
 மன்னு மாயம் படைத்திவண் வந்துளா
 ளன்ன மாதிவ ளோமணி மேகலை.
43. நன்னியங்கு நயந்தவை காண்கிலான்
 பன்னியங் கிய பாடலுந் தேடிலான்
 கன்னிய யங்கிய காமரு வல்லிச்
 ரென்னி யென்னி யெழுந்திது செப்பினேன்.
44. தேடு நெஞ்சந் திகைத்திட வேற்றுருக்
 காடு கின்றதக் கோவலன் பாவையே
 யோடு கொண்டது மோதலுந் தேறினே
 ஞடு கின்றது நந்தமக் கொன்றரோ.
45. அம்பலந்த னயற்புகுந் தோதியே
 வம்ப லன்றன் மயக்கினுற் றுளை
 நம்ப லன்ன நடுவிரு ளோக்கினு
 ஞும்ப லன்றி யொருத்தரை நோக்கிலான்.

46. கோயி ணங்கிக் குழுமிய காவலோர்
 வாயி ணங்கி மனம்புரை மன்றினு
 மோயி ஞடன் மொய்ப் புனுகுசந் தாயிடை
 மேயி ஞரை மிகுந்துயி ணீக்கவே.

47. பாந்த ஸுற்ற படும்புதர்ப் புற்றினுட்
 போந் திடக்கை புகுந்தவள் போலவே
 யேந்த லுற்றுழி யெண்ணிய விஞ்சையன்
 சேந்த வக்கியிற் ரீயுகத் தாவினுன்.

48. தாவி ஞனெடுந் தன்கர வாள்கொடே
 மாவி னயகன் மைந்தனின் வாவு தே
 ரேவி னனுட னிற்றிட வீசினுன்
 பூவி ஞனெடும் பொற்புய கன்றுமே.

வேறு

49. வீசா விளந்துரிய மாதே யெனும் பரிவு மீதார நின்ற விறலோ
 ஞோர மொன்றுமிளோயா னோடகன்றிடுவலாகாச மென்று வரலும்
 மாசாகு மிங்கிவனி ண்யாசை கொண்டிடலுன் மாதீவளன்று மடவோய்
 பேசா தடைந்திடென வானு டெமுந்த மொழி பேணுவகன் றனனரோ.

50. தாயா ரநும்பிறவி யானேருடன் பழைய தாயாதியும் பிரிவுறும்
 பாயோ டிருந்துபல நோயாலழுந்தியிடல் பாழாகவும் புரிதருந்
 தேயாதிழுந்த பகை யாலே விழுந்துதலை தேரோடவங் கொலைசெயுங்
 காயாசமுந்தருமை தோய்வாணெடுங்கணவர்காமாசை யென்றகடியே.

வேறு

51. அரசைக் கெடவுட்பொழிவித்தவனுடன்கலத் தெரியவலியல் போகிப்
 புரசைக் கடகரியெனவழற்றென தொருபுடைசுற்றிய பயனிது வேயே
 முரசைப் பெறுசமரத்தினிற் பலருடன்முழுகுற்றெருவபினுயிர்போகப்
 பரசைச் செருகிய கரவித்தனமிகுபழி பெற்றிடுமென வறியேனே.

52. கேளுற்றவரிடை மீஞுற்றெனதொரு கேடுற்றிடு மொழி லது நாடுந்
 நாளுற்றுதுமய ஸானுற்றிடுமூட னறுற்றுதுமவனிடயே யோர்
 வானுற்றுதுமிருள் போயற்றுழி வருமாறுற்றுதுமனி வரோ போலுந்
 தோனுற்றது மன நாடுற்றிடில் வினை குழுற்றிலதெனல் சொலவாவே.

53. என்னப்பலபல பன்னித்துணிவருகுமின்னற் கனமணியிடை யேரூர் மன்னற் கிணியவ ரண்ணிக் குமரனின் வன்னத்தனுவழு வது சூட்டிக் கன்னத்திடை யெரியென்னப்புக்கவொரு கன்னற் கிணையறு துயராகிப் பின்னத்தலைவரு சின்னத்தவரோடு பின்னப்படுமுள மொடு பேசும்.
54. சேமத்திரு நகர்துற்றெழுதோர் சேயைப் படுகொலையது செய்தோர் யாமத்திடை யெவராய் வற்றிடுமென வேசொற்றிடுமென மவரேகி மாமத்தெனவுறை வாரைத்தனிவின வாமட்டறுகவ ரோடுவாளா வூமத்தமதயில் வாரிற்புடையறு மோடுற்றவடின யறுகென்றுர்.

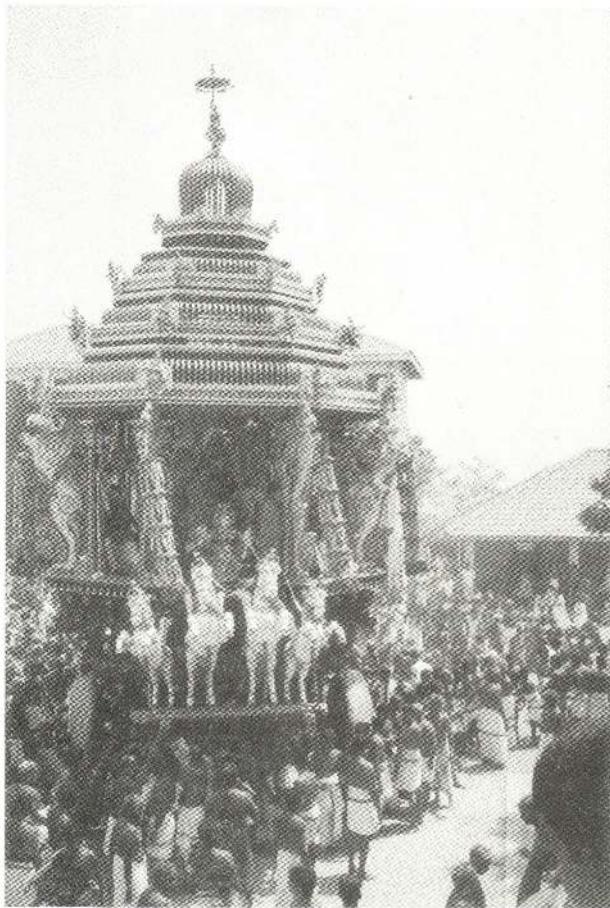
வேறு

55. கோடாத வழினறை கொண்டவலை யிட்டே
நீடாழி குடியவர் நேருமது போதிற்
கேடா யமைந்தறியல் கேட்டவளை யானுள்
வாடா விழுந்தமுது மண்புரள நின்றுள்.
56. ஏனுதி யாரினுட னேழையற மன்கை
வானு ரமைச்சர்மறை வல்லுநரை யோர்ந்தே
யீஞுத பெண்டவசி யேனுமதிலைய
மானு லிருஞ்சினறையி ளாதனெறி யென்றுன்.

- 10 - 16 வரையுள்ள சருக்கங்கள் கிடைக்கவில்லை.
- இதுவரை தொகுக்கப்பெற்ற சருக்கங்களிலும் சில பாடல்கள் விடுபட்டுள்ளன. இவையெல்லாம் எமக்குக் கிடைக்கும்வேளை ‘நயினை மாண்மியம்’ முழுவதும் உரையுடன் வெளியிடும் எமது என்னம் ஈடேற பூரீநாகபூஷணி அம்பாளின் அருளை வேண்டி நிற்கின்றோம்.

**10.7.67 “நூபினை மான்யியம்” கைவயமுத்துப் பிரதிகளிலிருந்து
தொகுக்கப்பட்ட விபரம்.**

அத்தியாயம்	பாட்டுத்தொகை
கடவுள் வணக்கம்	15
அவையடக்கம்	04
பாயிரம்	07
1. ஈழமண்டலச் சருக்கம்	50
2. ஸ்தல விசேடச் சருக்கம்	50
3. மூர்த்தி விசேடச் சருக்கம்	30
4. தீர்த்த விசேடச் சருக்கம்	50
5. சேடனருச்சனைச் சருக்கம்	21
6. விமாவணிச் சருக்கம்	44
7. உவவனச்சருக்கம்	84
8. மகாமணிச்சருக்கம்	67
9. புண்ணியராச தரிசனைச்சருக்கம்	56
10. மணிபல்லவச்சருக்கம்	67
11. பீடிகைச்சருக்கம்	44
12. நாகர்வாதச்சருக்கம்	65
13. பாத்திரச்சருக்கம்	21
14. ஆபுத்திரச்சருக்கம்	57
15. புகார்சருக்கம் (6-237)	102
16. மணித்தீபமகத்துவச்சருக்கம் (3-25)	131

விண்ணேர் தலைவி யெழுந்தருளும் விதி தோறும் வினைபுரி வார்
தண்ணேர் புனர்ப்பு ரணகும்பந் தனைவைத்தருகிற் சுடர் கொழுவி
எண்ணேர் கனியுந் தேங்காயுமினிதா மடையும் பழுக்காயு
முண்ணு நிரைத்துப் பளித விளக்குயரா வெடுப்ப ருளநெகிழ் வார்.

நயினை நிரோட்ட யமக அந்தாதி

ஆக்கமும் உரையும் : நயினை வரகவி நாகமணிப் புலவர்
புத்துரையும் பொழிப்புரையும் : பேராசிரியர், கவிஞர் ம. வே, பசுபதி,
தீருப்பனந்தாள், இந்தியா

முன்னுரை

இலகெலாம் புகழும் அலகிலா வளங்களையுடைத்தாகிய இவ்வீழ மண்டலத்தின் வடமேற்றிசையிலே, ஆழிய சமுத்திர மத்தியில் இருப்பதும், கடைச்சங்கப் புலவர்களால் மணிபல்லவம் என்றமைக்கப்பெற்றதும், சிங்கள நாட்டினரால் நாகதீபம் எனப் போற்றப் பெறுவதுமாகிய நயினுதீவிலே கோயில் கொண்டருளி யிருக்கும் ஸ்ரீ நாகராஜேஸ்வரி அம்பாளின் கிருபா கடாட்சத்தைப் பெறுமாறு விரும்பிய அடியேன் மயிலோடாடிய வான்கோழியொப்ப இவ்வந்தாதியை அவ்வம்மையார் பேரில் சொல்லத் தொடங்கினேன். அவ்வாறு சொல்லியதோடமையாது கற்றூளைத் தண்டுக்குப் பித்தாளைப் பூணிட்டதுபோல் ஓர் உரையும் வரையத் துணிந்தது கற்றேர்க்கு நகைப்பையே உண்டாக்கும். ஆனால், அறிஞர்கள் என் வழுவுடை நூலைத் தழுவிடவின்றி உலகமாதாவாகிய ஸ்ரீ பரமேஸ்வரியின் திருநாமத்தின் பொருட்டு இதிற்கிருந்தும் குற்றங் களைந்து குணந்தழீஇக் கொள்ளுமாறு பணிவோடு வேண்டுகிறேன்.

வே. க. நாகமணிப்பிள்ளை

நயினை

உறையாசிரியர் உரை

தொடுக்கும் கடவுள் பழம் பாடல் தொடையின் பயனாக விளங்கும் அன்னையின் அருள் நலத்துள் திணோத்துப் பலர் தீஞ்சுவைக் கவிதைக் கணிகளை அருளினர். அவர்களுள் ஒருவர் ஈழநாடு நயினேதீவு வே.க. நாகமணிப் புலவர் அவர்கள். அக்கவிஞர் பெருமான் ஸ்ரீநாகபூஷணித் தாய்க்கு அலங்கரித்த முப்பது பாமலர்கள் கொண்ட மாலையே ‘நயினை நிரோட்ட யமக அந்தாதி’ என்பது இவ்வந்தாதி சொல்நயம், பொருள் நயங்களிற் சிறந்து விளங்குகின்றது.

நிரோட்டம (நிர் + ஓஷ்டம்) என்பது இதழ் குவிதலாலும், இதழ் இயைதலாலும் பிறக்கும் எழுத்துக்கள் கலவாமற் பாடுவது. உ, ஊ, ஒ, ஒ, ஒள என்ற உயிர் எழுத்துக்களும், அவற்றின் இயைபு கொண்ட உயிர்மெய் எழுத்துக்களும், ப், ம், வ் என்ற மெய் எழுத்துக்களும், அவற்றின் இயைபு உயிர்மெய் எழுத்துக்களும், ஆக நூற்றுப் பத்தொன்பது எழுத்துக்கள் வாராமல் அமையும் பாடலே நிரோட்ட மாகும். நிரோட்டம் என்பதை நிரோட்டகம் என்றும் நிரோட்டியம் என்றும் வழங்குவதுமண்டு. ஓஷ்டம் - உதடு.

“எய்தற்கரிய தியைந்தக்கால் அந்திலையே
செய்தற்கரிய செயல்” (திருக்குறள் - 489)

என்னும் குறள் நிரோட்டமாக அமைந்துள்ளமை அறிந்து மகிழ்தற் பாலது.

யமகம் என்பது மடக்கு. வந்த சொல்லே வருவது தண்டி யலங்காரம் எழுத்தின் கூட்டம் இடை பிறிதின்றியும் பெயர்த்தும் வேறு பொருள் தரின் மடக்கெனும் பெயர்எனக் கூறுகின்றது. பாடலில் ஒரு சொல்லே மீண்டும் மீண்டும் வந்து வெவ்வேறு பொருள் தருவதாயின் அது யமகம் எனப்பெறும். யமகம் இரண்டெழுத்து முதல் பன்னிரண்டு எழுத்துவரை வரும் என்பர்.

அந்தாதி என்பது அந்தம், ஆதியாக வரப்பாடுவது. முதற்பாடலின் இறுதியில் நிறுத்திய எழுத்தாவது, அசையாவது, சீராவது, சொல்லாவது, அடியாவது அடுத்த பாடலின் முதலில் வருதல்

அந்தாதியாம். அந்தாதி நூலின் இறுதிப் பாடலின் ஈற்றுச் சொல் முதற் பாடலின் முதற் சொல்லாக மண்டலித்து வரும். சீரேனும், அசை யேனும் மண்டலித்து வருதலும் உண்டு. இவ்விலக்கணங்கள் யாவும் அமையப்பெற்றுக் கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பில் இந்நால் இலங்கு கிண்ணது. தமிழில் எழுந்துள்ள நிரோட்டயமக அந்தாதி நூல்கள் மிக மிகச் சிலவே. சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் இயற்றிய திருச்செந்தில் நிரோட்ட யமக அந்தாதி, சு. வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் இயற்றிய திருத்தில்லை நிரோட்டயமக அந்தாதி, இராமசாமி ஜயர் இயற்றிய திருவையாறு நிரோட்டயமக அந்தாதி, தண்டபாணி சுவாமிகள் இயற்றிய சிவபெருமான் ஏகத்தாள் இதழ் அகல் அந்தாதி முதலாய ஒருசில நூல்களே கிடைத்துள்ளன. ஏகத்தாள் - யமகம், இதழ் அகல் - நிரோட்டம். ஏகத்தாள் இதழ் அகல் அந்தாதி என்பதே நிரோட்ட யமக அந்தாதி.

இலங்கையிலிருந்து வெளிவரும் முதல் நிரோட்டயமக அந்தாதி நூல் இதுவாகுமென்பது பாராட்டுதற்குரிய செய்தியாகும். காப்புச் செய்யுனும் நிரோட்டமாக இருத்தலும், காப்புச் செய்யுள் நீங்கலாக நூட்செய்யுட்கள் முப்பதும் உயிரெழுத்துத் தொடக்கமாக அமைந் திருத்தலும் (அகரம் - 17, ஆகாரம் - 12, ஜகாரம் - 1) இந்நாலின் தனிச் சிறப்புக்களாகும்.

இந்நாலுக்கு நூலாசிரியரே ஓர் உரையும் இயற்றி 1930 ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டுள்ளார். காலத்திற்கேற்ப மேலும் சற்று எளிமை பொருந்திய உரை வேண்டுமென என் இனிய உழுவலன்பர் நயினை திரு. மு. நவரத்தினம் அவர்கள் விரும்பிய பேரார்வ மிகுதியாலும், மகா கவிகள் தாமியற்றிய நூலிலுள்ள நயங்களைத் தாமே முற்றுறக் கூருராதவின் அவற்றை வெளிப்படுத்தவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டமையாலும், அம்மையின் திருவருள் நலத்துள்ளிலைத்து வந்த இப்பாக்களுள் மேலும் புத்தம் புதிய பொருள்கள் பொதுந்து கிடத்தவின் யாம் பெற்ற இன்பத்தைப் பிற்றும் துய்க்க வேண்டுமென எளியேன் கருதியதாலும் இப்புத்துரை எழுதலானேன்.

பாடல்கள் மூலத்திலுள்ளவாறு சொற்பிரிப்பின்றியும், பொருள் உணர்ந்து படிப்பதற்கு ஏற்றவகையில் பிரித்தும் தரப் பெற்றுள்ளன. ஒவ்வொரு பாடலிலும் யமகமாக அமைந்துள்ள பகுதிகளே தலைப்புக் களாகக் கொடுக்கப் பெற்றுள்ளன. அகத்துறைப் பொருளாமைந்த 3, 11, 18, 23, 28 ஆகிய எண்ணுள்ள பாடல்களுக்கு அவற்றுக்குரிய நேரப்

பொருள்களுடன் நாயக நாயகி பாவமாகக் கொள்ளத்தகும் பொருள் களும் தரப்பெற்றுள்ளன.

இந்நாலுக்குப் புத்துரையை எளியேன் எழுதினேன் என்பது ஓர் உபசாரமே. என் அருமைத் தந்தையார், சிவநெறிச் செல்வர், கல்வெட்டாராய்ச்சிப்புலவர், வித்துவான், பேராசிரியர், திருப் பனந்தாள் செந்தமிழ்க் கல்லூரியின் முன்னாள் முதல்வர் உயர்திருவாளர் கா.ம. வேங்கடராமமூயா எம்.ஏ, பீ.ஓ.எல் அவர்களின் பேரறிவின் வெளிச்சத்தில் இருந்து எழுதினேன் என்பதே பொருத்தமாகும். இவ்வரைகானும் பணிக்கு மிக அதிக அளவில் அவர்கள் உதவினார்கள். அவர்களின் பொன்னடிகளைத் தொழுது மகிழ்கின்றேன்.

இப்புத்துரை வரைய இடைவிடாது தூண்டிய நண்பர் திரு. மு. நவரத்தினம் அவர்களுக்கும், இதனை வெளியீடு செய்யும் அன்பர் களுக்கும் என்பணிவுகலந்த நன்றி உரியதாகும்.

யாவற்றுக்கும் மேலாம் ஸ்ரீ நாகபுஷணித் தாயின் மிகு பேரருளைச் சிந்தித்து வந்திக்கின்றேன்.

‘அலங்கல் அந்தாதியது ஆர் நயினையள்’

‘இக்கண் நிலன் அறியத் தரித்தாள் இல்லை அச்சங்களே’

நன்றியுடன்

ம.வே. பசுபதி
திருப்பனந்தாள்.

—
சிவமயம்

சிறப்புப் பாயிரம்

வித்துவசிரோமணி பிரம்ம ஸ்ரீ சி.கணேசையரவர்கள்

- என்சீர் ஆக்ஸீரிய விருத்தம்

திருவிளங்கு நயினையந் திவகத்து வாழும்
 தேவியொரு நாகபூ ஷணிதன் மீதே
 கருவிளங்கு முயிர்கள் படித் தின்பம் மேவக்
 கணிநிரோட்ட யமகவந் தாதி செய்தான்
 பெருவிளங்கு கலைகளெலாந் தெளியக் கற்றேன்
 பெரிதுகவி இயற்கையினிற் பாடும் நாவான்
 தருவிளங்கு கரமுடையான் நீதி மிக்கோன்
 சகம்போற்றும் நாகமணிப் புலவன் தானே.

பொழிப்புரை : செல்வம் விளங்குகின்ற நயினை என்னுந் தீவினுள் நினை பெற்றுள்ள ஒப்பற்ற தேவியாகிய ஸ்ரீ நாகபூஷணியின் மேல், கருவில் பொருந்திப் பிரக்கும் மாணிடஉயிர்களெல்லாம் படித்து வீடுபேற்றினை அடைய எழுத்துக் கணக்கீடுச் செய்யும்படியான நயினை நிரோட்டயமக அந்தாதி என்னும் நூலைச் செய்தான். அவன் யாவுளேவனின் பெருமையுடன் விளங்குகின்ற கலைகள் எல்லாவற்றையும் தெளிவுறக் கற்றவனும், மிகுந்தியான கவிதைகளை இயற்கையாகப் பாடும் நாவினை உடையவனும், கற்பக தருவைப் போன்ற கொடைக்கரத்தை யடுதையவனும், நீதித் தீர்த்தில் மிக்கவனும், ஆகிய உலகம் பேற்றும் நாகமணிப் புலவனேயாவன்.

கருத்துக்கருத்து: உலகம் போற்றும் நயினை நாகமணிப் புலவர், நயினாதீவில் எழுந்தருளியுள்ள நாகபுஷணித்தாயின் மேல் நிரோட்ட யமக அந்தாதி செய்தார். இங்ஙனம் செய்ததன் நோக்கம் மானுபர் இதனைப் பயின்று வீடுபேற்றையை வேண்டும் என்பதேயாம்.

குறிப்புரை: அம் - அழகிய, ஒரு - ஒப்பற்ற, இன்பம் - வீடுபேறு,
 தரு - கற்பக விருட்சம், சகம் - உலகம், நிரோட்டம் - நிரோட்டம்

விளங்கவரை: உயிர்கள் என்றது இங்கு மக்கள் உயிரையே குறிக்கின்றது. 'படித்து இன்பம் மேல்' என வருவதால். கருவிளங்கும் உயிர்கள் எனப் பிறவித் துண்பம் சுட்டப்பெறுதலால் இன்பம் என்றது வீடு பேறே. பிறவித் துண்பம்

ஆவதை மணிவாசகரும் 'எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன்' என்பதால் அறியலாம். வீடுபேற்றினை 'அந்தமில் இன்பம்' என்பதுமுண்டு. நேரசை தொடக்கமான கவியாயின் அடிதோறும் பதினூறு எழுத்தக்களும், நிரையதை தொடக்கமான கவியாயின் அடிதோறும் பதினேழு எழுத்துக்களுமாக அமையப் பாடப்பெறும் கட்டளைக் கலித்துறை என்ற பாடல் வகையால் செய்யப் பெற்ற நூலாதலின் 'கணி நிரோட்டம்' என்றார்.

ஆசுகவி, மதுரகவி, சித்திரகவி, வித்தாரகவி எனக் கவிகள் நால்வகையால் 'பெரிதுகவி இயற்கையினில் பாடும் நாவண்' என்றது 'ஆசுகவி' எனக் கவியதாம். எத்தகைய கட்டுப்பாட்டுள்ளும் நின்று, வலிந்த முயற்சியின்றிக் கருத்துப் பிழையாமல் பாடுவோர் ஆசுகவிகள். இந்நாற் பாடல்களும் இதழ் ஒட்டாமை, நான்கு அடிகளிலும் யமகம் அமைத்தல், நேர் தொடக்கப் பாடல்களுக்குப் பதினூறும், நிரை தொடக்கப் பாடல்களுக்குப் பதினேழும் எழுத்தமைதல், வெண்சீர் வெண்டளையும், இயற்சீர் வெண்டளையு மன்றிப் பிறதளை விரவாமை, அடிதோறும் ஸ்ற்றுச்சீர் விளங்காய்ச் சீராயமைதல் போன்ற கட்டுள் நின்று வலிந்த முயற்சியின்றிச் சூரி நாகபூஷணியம்மைமேற் கவறப்பெறும் அரிய கருத்துக்கள் குறைவுபடாமல் அமைந்துள்ள சீறப்பு நோக்கி இந்நாலாசிரியரை அங்கானம் கவரினார்.

மேலுலகில் வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவன நல்குவன மூன்று. அவை காமதேனு, கற்பகதரு, சிந்தாமணி என்பன. இவற்றுள் நடுவுலகிற்கும் கற்பக தருணவுயோத்த கொடைக்கரம் உடையவர் இந்நாலாசிரியர் என்பதைத் 'தருவிளங்கு கரமுடையான்' எனக் குறித்தார்.

—
சிவமயம்

அனீந்துரைச் செய்யுள்

திரு. வை. இராமநாதன் அவர்கள்

கலித்துறை

பேரா சிரியர் பெரம்புல வோருமுன் பேசுதுடி
சேரா யமகவந் தாதி நயினையிற் ரேவி தன்மேல்
ஆராத காத லுடன்புனைந் தான்வெள் எலர்ப்பொகுட்டு
வாரீச் மின்னுறை நாவுடை நாக மணிநயந்தே.

பொழிப்புரை: பேராசிரியர்களும், பெரிய புலவர்களும் வியந்து புகழும், இதழ் சேராத யமக அந்தாதி நூலில் நயினையில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸீ நாகபூஷணித் தேவியின் மேல் குன்றுத் தேவன்புடன் விரும்பிப் புனைந்தான் வெண்தாமரைப் பொகுடின்மேல் உறையும் கச்சனீந்த தெய்வக் கலைமகளைத் தனது நாவில் தங்கக் கொண்ட நாகமணிப் புலவன்.

கருத்துரை: இவ்வந்தாதி யாவரும் போற்றும் தகையது. இதைப் புனைந்த நாகமணிப்புலவர் பிரமனுக்கு ஒப்பானவர்.

கறிப்புரை: பேசும் - புகழும், துடிசேரா - இதழ் ஒட்டாத, ஆராத - குன்றுத், வெள்ளலர் - வெண்டாமரை, பொகுட்டு - தாமரையின் நடுமேடு, வார் - முலைக்கச்ச, சசமின் - தெய்வக்கலைமகள், வாரீசம் - வாரிசம் - தாமரை எனலுமாம்.

விளக்குவரை: : வெண்டாமரை மலர்மேல் வீற்றிருக்கும் கலைமகள் நாகமணிப் புலவர் நாவிலும் உறைகின்றார்கள் என்பதால் இப்புலவர் பிரமனுக்கு ஒப்பாகின்றார். கலைமகள் பிரமன் நாவில் உறைபவளாகப் பேசப்பெறுவதால்

‘கலைமகள் வாழ்க்கை முகத்த தெளினும்
மலரவன் வண்டமிழோர்க் கொவ்வான் - மலரவன் செய்
வெற்றுடம்பு மாய்வனபோல் மாயா புகழ் கொண்டு
மற்றிவர் செய்ய முடம்பு’

என நீதிநெறி விளக்கத்தில் அருட்டிரு குமரகுருபர அடிகளார் புலவர்களைப் பிரமனுக்கு ஒப்பாகவும், மேலாகவும் கூறியிருத்தல் காண்க. துடித்தல் தொழில் உடையதாதவின் இதழைத் துடி என்றார்.

நயினை நிரோட்ட யமக அந்தாதி (மஹமும் புலவர் உறையும் புத்துரையும்)

காப்பு

நீரகந் தங்கந் தகைசால் நயினையி நீடரிசே
ராரகந் தங்கந் தரித்தாட் கந்தாதி யலங்கரிக்கக்
காரகந் தங்கந் தனைநேர நாடிய கைதரநற்
ரூரகந் தங்கந் தனிற்காட் டிறைதன் சரண் சரணே

நீர் அகம் தங்கு அம் தகைசால் நயினையில் நீடு அரி சே
ரார் அகம் தங்கு அந்தரி தாட்கு அந்தாதி அலங்கரிக்கக்
கார் அகம் தங்கம் தனை நேர நாடிய கைதரநல்
தாரகம் தம் கம் தனில் காட்டு இறை தன் சரண் சரணே.

புலவருரை : (நீர் அகம் தங்கு அம் தகைசால்) நீர்நிலைகள் பொருந்தப் பெற்ற
அழகிய தகுதியையுடைய, நயினையம் பதியின் கண்ணே எழுந்தருளியிருக்
கின்ற நீண்ட சர்ப்பாங்களால் இயைந்த மாலையாகிய தொடலைத் தீருமேனியின்
கண்ணே தரித்தருளிய நாகபூஷணி அம்பாள் பேரில் நிரோட்டமயமக
அந்தாதியைச் சிறப்பாகச் செய்தற்கு (கார் அகம்) எனது இருண்மயமான
மனமானது தங்கம்போற் சுத்தமடையவும், நினைக்கின்ற நல்ல சொல்லும்
பொருளும் தந்து உதவுவும் (நல் தாரகம் தம் கம் தனில்) நல்ல பிரணை
சொரூபத்தை தம்முடைய சீர்சினிடத்தே காட்டியருளுகின்றவராகிய விநாயகக்
கடவுளுடைய தீருவடிகளே புகலிடம் என்றவாறு.

பொழிப்புரை : நீர்நிலைகள் நிறைந்த அழகிய தகைமையுடைய நயினை என்னும்
பதியில் நீண்ட பகைமையைச் சேராதவர்களின் மனத்தில் தங்கும்
அந்தரியாகிய ஶீர்நாகபூஷணி அம்மையின் தீருவடிகட்கு (எளியேன்) பாமாலை
யாகிய இவ்வந்தாதியை அழுகாச் சூட்டவும், இருண்ட மனம் தங்கத்தை ஒத்து
விளாங்கவும், வேண்டியன் கைவரப் பெறவும், நல்ல தாரகமந்தீரத்தைத் தும்
சிரத்தில் காட்டியருளிய விநாயகக் கடவுளின் தீருவடிகளே பற்றுக் கோடாகும்.

கருத்துரை: ஶநி நாகபூஷணி அம்மையின் தீருவடிக்கு இவ்வந்தாதியை அலங்கரிக்க விநாயகனின் தீருவடிகளே சரணம்.

குறிப்புரை: அுரி - பகைமை, தாட்கு - தானுக்கு, கார் - கரிய, இருள் மயமான, தாரகம் - பிரணவம் - ஓம், கம் - சிரம், சரண் - திருவடி, சரண் - பற்றுக்கோடு

விளக்கவுரை: இப்பாடலுள் 'அகம் தங்கம்' என்பது யமகம். 'நீர் அகம் தங்க அம் தகைசால் நயினை' என்ற தொடருக்கு நல்ல தன்மைகள் மனத்துட் கொண்ட பெருந்தகையர் பொருந்தியுள்ள நயினை என்றும் பொருள் கூறலாம். நீர் - நீர்மை, அம்தகை - பெருந்தகையர். அரி என்னும் சொல்லைப் பகைமை என்னும் பொருளில் 'அரி அரணம் செற்றுங்கு' என ஆழியுலாவில் சேரமான் பெருமாள் நாயனார் ஆண்டிருத்தல் காண்க. 'நீடு அரி சேரார் அகம் தங்கு அந்தரி' என்பதால் தெய்வ நிந்தனை செய்பவர் நீங்கலாக மற்றுள்ளார் யாவர்க்கும் அன்னை அருள் புரியுந் தன்மை புலப்படுத்தப் பெறுகின்றது. 'நீடு அரி சேர் ஆர் அகம் தங்கு அந்தரி' எனப்பிரித்து, நீண்ட பாம்புகளை மாலைகளாக உடலில் தங்கப்பெற்ற அம்பிகை என்றும் பொருள் கூறலாம். அரி - பாம்பு.

(நீடு அரி சேர் ஆர கந்து அங்கம் தரித்தாட்கு - எனப் பிரித்துச் சர்ப்பங் களாவியைந்த மாலையாகிய தொடரைத் தீருமேனியின் கண்ணே தரித்தருளிய நாகபூஷணி அம்பாள் பேரில் எனப் பழைய உரை காணப்படுகின்றது. அரி - பாம்பு, ஆரம் - மாலை, ஆரகந்து - மாலையாகிய தொடர்.)

நூல்

1. அலரி யனந்தம்

அலரி யனந்தங் கயனு யிரங்கண ஞாழலிந்
தலரி யனந்தங் கயனயந் தாடனை யங்கத்தினெள்
ளலரி யனந்தங் கயஞ்சேர் நயினையி லன்னையென் ரேற்
றலரி யனந்தங் கயிலையிட் டேத்திடி னஞ்சலின்றே.

அலரி அனம் தங்கு அயன் ஆயிரம் கணன் ஆர் அழல் இந்து
அலர் இயல் நந்து அம் கையன் நயந்தாள் தனை அங்கத்தின் எள்
ளல் அரி அனந்தம் கயம் சேர் நயினையில் அன்னை என்று ஏற்று
அலர் இயல் நம் தம் கை இலை இட்டு ஏத்திடின் அஞ்சல் இன்றே.

புலவருரை: (அலரி, அனம் தங்கு அயன்) சூரியனும், அன்ன வாகனனுகிய
பிரமனும், இந்திரனும், நிறைவள்ள அக்கினியும், சந்திரனும் (அலர் இயல்
நந்து அம்மையன்) பிரகாசிக்கின்ற இயல்பினைபுடைய சங்கைக் கையிலே
தரித்த திருமாலும் துகிக்கப் பெற்றவராகிய நாகபூஷணி அம்பாளைச் சௌர்த்திலே
வருகின்ற (எள்ளல் அரி அனந்தம் கயம்) இகழுத்தக்க குறைகளைத் தீர்க்கின்ற
அளவற்ற தடாகங்கள் நிறைந்த நயினையம்பதியில் எமதுதாயே என்று ஞாழல்
அரிய நந்தம் கை இலை) பொறுத்தர்களிய நமது கையினுலைடுத்த பத்திரங்களை
இட்டுத் துகிக்கின் யாதோர் பயமுமில்லை.

பொழிப்புரை: சூரியனுவும், அன்னத்தை வானமாகக் கொண்ட பிரமனுவும்,
ஆயிரங்கணக்களைப் பெற்றிருந்த இந்திரனுவும், மிக்க அக்கினியினுவும்,
சந்திரனுவும், ஒளிமலரும் இயல்புடைய சங்கைக் கையில் கொண்ட
திருமாலினுவும், வழிபடுதற்காக நயக்கப்பெற்ற ஸீ நாகபூஷணியைத்
தடாகங்கள் பொருந்திய நயினையில் நம்தாய் இவளே என்று உறுதியுடன்
உணர்ந்து, விரிந்த நம் கையால் ஒரு பச்சிலையேனும் இட்டு ஏத்தினால்
சௌர்த்தினால் வருகின்ற எண்ணற்ற எள்ளல், பகைமை, அச்சம் முதலியன
யாவும் இல்லையாம்.

கருத்துரை: எல்லாக் கடவுளர்களும் வழிபட விரும்பும் நாக பூஷணியைத் 'தாய்'
என உணர்ந்து ஏத்தினால் சௌர்த் துயர்கள் யாவும் நீங்கும்.

கறிப்புரை: அலரி - சூரியன், அனம் - அன்னம், அயன் - பிரமன்,
கணன் - கண்ணன், ஆர் அழல் - மிக்க அக்கினி, இந்து - சந்திரன்,
அலர் இயல் நந்து - மலரும் இயல்புடையசங்கு, அரி - பகைமை,
அனந்தம் - எண்ணற்ற, கயம் - தடாகம், அலரிய - விரிந்த, அம்கயன்
- அம்மையன், கயிலைஇட்டு - கை இலை இட்டு

விளக்கவுரை: இப்பாடலுள் 'அலரியனந்தங்க' என்பது யமகம் 'நயந்தாள் தனை, கயம் சேர் நயினையில், அன்னை என்று ஏற்று அலரிய நம்தம் கை இலை இட்டு ஏத்திடன், அங்கத்தின் அனந்தம் எள்ளல் அரி அஞ்சல் இன்றே' எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

அலரி - சூரியன் புலர்த்துகின்ற பொழுதுக்குப் புலரி எனப் பெயர் உள்ளது போலத் தாமரையையும், உலகையும் அலர்த்துகின்றவனை அலரி என்பது ஒரு வழக்கு. இந்திரன் ஆயிரம் கண்ணனுக இருந்து மதுரைச் சொக்கவிங்கப் பெருமானை வழிபட்டு அச்சாபம் நீங்கப் பெற்றவரலாறு, பரஞ்சோதி திருவிலையாடற் பூராணம் இந்திரன் பழித்தத் தடலத்துள் விரிவாகக் காண்க. 'கை இலை இட்டு ஏத்திடன்' என்பது 'யாவர்க்குமாம் இறைவர்க்கொரு பச்சிலை' என்ற திருமூலர் திருமந்திரத்தை உட்டகொண்டது.

இந்நாவின் ஸற்றுப்பாடவின் ஸற்றுச் சீராகிய அலங்கலை என்பதன் கண் உள்ள 'அல' என்ற அசை மண்டலித்து இப்பாடவின் முதல்கையாக வந்துள்ளது.

(அங்கத்தின் எள்ளல் அரி அனந்தம் கயம் சேர் நயினை எனக் கொண்டு சரீரத்திலுள்ள இகழுத்தக்க பிணிகளை நீக்க ஆற்றல் மிகுந்த எண்ணற்ற தடாகவுக்களோடு கூடி விளங்கும் நயினை என்பர் பழைய உரைகாரர். எள்ளல் - இகழுத்தக்க நோய், அரி - அரிதல் - தீர்த்தல்.

2. அஞ்சக்கரம்

அஞ்சக் கரந் திக மையிடத் தாயட லாஜையிடர்க்
கஞ்சக் கரந்திரித் தாரிளை யாயென தந்தியநே
ரஞ்சக் கரந்தைய தாநின்ற காலையி லந்தகனை
ரஞ்சக் கரந்திட வின்று ணயினையி லாரணியே

அஞ்ச அக்கரம் திகழ் ஜ இடத்தாய் அடல் ஆனை இடர்க்கு
அம் சக்கரம் திரித்தார் இலையாய் எனது அந்திய நே-
-ரம் சக்கு அரந்தையதா நின்ற காலையில் அந்தகனை
அஞ்சக் கரந்திடல் இன்று ஆள் நயினையில் ஆரணியே.

புலவருரை: (அஞ்ச அக்கரம் திகழ் ஜ இடத்தாய்) பஞ்சாட்சர சொளுபியாய் விளங்குகின்ற தலைவராகிய சிவபிரானது வாமபக்கத்தில் இருப்பவரே, வலிய யாளைக்கு முதலையால் வந்த துன்பத்துக்கு (அம் சக்கரம் திரித்தார்) அழகிய சக்கராயதுத்தைச் சுழற்றி எறிந்த திருமாலுக்கு இளையவரே, எனது அந்திய நேரத்தில் (சக்கு+அரந்தையதா) கணகள் வருந்தத்தக்கதாய் நிலைத்தபோது

யமனுனவன் (அஞ்சக் கரந்திடல் இன்றி ஆள்) அஞ்சம்படி பிரசன்னமாகி ஆண்டருள்வீர் நயினையம்பதியின்கண் எழுந்தருளியிருக்கின்ற வேத முதல்வியே.

பொழிப்புரை: நயினையிற் கோயில் கொண்டிருக்கும் மறைவடிவானவளே, தீருவைந்தெழுத்தாக விளங்குகின்ற எம் தலைவராகிய சிவப்ரானின் கிடப்பாகத்தை இடமாகக் கொண்டவளே, வலிமை பொருந்திய கஜேந்திரனின் முதலைவாயிற் சிக்கிய துயர் தீர்ப்பதற்காக அழகிய தன் சக்கரப்படையை சுழலவிட்ட தீருமாலுக்கு இளையவளே, என் முடிவு ஜோதத்தில் கண்கள் குத்திட்டுப் போகும் போது கூற்றுவனுர் அஞ்சம்படி நீ வெளிப்பட்டுத் தோன்றி ஆட்டகாள்வாயாக.

தறியுரை: அஞ்ச அக்கரம் - திருவைந்தெழுத்து, அக்கரம் - அக்ஷரம், ஐ - தலைவன் - சிவன், அந்தியநேரம் - மரணவேளை, சக்கு - சட்ச - கண், அரந்தை - கண்கள் குத்திட்டுப் போகும் மரணநிலை - துன்பம், அந்தக் கண் - கூற்றுவன், கரந்திடல் இன்று - ஒளிக்காமல் - வெளிப்படத்தோன்றி, ஆரணி - வேதவடிவானவள்

விளக்குவரை: இப்பாடலுள் அஞ்சக்கரம் என்பது யமகம். தீருமாலுக்கு அம்பிகை இளையவள் என்பதைன் 'என்றும் மூவா முகுந்தற்கு இளையவளே' என்று அருஞ்சின்றார் அபிராமிப்பட்டர். அரந்தை என்னும் சொல்லை இங்கு கண்ட பொருளிலேயே 'அரந்தை தீர்க்கும் அடியவர்' எனச் சேக்கிழாரும் அருளிச் செய்துள்ளார்.

3. ஆரணியத்தம்

ஆரணி யத்தந் தனக்கிணை யாஞ்சடை யத்தரத்தத்
தாரணி யத்தந் திரநிறைத் தாள்திரி யந்தியினை
யாரணி யத்தந் தடங்கணல் லாய்செல்ல வன்றிலிற்சென்
ரூரணி யத்தந் திலரகன் ரூர்தங்கை யாரத்தையே

ஆர் அணி அத்தம் தனக்கு இணையாம் சடைஅத்தர் அத்தத்து
ஆரணி அத் தந்திரம் நிறைத்தாள் கிரி அம் நயினை
ஆரணியத்து அம் தடம் கண் நல்லாய் செல்லல் அன்று இவில் - சென்
ரூர் அணியத் தந்திலர் அகன்றார் தம் கை ஆரத்தையே.

புலவருரை: (ஆர் அணி அத்தம் தனக்கு இணையாம் சடை அத்தரி கொன்றை மாலையைத் தரித்த பொன் போலுஞ் சடையையுடைய பிதாவாகும் பரமசிவனது வாமபாகத்தில் இருக்கின்ற வேதமுதல்வியும் (அத்தந்திரம்) அந்தச்

சிவாகமங்களிலே நிறைந்துள்ளவருமாகிய நாகபூஷணி அம்பாள் எழுந்தருளி இருக்கின்ற நயினையம்பதியிலுள்ள மாலையிடத்ததான் (ஆரணி யத்து அம் தும் கண் நல்லாய்) அழகிய நீண்ட கண்களையுடைய தலைவியே செல்லறக். அன்று எமது மனைக்கு வந்தவராகிய தலைவர் (அணியத் தந்தீலர்) தமது கையினிடத்துள்ள மாலையை நீ அணியும்படி தந்தாரில்லை.

பொழிப்புரை: அழகிய நீண்ட கண்களையுடைய தலைவியே, கொன்றை மாலையை அணிந்த பொன்னானுத்த சடையை உடைய தலைவராகிய சிவனின் இடப் பாகத்தில் உள்ள மறைவுஷவானவளும், ஆகமங்களில் நிறைந்து விளங்கு பவருமாகிய ஶநி நாகபூஷணி எழுந்தருளியுள்ள நயினையிலுள்ள குறிஞ்சி நிலத்தலைவர் (அன்று) ஆரணியத்தில் எம்மை நீங்குதலுக்கு ஒருப்படாது நம்மில்லிற்கு வந்தார். (இன்றே) தம்மக யகத்ததாகிய மாலையை யான் அணியத் தராதவராகக் காட்டில் நின்றும் பிரிந்து சென்றார்.

கருத்துரை: தலைவன் முன்பொருநாள் எம் இல்லிற்கு வந்தபோது பிரிந்து செல்ல இசையவில்லை. இன்றே பிரிந்து சென்றான். அவன் மீண்டும் வரும்வரை நான் மனம் ஆற்றி இருப்பதற்குத் தன் கை மாலையையும் என்னிடம் தாராது சென்றான்.

குறிப்புரை: ஆர் - கொன்றை, அத்தம் - பொன், அத்தர் - தலைவர் - சிவன், அத்தம் - (அர்த்தம்) பாதி, ஆரணி - மறை வடிவானவள், (ஆரணம் - வேதம்), தந்திரம் - நூல் - ஆகமம், சிரி - மலை, ஆரணியம் - காடு (சோலை), தடம்கண் - பெரிய விசாலமான கண், செல்லல் அன்று - பிரிவுக்கு ஒருப்படாது, ஆரம் - மாலை.

விளக்கவுரை: இப்பாடுவள் 'ஆரணியத்தம்' என்பது யமகம். இது தீருமணத்திற்கு முந்தீய களவொழுக்க காலத்து நிகழ்ச்சியாகும். இக்காலத்தில் தலைவியை நாள்தோறும் சந்திக்கும் தலைவன் இரு பிரிவுகளைக் கொள்ளலாம். அவற்றுள் ஒன்று ஒருவழித் தணத்தல். இவர்கள் களவொழுக்கம் அயலார்க்குப் புலப்பட்டு ஊரில் அலர் பேசுங்காலத்தில் தலைவன் சிறிது காலம் தலைவியைக் காண வாராதிருப்பான். அது ஒருவழித் தணத்தல் எனப்படும். தீருமணத்திற்காகப் பொருள் ஈட்டப் பெண்ணிப் பிரிவது மற்றொருவகைப் பிரிவாகும். இது 'வரைவு இடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதல்' எனப்படும். ஒருவழித் தணத்தஞான்று பிரிவாற்றுத் தலைவி கூற்றுக் கூறப்படல் அமைந்துள்ளது.

இஃது நாயக நாயகி பாவம் கலந்த பாடல். இவ்வாறு வரும் பாடல்களில் தலைவன் சிவன், தலைவி ஆன்மா. இறைவன் இன்னும் தனக்கு அனுக்கிரகிக்க வில்லை என உயிர் வருந்துகின்றமை பொருளாகும். 'முன்னம் அவனுடைய

நாமம் கேட்டாள்' என்னும் அப்பரடிகளின் திருத்தாண்டகமும் இவ்வகையில் மைந்திருத்தல் காண்க.

இப்பாடலுள் 'அத்தந்திரம் நிறைத்தாள் கிரி' என்றமையால் பிரிந்த தலைவன் குறிஞ்சி நிலத்தலைவன் என்பது புலப்படும். 'செல்லலன்று இல்லீற் சென்றுர்' என்பது பக்குவம் அற்றபோதும் இறைவன் வருவான் அவனது பேரூருள் தீற்தினை உணர்த்த வந்தது. புலவர் உரையில் 'தலைவியே செல்லற்க' என இருத்தலால் தோழி கூற்றுக்க் கொள்வதும் அமையும். தலைவனை முன்பு சந்தித்து இன்புற்ற சோலையினிடத்துச் செல்லற்க என்பாள் 'ஆரணியத்துச் செல்லல்' என்கின்றார். 'செல்லல் அன்றிலில் சென்றுர்' எனப் பிரித்து பிரிவாற்றுது துன்புறும் அன்றிலைப் போல் துயருடன் பிரிந்தவர் மறந்தனரே எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். செல்லல் - துன்பம், 'அத்தம் (பொன்) தனக்கிணையாம் சடை' எனவும், அத்தம் தனக்கிணையாம் ஆர் (கொன்றை)' எனவும் இயைக்கலாம், மாலை தந்தீலர் எனப் பேசப் படுதலால்.)

4. மூரந்தரிக்க

ஆரந் தரிக்கத் தரியா ரிலைகிள்ளி யர்ச்சனைக்கீந்
தாரங் தரிக்கத் தலையார்கங் காளியென் றஞ்சலிசெய்
யாரந் தரிக்கந் தளிசேர் நயினை அடைந்திடற் கெண்
ஞௌந் தரிக்க நடக்கின்ற காலையி ஞற்றிடர்க்கே

ஆர் அந்து அரிக்கத் தரியார் இலைகிள்ளி அர்ச்சனைக்கு ஈந்து
ஆரம் தரிக்கத் தலையார், கங்காளி என்று அஞ்சலி செய்
யார் அந்தரிக்கு அம் தளிசேர் நயினை அடைந்திடற்கு என்
ஞௌர் அந்தரிக்க நடக்கின்ற காலையில் ஆற்று இடர்க்கே.

புலவருரை: அந்துப் பூச்சி அரிப்பினும் பொறுக்கமாப்பாத உடம்பினையுடைய யார் பத்தீரங்களை எடுத்து அர்ச்சனைக்காகக் கொடுத்து, (துரிக்க ஆரம் தலையாரி) சாத்துதற்கு மாலையும் கட்டார்கள். அந்தரி என்னும் திருநாமத்தை யுடைய நாகபூஷணி அம்பாளுக்கு (அம் தளி சேரி) அழகிய திருக்கோயில் அமையப் பெற்ற நயினையம் பதினைத் தரிசித்தற்கு நிலையார்கள். (அந்தரிக்க) யாதோர் துணையுமில்லாது நடக்கின்ற இறுதிக்காலத்தீவுள்ள வழித் துன்பத்துக்குத் துணையாவார் வேறியார் (ஆற்றிடர்க்கே ஆர்).

பொழிப்புரை: அந்துப் பூச்சி அரித்தாலும் பொறுக்காத இழிந்த சர்வத்தைக் கொண்ட இந்த மானுடர்கள் அம்பிகைக்கு இலைகிள்ளி அர்ச்சனைக்குக் கொடுக்கமாப்பார்கள். அவன் அணிய மாலை கட்டித் தருமாப்பார்கள். கங்காளி (எலும்பு மாலை அணிந்தவள்) என்று துதிக்கமாப்பார்கள். அம்பிகையின்

அழகிய திருக்கோவில் அமைந்துள்ள நயினையை அடைய வேண்டும் என்றும் எண்ணமாட்டார்கள். மரண அவத்தை வரும்போது இவர்களுக்குத் துணையாவார் யார்? யாருமில்லை.

கருத்துரை: நயினையை அடைந்து அன்னையை அரச்சித்துத் துதீத்தால் அவள் துணையாவாள். இடர்களைவாள்.

கறிப்புரை: அந்து - அந்துப்பூச்சி, தரியார் - தாங்கமாட்டார், தலையார் - புனையமாட்டார், அஞ்சலி - துதி, அந்தரி - முடிவாயுள்ளவள், தளி - கோயில், அந்தரிக்க - இறுதியை அடைய, ஆற்றுஇடர் - நேரும் துன்பம்.

விளக்கவரை: இப்பாடலுள் ஆரந்தரிக்க என்பது யமகம். 'இடர்க்கே' என்ற ஈற்றுச் சொல்லியும், 'ஆர்' என்ற முதற்சொல்லியும் இணைத்துப் பொருள் கோடலால் இப்பாடல் பூட்டுவில் பொருள் கோள் அமைந்த பாடலாகும். அந்துப்பூச்சி அரிப்பதைப் பொறுக்கமாட்டார் என்பது மானுதசரீரம் அளவால் பெரியதே யாயினும் தெய்வ சகாயம் இல்லையேல் சிறுதுன்பத்தையும் தாங்க முடியாதது என்ற கருத்தைப் புலப்படுத்துவதற்குக் கவற்பெற்றது. விரிவான பூசனை செய்ய முடியாது விழின் இலைகளினியிட்டு வணங்கினும் தேவி அருள் புரிவாள் என்பது முன்னரும் 'அலரி அனந்தம் கை இலைகிட்டு ஏத்திழின் அஞ்சல் இன்றே' என்பதால் தெளிவாகும்.

'ஆரம் தரிக்கத் தலையார்' என்ற தொடரில் நாம் மலரையேனும், இலையையேனும், பறித்து இட்டுத் தேவியை அரச்சிக்காது விழினும், பிறர் பறித்துத் தந்த மலரை மாலையாகத் தொடுக்கும் சரீரப் பிரயாசைசயாவது கொள்ள வேண்டும் என்பது நயம்.

எலும்பு மாலையை அணிந்தவளே (கங்காளி) எனதிழைக்கும் போதேனும் நமக்கு இறுதியுண்டடன்னும் உணர்வு தோன்றி இறைவியைத் தொழு முயல்வர் என்பதால் 'கங்காளி என்று அஞ்சலி செய்யார்' என்றார்.

5. ஆற்றங்கரைய

ஆற்றங் கரையரிக் கண்ணிய ரேழையி ஞெளனச்சென்
ரூற்றங் கரையடைத் தாரிடத் தாய்நி னளிநயினை
யாற்றங் கரையகி லாநெஞ்ச நெக்கின ராங்கெனைக்கண்
டாற்றங் கரையனை யாதலை நேர்கில னண்டர்கட்கே

ஆல் தங்கு அரை அரிக் கண்ணியர் ஏழையின் ஆள் எனச் சென்று
ஆற்றங் கரை அடைத்தார் இடத்தாய் நின் அளி நயினை

யால் தம் கரையகிலா நெஞ்சம் நெக்கினர் ஆங்கு எனைக் கண்டு ஆற்று அங்கு அரையனை ஆதலை நேர்கிலன் அண்டர்கட்டகே.

புலவருரை: (ஆல் தங்கு அரை அரிக் கண்ணியர்) ஆல் இலையிலே சயனிக் கின்ற வலப்பாகத்தைப் பெற்ற தீருமாலின் கண்ணைப் பூவாக ஏற்றவரும், ஏழையாகிய செம்மனச் செல்விக்குக் கல்லியாளாகச் சென்று வைகை ஆற்றின் கரையை அடைத்தவருமாகிய சிவபிரானது வாமபாகத்தில் இருப்பவரே, நயினையம் பதியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற உம்முடைய கிருபையால் தங்களது கரையாத நெஞ்சங்கள் நெக்குருகப் பெற்றவர்களைப் போல் அடியேனையும் செய்து (ஆற்று) ஆறுதலுள்ளவனுகச் செய்தருள்வீர் (அங்கு அரையனை) அந்தவலகத்திலே தேவர்களுக்கு அரசனுக இருப்பதையும் யான் விரும்பவில்லை.

பொழிப்புரை: ஆலின் இலையில் தங்கியதாகிய பாதியடலையுடைய தீருமாலின் கண் ஒன்றை மலராகத் தீருவடியில் ஏற்றுக் கொண்டருளிய சிவபெருமான் மதுரையில் வந்தி அம்மையார் ஏழை என்பதனால் அவருக்குக் கல்லியாளாகச் சென்று வைகையாற்றங் கரை அடைத்தார். அச் சிவபெருமானின் இடப் பாகத்தில் உள்ள ஸ்ரீ நாகபூஷணித்தாயே, நயினையில் எழுந்தருளி இருப்பவளே, தம் நெஞ்சம் கரைய மாட்டாதவர்களும் நெஞ்சம் நெக்குருக நின் மிகுபேரருளை எவ்வண்ணம் தருகிறுயோ அவ்வண்ணமே எனையுங் கண்டு பாலிப்பாயாக. இவ்வருள் நலத்தை யன்றித் தேவர்களுக்கு அவர்கள் உலகத்தில் மன்னானுதலையும் யான் விரும்பவில்லை.

குந்துரை: தாயே, நீயே கருணையால் வந்து என்னை ஆண்டுகொள். உன்னருளைத் தவிர இந்தீர பதவியையும் பொருளாக மதிக்க மாட்டேன்.

கறிப்புரை: ஆல் - ஆல் இலை, அரி - தீருமால், இடத்தாய் - இடப் பாகத்தில் உள்ளவளே, அளி - மிகுபேரருள், கரையகிலா - கரைய மாட்டாத, அண்டர் - தேவர், அரையன் - அரசன்.

விளக்கவுரை: இப்பாடலுள் 'ஆற்றங்கரைய' என்பது யமகம். தீருமால் ஆயிரம் தாமரை மலர்களால் சிவனை அர்ச்சிக்கையில் சிவனது தீருவிளையாடலால் ஒருமலர் குறையத், தீருமால் தமது கண்ணைப் பறித்துச் சிவனது தீருவடியில் மலராக இட்டு வணங்கினார். அப்பத்தித் தீற்ததை மௌசிசுச் சிவன் தீருமாலுக்குச் சக்கர தானம் செய்தார் என்பது வரலாறு. 'மாலுக்குச் சக்கரம் அன்றருள் செய்தவன்' என்பாடுகின்றது தீருவிசைப்பா.

'கடல்நிறவண்ணன் கண்ணென் நிடந்து
மறைச் சிலம்பு அரற்றும் மலரடிக் கணியப்
பருதி கொடுத்த சுருதி நாயகன்'

என்பர் சிவப்பிரகாசர். பாதி உடலே ஆவிலீஸில் பழந்தமையின் 'ஆல் தங்கு அரைஅரி' என்றார். அரை அரி - ஹரிஹர வடிவம் எனினும் அமையும். 'ஏழையின் ஆள் எனச் சென்று ஆற்றல் கரை அடைத்தார்' என்பது பிட்டுக்கு மண் சுமந்த வரலாறு.

'வைவயக்கோ புனற்கங்கை மாநதிக்கோ சொரிந்து கரை செய்கைக்கென்று அறியேமால் திருமுடி மண் சுமந்ததே' என மதுரைக் கலம்பகத்தில் குருகுருபரர் இவ்வரலாற்றை எண்ணிலியக்கீன்றார்.

'தம் கரையகிலா நெஞ்சம் நெக்கினர் ஆங்க நின் அளியால் எனக் கண்டு ஆற்று' எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. வல்நெஞ்சாகிய கல்நெஞ்சம் அம்பிகை அருள் முன் நெக்குருகும் என உணர்த்தியவாறு.

'எனக் கண்டு ஆற்று' என்பது யான் முயன்று உனைக்கண்டு போற்றும் தீற்மற்றவன் என்றுட.

அண்டர்க்கரையன் இந்தீரன் 'கொள்ளேன் புரந்தரன் மால் அயன் வாழ்வு' என்ற திருவிசைப்பா ஸண்டு நினைவு கூர்தல் தகும்.

6. அண்டத்தினன்

அண்டத் தினனிந் தழற்கணி நீணயி னைக்கணின்ச
ரண்டத் தினனல் வளியின ராலரி யாற்றெதிரே
ரண்டத் தினனந் தவினயர்ந் தேனை யடாதசண்ட
னண்டத் தினநணி யஞ்சலென் ருதரித் தாவினிதே.

அண்டத்து இனன் இந்து அழல் க(ண)ணி நீள் நயினைக் கண்நின்ச
-ரண் தத்து இ(ன)ல் நல் அணியினரால் அரி ஆற்று எதிர் ஏ
-ரண்டத்து இனம் நந்தவின் அயர்ந்தேனை அடாத சண்டன்
அண்டு அத்தினம் ந(ண)ணி அஞ்சல் என்று ஆதரித்து ஆள் இனிதே.

புலவருஹர:(அண்டத்து இனன் இந்து அழல் கணி) ஆகாயத்திலே சஞ்சாரிக்கின்ற சூரியனையும், சந்திரைனையும் அக்கினியையும் கண்களாக உடையவரே, (நீள் நயினைக் கண், நின் சரண்) பெருமை பொருந்திய நயினையம் பதிக்குக் கண்ணாக உள்ளவரே உமக்கு அடைக்கலம். (தத்து இனனல் நல் அணியினரால்) தத்துக்களால் ஆகிய துண்பங்களினாலும், நல்ல பூஷணங்களைத் தரித்த மகளிராலும் (அரி ஆற்று எதிர் ஏரண்டத்து இனம் நந்தவின்) சண்மாருதம் வருகின்றவழியில் எதிர்ப்பட்ட ஆழனைக்கீன் கூட்டம் கெட்டாற் போல (திரிகரணங்களும்) இளைக்கப் பெற்றவனுகிய என்னைப் பொல்லாத யமனுனவன் சமீபிக்கீன்ற அந்த நாளில் எழுந்தருளி வந்து, பயப்படாதே என்று ஆதாரவு செய்து சந்தோஷமாக ஆண்டருஞ்க.

பொழிப்புரை: சூரியன், சந்திரன், அக்கினி ஆகிய மூன்று கண்களை உடையவரே, பொருமை மிகக் நயினையில் உன்னிடத்து நான் சரணைப்பட்டேன். எனவே, நல்ல அணிகள் மகளிரால் தத்திவரும் இன்னல்களாகிய பகைமையை என்பால் அனுகாமற் செய்க. ஆழிய உலகத்து மக்கள் கூட்டம் என்னை எதிர்த்து நெருங்குதலால் நான் அயர்ந்துள்ளேன். பொல்லாத யமன் என்னை நெருங்கும் அந்த நாளில் நீ வெளிப்பட்டு அஞ்சாதே என்று கவரி ஆதாரித்து என்னை ஆட்கொள்ள வேண்டும்.

கருத்துரை: மூன்று கண்களை உடையவரே, மகளிரால் வரும் இன்னல்கள், தீயினத்துயர், யமபயம் ஆகிய மூன்று துண்பங்களையும், அவை என்பால் தொடராமல் நீக்குக.

தறிப்புரை: அண்டம் - விண்வெளி, இனன் - சூரியன், இந்து - சந்திரன், அழல் - அக்கினி, இனல் - இன்னல், துண்பம், அரி - பகைமை, ஏர் - அழகு, அண்டத்து இனம் - உலக மக்கள் கூட்டம், நணி - நண்ணி.

விளக்கவுரை: : இப்பாடலுள் 'அண்டத்தினன் என்பது யமகம். தான் தனியே ஓர் அண்டமாக விளங்குபவன் ஆதவின் அண்டத்தினன் என்றார் எனினும் அமையும். சிவனின் முக்கண் இறைவிக்கும் கூறப்பெறுதல் மரபு.

'நல் அணியினரால் தத்து இன்னல் ஆரி ஆற்று' எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. அணியை நல் அணி என்றதனால் மகளிர் உள்ளம் சிறவா மகளிர் எனக் கூறப்பெற்றவாருயிற்று. ஆகவே கீழ்மகளிரால் ஏற்படும் பகைமையை அனுகாமற் செய்க என வேண்டுகின்றார். ஆற்று என்பதற்கு, நீக்குக, தணிக்க என்பனவே பொருளாயினும் அத்துயர் இல்லாதாரையும் உள்படுத்திக் கூற அனுகாமற் செய்க' எனப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. வள்ளுவனாகும் 'வரைவிலா மாணிழழையார் மென் தோள் புரையிலாப் பூரியர்கள் ஆழம் அளறு' எனகின்றார்.

'ஏர் அண்டத்து இனம் எதிர் நந்தவின் அயர்ந்தேனை ஆள்' எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. அயர்வு செய்தவின் இனம் தீயினம் எனக. எதிர் நந்தல் - எதிர்த்து நெருங்குதல் - நற் செயல்களுக்கு முட்டுக்கட்டையாக இருத்தல்.

சண்டன் எனப் பெறும் யமன் காலம் வழுவாக் காலன் எனினும், மார்க்கண்டேயர் முதலிய நல்லடியார்க்கும் துயர்விளைத் தானுதவின் அவைன் 'அடாத சண்டன்' எனகின்றார் போலும்.

நீள் நயினக்கண் என்பதற்கு நயினையின் இத்து எனவும், நயினையின் கண்ணாக விளங்குபவனே எனவும் பொருள் கூறப்படும் தீறன் அறிந்து இன்புறுத்துகிறியது. முக்கண்களால் முத்துயரும் கண்டு நீங்குக எனகிறார் புத்துரை ஆசிரியர்.

ஏரண்டம் - ஆமணக்கு. ஆமணக்கின் காயில் மூன்று விதைகள் ஒன்றாக ஒட்டி யிருக்கும். விதை முற்றிக் காய்ந்த பின் வெடித்துக் காற்றுல் பரவும். 'அரி ஆற்று எதிர் ஏரண்டம் என்கின்றார். அரி - காற்று, ஆறு - வழி. காற்றினை எதிரும் ஏரண்டம் என்க. ஆமணக்கின் விதைகள் ஒன்றியிருப்பது போல மனம், வாக்கு, காயம் ஆகிய மூன்று கரணங்களும் ஒன்றி உன்னைத் துதிக்க முடியாது, உலக துன்பங்களால் அலைக்கப்பட்டும், மகளிர் காமவளைப்பட்டும் சிதறித் தளர்ந்துள்ளேன் என்பது பொருள்.)

7. ஆளுக்கனக

ஆளிக் கனக நிரையில்ல நீணில ஞையிற்செய்
யாளிக் கனக னிரசநில் லாதறி யனறிலங்கை
ஆளிக் கனக னிரங்கநின் ரூளணி யார்நயினை
யாளிக் கனக நிகரகந் தீர்க்கநி லங்கடைந்தே.

ஆள் இக்கனகம் நிரை இல்லம் நீள்நிலன் ஆணையிற் செய்
ஆள் இக்கு அ(ன)ன கனி ரசம் நில்லாது அறி அன்று இலங்கை
ஆளிக்கு அனகன் இரங்க நின்றாள் அணி ஆர் நயினை -
யாள் இக் கல் நகம் நிகர் அகம் தீர்க்க நில் அங்கு அடைந்தே.

புலவருரை: (ஆள் இக் கனகம்) ஆளுகின்ற இந்தப் பொன்னும், பசுக்களும்,
வீடும், பெரிய நிலங்களும், ஏவலாட்களும் (இக்கு அன கனி ரசம்) கரும்பை
ஒத்த கனி ரசங்களும் நிலையில்லாதன என அறிவாயாக. அந்நாளில்
இலங்கையை ஆண்டவனுக்கீய இராவணனுக்குச் சிவப்பிரான் அருக்கிரகஞ்
செய்தற்குக் காரணாய் இருந்தவரும் அழகு பொருந்திய நயினையம்பதியை
உடையவருமாகிய நாகபூஷணியானவர் (இக் கல் நகம் நிகர் அகம்) மனமே,
உன்னிடத்துள்ள கல்மலை போலும் பாவங்களைத் தீர்க்கும்படி நயினையம்
பதியிலே சென்று நிற்பாயாக.

பொழியுரை: மனிதனே, ஆளுகின்ற இப்பொன், பசுக்கள், வீடு, பெரியநிலம்,
நம் ஆணைப்படி செயல்புரியும் வேலையாள், கருப்பஞ்சாறு, அதனினிப்பை
யொத்த கனிச்சாறு, இவ்வகையான இன்பநுகர்வுகள் எவையும் நிலைநில்லா.
இதை நீ அறிந்து கொள். அன்று இலங்கையை ஆண்டவனுக்கீய பொன்மேனி
கொண்டவனுக்கீய இராவணனுக்கு அருள் செய்யக் காரணமாக இருந்தவ
ளாகிய நாகபூஷணித்தாய் அழகு பொருந்திய நயினையில் எழந்தருளியவளே
யாவாள். கல் மலை ஒத்த மனத்தின் தன்மையைப் போக்க அந் நயினை
அடைந்து நில்.

கருத்துறை: அம்பிகையே இறைவன் இராவணனுக்கு அருள் செய்யக் காரணமானவள். அவளது நயினையை அடைந்தால் கல்மனமும் கரைந்துருகும்.

குறிப்புறை: கனகம் - பொன், நிரை - பசு, ஆள் - பணியாள், இக்கு - கரும்பு, அன - அன்ன, அனகன் - சிவன், நகம்(நாகம்) - மலீ, அகம் - மனம், அகந்தை எனலுமாம்.

விளக்கவரை: இப்பாடலுள் 'ஆளிக்கனக்' என்பது யமகம். மனிதனே என்ற விளி உரையில் வருஷிக்கப் பெற்றது. ரசம் என்பதை இக்கு என்பதனேனும் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. இக்கனகம் என்பதீலுள்ள இகரச் சுட்டை பிறவற்றேனும் கூட்டுக.

கூட்டப்பட்ட இப்பாருள்களின் மூன் 'ஆள்' எனப் பொதுவாகக் கவரியுள்ள மையால் அவை நம்மை ஆடிடிப் படைக்கின்றன என்று கொள்ளலுமாம்.

பல பொருள்களைக் கவரியவர் நில்லா எனப் பன்மையிற் கூருது நில்லாது என ஒருமையில் முழுத்தது பொருள்கள் பலவாகவும் பல்வேறு பட்டவையாகவும் இருப்பினும் நிலையற்ற தன்மை என்ற ஒன்றில் அடங்குதலினாலும்.

அருவியம் குன்றம் அரக்கன் பெயர்ப்ப
வெருவிய வெற்பரையன் பாவை-பெருமான்
அனியாகம் ஆரத் தழுவினாள் தான்முன்
தனியாத ஊடல் தனிந்து.

என்று தனிப்பாடல் கூறுகின்றது. உமையின் ஊடல் இராவணன் வெள்ளிமலை எடுத்ததால் தீர்ந்தது. எனவே சிவன் இராவணனுக்கு அரள் செய்ய உமை காரணமாயினாள் என்க.

'அகம் தீர்க்க' என்றது அகத்தீனது கல்நகம் நிகர் தன்மை தீர்க்க என்றபடி.

(அகம் என்ற வடசொல் பாவம் என்ற பொருளில் ஆளப்பட்டுள்ளது. 'கல் நகம் நிகர் அகம்' என்ற தொடர்க்குப் புலவர் 'கல் மலைபோலும் பாவங்களை' எனத் தமது உரையிற் கவரியிருப்பது சிந்திக்கத் தக்கது.

தூயினும் சாலப்பரிந்து இராங்கும் அன்னையாதவின் இராவணன் மலைக்கீழ் அகப்பட்டு வருந்தும் நிலைகண்டு இரங்கி எம் பெருமானைப் பணிந்து வேண்டி வரமருளச் செய்தனள். எனவும் பொருள் கொள்ளலாம்.)

8. அங்கணஞ்சம்

அங்கணஞ் சந்திநின் ரெங்கேயிங் கென்றசைந் தந்தநல்லா
ரங்கணஞ் சங்கடந் திந்தனெநஞ் சங்கசிந் தார்நயினை
யங்கணஞ் சந்தடந் தந்தகந் தன்றெரிந் தன்னையிந்நே
ரங்கணஞ் சஞ்சலஞ் சிந்திடென் றண்டில ஞதரியே.

அங்கணம் சந்தி நின்று எங்கே இங்கு என்று அசைந்து அந்த நல்லார் அம்கண் நஞ்சம் கடந்து இந்த நெஞ்சம் கசிந்தார் நயினை அங்கண் அஞ்சம் தடம் தந்த கந்தன் தெரிந்த அன்னை இந்நே ரம் கணம் சஞ்சலம் சிந்து இடு என்று அண்டிலன் ஆதரியே.

புலவருரை: (அங்கணம் சந்தி நின்று) முற்றத்திலும் சந்திகளிலும் நின்று கொண்டு ஆடுவரைக் கண்ட அளவில் இவ்வழியால் எங்கே செல்கின்றீர்கள் என்று அசைகின்ற அந்த வேசிகளது (அம் கண் நஞ்சம்) அழகிய கண்களாகிய நஞ்சினை வென்று, இந்த மனமானது உருகப் பெற்று, நிறைவற்ற நயினையாம்பதி யினிடத்தே எழுந்தருளியிருக்கின்ற, (அஞ்சம் தடம்) அன்னங்கள் பொருந்திய சரவணப் பொய்கையிலே தோன்றிய கந்தக் கடவுளால் அறியப் பெற்ற மாதாவே, (இந்நேரம் கணம் சஞ்சலம் சிந்திடு என்று) இப்பொழுதாவது என்னுடைய துண்பங்களை ஒழிப்பீராக என்று கணப்பொழுதிலேனும் உம்முடைய சந்திதியைச் சேராதிருக்கின்றேன். இப்பாவியை ஆதரிப்பீராக.

வொழிப்புரை: அன்னங்கள் நிறைந்த சரவணப் பொய்கையிலே எழுந்தருளி அடியார்களுக்கு அருள் தந்த கந்தங்கள் அறியப் பெற்ற தாயே, முற்றத்திலும் சந்திதியிலும் நின்று கொண்டு 'எங்கே இங்கு வந்தீர்கள்' என்று அசைந்து பார்க்கும் அழகிய பெண்களின் அழகிய கண்களாகிய விழுத்தை வென்று நின்பால் மனமுருகியவர் மிக்குள்ள இந்த நயினைப் பதியில், இப்பொழுதேனும் 'என்துயரைத் தீர்த்தலுக்கு அருளாளை இடு' என்று கணப்பொழுதேனும் உன்னை நான் அனுகவில்லை. ஆயினும் என்னை ஆதரிப்பாயாக.

கருத்துரை: காமம் கடந்தவர் நிறைந்த நயினையின் அன்னையே, வேண்ட அறியாத என்னையும் தேவையறிந்து ஆதரிப்பாயாக.

குறிப்புரை: அங்கணம் - முற்றம். அந்தம் - அழகு, நல்லார் - பெண்கள் (பொது மகளிரைக் குறித்தது), அம் கண் - அழகிய கண்கள், அங்கண் - அவ்விடத்தில், அஞ்சம் (ஹம்சம்) - அன்னம், தடம் - தடாகம், சஞ்சலம் - துயர், அண்டிலன் - நெருங்கிலேன்

விளக்கவரை: இப்பாடலுள் 'அங்கணஞ்சம்' என்பது யமகம். எங்கே இங்கு என்றாலே என்னைத் தானே நாடி வந்தீர்கள் என்பது குறிப்பு. இவ்வாறு கூறுபவர் பொதுமகளிர். அசைத்துப் பார்த்தல் - முன்னுள்ளவர்களைப் பார்த்துப் பேசும்போதே அசைந்து பின்னே வருவாரையும் காண்டல். இத்தகைய பேண்களின் விசப் பார்வைகளை வென்றவர்களே நயினையிலுள்ளார் என்பது நயினையில் பெண்கள் தெய்வக் கற்பினராக உள்ளனர் என்பதும் கவறியதாயிற்று.

தடம் தந்த கந்தன் என்ற தொடரில் தந்த என்பதன்மூன் 'அருள்' என்ற சொல் வருவிக்கப் பெற்றது. இந்த நெஞ்சம் இந்த நயினை எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

சிந்திடு என்பதனை ஒரு சொல்லாகக் கொண்டால் சிந்துதலுக்காய் துயர் அன்னை மாட்டுள்ளது எனப் பிழைப்பட பொருள் தோன்றும். எனவே அதனைச் சிந்து இடு என்று பிரித்துச் சிந்துதலுக்காக அருளாணையிடு எனப் பொருள் கொள்ளுதலே சிறப்புடையதாகும்.

நயினையிலுள்ளார் ஒழுக்கமுள்ளவராக, நெஞ்சம் கசிந்தவர்களாக இருத்தலைக் கண்டபிரிகும் நான் உன்னை அண்டிலன்; என்பது இந்நேரம் என்பதன் நயமாகும்.

9. ஆதனங் தத்தை

ஆதனங் தத்தை யனையாரை யீற்றி னகன்றிடலென்
ஞேதனங் தத்தை யலெந்திட்ட நாடினி ராற்றனரை
யாதனங் தத்தை நயந்தா ணயினைக் கரசைநினைங்
தாதனங் தத்தை யளித்தியென் னீர்செய லத்தனையே.

ஆதனம் தத்தை அனையாரை ஈற்றில் அகன்றிடல் என்
ஞேது அனந்தத்தை அலெந்து ஈட்ட நாடினிர் ஆற்றல் நரை
ஆதன் அந்தத்தை நயந்தாள் நயினைக்கு அரசை நினைந்து
ஆதல் நம் தத்தை அளித்தி என்னீர் செயல் அத்தனையே

புலவருரை: (ஆதனம் தத்தை அனையாரை) சொத்துக்களையும், கிளியை ஒத்த
பெண்களையும் மரண காலத்தில் விட்டுப் போதலை நினையாமல் (அனந்தத்தை)
அளவற்ற தீரவியத்தை அலெந்து சம்பாதீக்க நினைக்கின்றவர்களே, வலிமை
பொருந்திய (ஆதன் அந்தத்தை) வெள்ளை இடபத்தின் மேற்புறத்தை
விரும்பியவரும் நயினையம்பதிக்குத் தலைவியுமாகிய நாகபூஷணியை
(நினைந்து ஆதல் நம் தத்தை) மனத்திலே சிந்தித்தாவது எமது தத்துக்களிலே
காத்தருளும் என்று சொல்லுங்கள். நீவீர் செய்வது அவ்வளவே.

பொழுப்புரை: மக்களே செல்வத்தையும் கிளியைப் போன்ற பெண்களையும்
வாழ்வின் இறுதியில் விட்டு நீங்கப் போகின்றோம் என்ற உண்மையை
எண்ணிப் பார்க்காமல், எண்ணற்ற பலவற்றை அலெந்து சேகரிக்க
விரும்புகிறீர்கள். ஆற்றல் மிக்க வெண்மையான இடபத்தின் மேற்புறத்தை
விரும்பி அமர்ந்த ஸ்தி நாகபூஷணியை, நயினையம் பதிக்கு அரசாயவளை
நினைந்தாவது நம் கிளி போன்றவே எம்மைக் காத்தருளும் என்று
கூறமாட்டீர். எனவே நூம் செயலும் அவ்வளவினதாகவே அமையும்.

கருத்துரை: செல்வங்களாற் பயனில்லை நாகபூஷணீத் தாயே தம்மைக் காக்க வல்லவள். அவளை வேண்டாதாரின் செயல்கள் சிறப்பாக அமைய வழியில்லை.

குறிப்புரை: ஆதனம் - செல்வம், தத்தை - கிளி, ஆனையார் - போன்றவர் (மகளிர்), ஈற்றில் - மரணசமயத்தில், அனந்தம் - எண்ணற்றவை, ஈட்ட - சேகரிக்க, நரை ஆ - வெள்ளை இடபம், அந்தம் - மேற்புறம், அளித்தி - காப்பாற்று.

விளக்கவுரை: இப்பாடலுள் 'ஆதனந் தத்தை என்பது யமகம். கிளி, மகளிர்க்கு மொழியால் உவமையாதவின் தத்தையனையாரை என்றார். ஈற்றில் அகன்றிடுபவை எனக் செல்வத்தையும் மகளிரையும் முதலிற் கவறியவர், பின்னர் 'அனந்தத்தை அலைந்தீட்ட நாடினர், எனக் செல்வம் சேர்த்தலை மட்டும் குறையாகக் கவறிஞர், மகளிரும் கிறைவியருள் பெற்று உய்தற்கு உரியராதவின்.

நரை என்பது வெள்ளை என்னும் பொருளில், 'நரை வெள்ளேறு ஒன்றுடையானை எனக் சிராப்பளித் தேவாரத்துள் வருதல் காணக.

தத்தை அனையாரை அகன்றிடலை முதலடியிற் கவறியவர் நாகபூஷணீத் தாயையும் நம் தத்தை என விளிக்க வேண்டும் எனக் கவறிஞர். 'தத்தையங்களையார் தங்கள் மேல் வைத்த தயாவினில் நூரூயிரம் கூறிட்டு அத்தில் அங்கு ஒரு கூறு அன்னை மேல் வைத்தலும்' அவள் அமர்ந் நாடெரிப்பாள் என்று கருத்து.

(ஆற்றல் நரை ஆதன் அந்தத்து ஜ நயந்தாள் எனப்பிரித்து இடபாருடாம் (ஜ - தலைவன் - சிவன்) எம் பெருமானால் நயக்கப் பெறும் தேவி எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். 'புவனம் கடந்து நின்ற ஒருவன் தீருவள்ளத்து அழுகு ஒழுக எழுதிப் பார்த்திருக்கும் உயிரோவியமே' என்ற மீணுட்சியம்மை பின்னைத்துபிழக்க கருத்து இவ்வடிகளிற் பொலிவதைக் காணலாம்.

ஸற்றியில் வரும் 'தத்தை' என்பதற்குத் தத்துக்கள் எனப் புலவர் உரை கூறுகின்றார். அவமிருத்து, காலமிருத்துப் போன்ற தத்துக்களிலிருந்து காப்பாற்றியருள் என வேண்டுதலை அது குறிக்கின்றது. 'நம் தத்தை' (கிளி) என அம்பிகையை விளிப்பதாகவுப் பொருள் கொள்ளும் புத்துரை நயமும் சிந்திக்கற் பாலது.

'செயல் அத்தனையே' என்பதற்கு நும் செயல் கிருந்தவாறென்னே என கிரங்குவதாகப் பொருள் கோடலும் அமையும். செய்யல் அத்தனையே தத்தை அளித்தி என்னீர் எனவும் கொண்டு செம்மேனி எம்மான் தீருப்பாத நீழுலடையும் பேற்றினைத் தந்தருள் என வேண்டுவதாகவும் பொருள் கவறலாம். ('தாயினைக் கண்டு பின் தாதையைக் கூடி' எனக் கூறுவதால்)

10. அந்தனத்தானன

அத்தனத் தானனத் தெய்தக நாட்டிய னங்கி நின்று
டத்தனத் தானனத் தன்றெரி யானை யகல நெகி
முத்தனத் தானனத் தன்றைனத் தானையி லைக்கணிக்கி
ளத்தனத் தானனத் தார்கடைக் கேசென் றலைந்த நெஞ்சே.

அதனத் தானனத் தெய் தக நாட்டியன் அங்கி நின்றுடு
அத்தன் நத்தாள் அனத்தன தெரியானை அகலம் நெகி-
முத்தனத்து ஆனனத்து அன்று அனைத்தாள் நயினைக் கண் இக்கி-
ளத்தல் நத்து ஆன நத்தார் கடைக்கே சென்று அலைந்த நெஞ்சே.

புலவருரை: (அதன தானன தெய் தக) அந்த தன தானன தெய் தக என்னும் தாள மானங்களைக் காட்டுகின்ற திருநடனத்தைச் செய்பவரும், அக்கிளியானது நின்று எரிந்து அசைகின்ற கையினையுடையவரும், (நத்தன் அன்) னத்தன் திருமாலும் பிரமனும் காணப் பொருதவருமாகிய சிவபெரமானை மார்பானது நெகிமும்படி (தனத்து ஆனனத்து) தனங்களின் தலைகளால் அக்காலத்து நெருங்கிக் தமுவியவராகிய நாகபூஷணியம்பாள் எழுந்தருளியிருக்கின்ற நயினையம்பதியிற் சென்று (கிளத்தல் நத்து) நின் குறைகளைச் சொல்ல விரும்பு. (ஆன நத்தாரி) சிறந்த சங்கு வளையலையனிந்த வேசிகளது வாசல்வழியே தீரிந்து அலைந்த மனமே.

பொழிப்புரை: சிறந்த சங்கு வளையலையனிந்த பொது மகளிரது இல்லங்களின் வாசலுக்கே சென்று அலைந்த மனமே, தனத் தானனத் தெய் தக என்னும் ஜதி ஒகைகள் பொருந்தத் திருநடனம் செய்யும் சிவன் நெருப்பு நின்றுடும் கரமுடைய தலைவனைவன். சங்கைக் கரத்திலேந்திய திருமாலும், அன்னத்தை வாகனமாக உடைய பிரமனும் ஆய்ந்து உணரமாட்டாத சிவபெருமானின் மார்பு குழையத் தன் மார்பு உச்சியால் (கும்பை நதியில் வெள்ளம் பெருகி வந்த) அன்று அனைத்த ஸ்ரீ நாகபூஷணியின் நயினையினிடத்தீர் சென்று இவ்வாறு பலகாலும் கறுதலையே நீ விரும்பு.

கருத்துரை: தெய்வங்களாலும் உணர முடியாத சிவனைக் குழையத் தமுவிய தாயின் பொருமைகளைப் பேசுவதையே விரும்புவாயாக.

குறிப்புரை: அ - அந்த, அங்கி - நெருப்பு, அத்தன்(ஹஸ்தன்) - கையையுடையவன், அத்தன் - தந்தை - தலைவன், நத்து - சங்கு, நத்தான் - பாஞ்சு சன்னியம் என்னும் சங்கைக் கரத்தேந்தும்

திருமால், அ(ன)னத்தன் - பிரமா, அகலம் - மார்பு, ஆனனம் - (முகம்) உச்சி, கிளத்தல் - பலகாற் கூறுதல், நத்து - விரும்பு, ஆன - சிறந்த, நத்தார் - சங்கு வளையணிந்தவர் (பொதுமகளிர்)

விளக்கவரை: இப்பாடலுள் 'அத்தனத் தானனத்து' என்பது யமகம். தனத் தானனத் தைதக என்பது ஜதீஸ்வரம். தனத் தானனத்து எப்து அக நாட்டியன் எனப் பிரித்தும் பொருட் சிறப்பு உணரலாம். அக நாட்டியம் கூத்து வகைகளுள் ஒன்று. சிலப்பதீகாரம் அரங்கேற்று காதையில் வரும் 'இருவகைக் கூத்தின் இலக்கணம் அறிந்து' என்ற தொடருக்கு 'இருவகைத்தாய அகக் கூத்தின் இலக்கணங்களை அறிந்து என அடியார்க்கு நல்லார் உரை கூறி இருவகைக் கூத்தாவன : வசைக் கூத்து - புகழ்க் கூத்து, வேத்தியல் பொதுவியல், வரிக்கூத்து, வரிச்சாந்திக்கூத்து, சாந்திக் கூத்து, விநோதக் கூத்து, ஆரியக் கூத்து, தமிழ்க் கூத்து, இயல்புக் கூத்து, தேசியக் கூத்து, எனப்பல வகையாகவள். என்று விரிவம் தருகின்றார்.

'அ' என்ற சுட்டு ஜதீஸ்வரம் அமைந்த அகநாட்டியத்தை சுட்டுகின்றது. 'அகலம் நெகிழுத் தனத்து ஆனனத்து அன்று அஜெனத்தாள்' என்பது இறைவன் தீருவிளையாடலால் காஞ்சியில் கம்பை நதியில் வெள்ளாம் பெருகிய போது உமை தான் பூசித்துக் கொண்டிருந்த சிவலிங்கத்தைக் காப்பாற்ற இறுகத் தமுவினாள். அந்தப் பேரன்பில் சிவலிங்கம் நெகிழிந்தது. சிவலிங்கத்தில் வளைத் தமும்பும் முலைத் தமும்பும் பதிந்தது என்பது புராண வரலாறு. இதனால் இறைவனைத் 'தமுவக்குழைந்த பெருமான்' என்பர் ஞானியர். குழையுத் தமுவிய பெருமாட்டி என அம்மையை நமக்கு உணர்த்துகின்றார் இவ்வாசிரியர்.

(ஆனனம் - முகம், 'ஆனனத்தார் கடைக்கே சென்று அலைந்த நெஞ்சே' என்பதற்கு மஞ்சு குளித்து முகம் மினுக்கி மாயவலை வீசும் பொதுமகளிரது தில்லங்நேடி அலைந்த மனமே எனவும் பொருள் கூறலாம். 'கிளத்தல் நத்து' என்பதற்கு நின் குறைகளை அன்னையிடம் முறையிட விரும்பு என நூலாசிரியரும், அன்னையின் புகழைக் கூறித்துதித்தலை விரும்பு என புத்துரையாசிரியரும், பொருள் கூறும் நயம் கண்ணப்பறத் தக்கது.)

11. அலையங்சனம்

அலையஞ் சனங்கைக் கடல்சேர் நயினையை யன்னநின்சா
யலையஞ் சனங்க ஓறிந்தா ஸஃதல ராதவிற் சி
றலையஞ் சனங்க னலர்க்கிடங் காட்டின ரங்கணில்லா
ரலையஞ் சனங்கைநெஞ் சங்கவி ஞயதன் ருண்டகைக்கே

அலை அஞ்சனம் கைக் கடல் சேர் நயினையை அன்ன நின்சா
யலை அம் சனங்கள் அறிந்தால் அஃது அலராதலில் சி -
றலை அஞ்ச அனங்கன் அலர்க்கு இடம் காட்டினர் அங்கன் நில்லார்
அலை அஞ்சல் நங்கை நெஞ்சம் க(ல்)வின் ஆயது அன்று
ஆண்தகைக்கே

புவருரை: (அலை கை அஞ்சனம் கடல்) அலைகளாகிய கைகளையுடைய கரிய
சமுத்தீரத்தால் கழப்பெற்ற நயினையம்பதியை ஒத்த உன்னுடைய
தன்மையை, (அம் சனங்கள்) மனத்திட்புமுடைய மகளிர் அறிவாராயின் அது
பழியாகும். ஆதலினால் சீறலை (அனங்கன் அஞ்ச அலர்க்கு) சித்தசனது பஞ்ச
பாணங்களுக்கு இடம் கொடுத்தவர் அங்கே நிலைத்திரார். (அல்)லை அஞ்சல்
நங்கை) இராக்காலத்திற்குப் பயப்பாதே உனது தலைவருக்கு மனம் கல்லினால்
உண்டாயதல்ல.

வொழிப்புரை: நங்கையே அலைகளாகிய கைகளையுடைய அஞ்சனம் போன்ற
கடலிடையமெந்த நயினை நகர் ஒத்த ஆழகிய உனது தன்மையை ஊரிலுள்ள
பிற ஆழகிய பெண்கள் அறிந்தால் உள்குகும் தலைவனுக்கும் உள்ள தொட்டு
அவர்கள் அலர் பேச உரியதாகும். ஆகையால் நீ சினக்காதே. பஞ்ச
பாணங்களை ஏவ இது தக்க இடம் என மன்மதனுக்கு உன்னைக் காட்டிய
தலைவர் சென்ற அவ்விடத்திலேயே தங்கமாட்டார் மனத்தால் அலை போல
அஞ்சாதே. தலைவருக்கு மனம் கல்லினால் ஆனதன்று.

கருத்துரை: தலைவியே சினக்காதே. தலைவர் மனம் கல்லன்று விழரவில் மீண்டு
வருவார்.

தறிப்புரை: அலை - கடலலை, அஞ்சனம் - மை, அலர் - பிறர் காதலைப்
பற்றிப் பேசும் ஊரவரின் வம்புப் பேச்சு, சீறலை - சினக்காதே,
அனங்கன் - மன்மதன், அஞ்ச - ஜந்து, அங்கன் - (பொருள் தேடச்
சென்ற) அவ்விடத்தில், கவின் - (கல்லின்) கல்லினால்.

விளக்கவுரை: இப்பாடலுள் 'அலையஞ்சனம்' என்பது யமகம். இஃது
அகப்பொருள் துறை அமைந்த தோழி கூற்று. களவுக் காலத்தில் தன்னைப்
பிரிந்த தலைவனை நினைந்து தலைவி நைகின்றார். மிக்க வருத்தத்தினால் அவள்
உடலில் மாறுபாடுகள் ஏற்படுகின்றன. மனவருத்த மிகுதியால் அவள் எதற்கு
எடுத்தாலும் கோபிக்கின்றார். அவளின் நிலையை உணர்ந்த தோழி அவளைத்
தேற்றுவதாக அமைந்த பாடலே இதுவாகும். உன் சாயல் மாற்றமும் கோபமும்
உன் களவை மற்றவர்க்குக் காட்டிக்கொடுத்துவிடும். எனவே சினக்காதே
என்பது தோழி கூற்றின் கருத்து.

அலைக் கை அஞ்சனம் கடல் எனக் கூட்டுக். சனங்கள் என்னும் சொல் ஆண் பெண் என்ற இருபாலாருக்கும் பொதுவேயாயினும், ஸண்டுப் பெண்கள் என்றே பொருள் தருகின்றது. 'இரவர் கௌவை ஏருவாக' என்ற குறவில் உரவர் என்னும் பொதுச் சொல்லுக்கு ஊரின் மகளிர் எனப் பொருள் கூறித் தொழிலால் ஆண் ஓழித்து நின்றது என விளக்கமும் கூறுகின்றார் பரிமேலழகர். அலர் பேசுவது பெரும்பாலும் பெண்கள் செய்யும் காரியமேயாதவின்.

ஊரைத் தலைவியின் அழகுக்கு உவமையாகக் கூறுதல் இலக்கிய மரபு. 'ஏழுடையான் பொழில் எட்டுடையான் புயம் என்னை முன்னான் உழுடையான் புவி யூரன்ன பொன்' எனத் தீருக்கோவையாரில் தலைவி குறிக்கப் பெறுதலைக் காண்க.

தலைவன் பிரிந்தமையால் தலைவியை மன்மதன் வருத்துகின்றான் என்ற குறிப்பையே 'அனங்கன் அஞ்சு அலர்க்கு இடம் காட்டனர்' எனக் கூறுகின்றார். அனங்கன் - அங்கமில்லாதவன் உருவிலி - மன்மதன், அஞ்சு அலர் - தாமரை, மூல்லை, மா, அசோகு, குவளை என்பன.

நாயக நாயகி பாவமாகப் பொருள் காணின் இறைவலைன உயிர் கவாலம் பிறர் இழித்துப் பேசுவதற்குரியது என்றும், அதற்குச் சினமும் அனங்கன் செயலும் (காமக் குரோதங்கள்) காரணம் என்றும், உயிருக்குக் காமம் வைத்தவனே இறைவன் என்றும், புருஷனாகிய இறைவன் இரங்காத வனல்லன் கட்டாயமாகச் சீவனை ஆட்டகாள்வான் என்றும் பொருள் கொள்க.

(சாயல் - நலம் சாய்தல், பச்சைப்படருதல் அதுனைப் பிறர் கண்ணுறின் அலர்க்கிடமாம் எனக். 'சீறலை அஞ்சு' எனவும் கூட்டிப் பொருள் கூறலாம். அல்லை அஞ்சல் நங்கை எனக் கொண்டு இராக்காலத்துக்குப் பயப்படாதே எனப் பொருள் கூறும் புலவர் உரை நயக்கத் தக்கது.

அல் - இரவு. 'காலை அரும்பிப் பகலைல்லாம் போதாகி மாலை மலரும் இந்நோய்' எனப் பிரிவுத் துயர் முதிர்வது இரவு ஆதவின் 'அல்லை அஞ்சல்' என்றார் எனக்.

அலை எனக் கொண்டு என்ன அலைகளால் அலைப்புண்டு வருந்தாதே என உரை கூறுகின்றார் புத்துரையாசிரியர். இரவு கண் துஞ்சாது தலைவி வருந்து தவின் மனத்தில் துன்ப நினைவுகள் அலைமோதி மாறி மாறித் தோன்றுமாதவின் கடலோலைசூயும் காதலாப் பிரிந்தார்க்குக் கலக்கம் தருவது ஆதவின் கடல் சூழ் நயினைக்கண் உள்ள தலைவியை 'அலை அஞ்சல் நங்கை' எனத் தெருட்டினால் எனவுமாம்)

12. ஆண்டகரச்சம்

ஆண்டக ரச்சங் கணநா ரதற்கழித் தாரணங்கை
யாண்டக ரச்சங் கையதார்க் யானனற் கன்னைகரா
ஞன்டக ரச்சங் கரித்தா யடியனை யாட்செயலெந்
தாண்டக ரச்சங் கிசையார் நயினையி லந்தரியே

ஆண் தகர் அச்சம் கணம் நாரதற்கு அழித்தார் அணங்கை
ஆண்ட கரச் சங்கையது ஆர் கயானனற்கு அன்னை கரான்
ஆண் தகரச் சங்கரித்தாய் அடியனை ஆட்செயல் எந்த
ஆண்டு அகரச் சங்கு இசை ஆர் நயினையில் அந்தரியே.

புலவருகர: (ஆண் தகர் அச்சம்) செம்மறிக் கடாவினாலுண்டாகிய பயத்தை ஒரு
கணப்பொழுதிலே நாரத முனிவருக் கில்லாது ஒழித்த முருகக் கடவுளுக்கும்,
ஒளவைப் பிராட்டியாரை ஆட்கொண்ட (கரச் சங்கையது ஆரி) துதிக்கையின்
பெருமையைடுடைய யானை வதனத்தைக் கொண்ட விநாயகக் கடவுளுக்கும்
மாதாவே (கரான் ஆண் தகரச் சங்கரித்தாய்) மகிடாசுரனுனவன் பிளவற்று
வீழும் வண்ணம் சங்காரம் செய்தவரே, அடியேனை ஆட்கொண்டு அருளுவது
எந்த ஆண்டு? எந்த வற்சரத்தில்? (அகரச் சங்கு இசை ஆரி) மருதநிலத்துரீ
லுள்ள சங்குகளினது ஓசை நிறைந்த நயினையம்பதியில் எழுந்தருளியிருக்
கின்ற நாகபூஷணியே.

பொழிப்புகர: ஆண் ஆட்டின் அச்சத்தை நாரதற்கு நொடிப் பொழுதில்
இல்லாமற் போக்கிய முருகனுக்கும், வல்லபையை ஆட்கொண்டவரும்,
துதிக்கையாகிய பெருமையை உடையவருமாகிய விநாயகருக்கும் தாயே,
மகிடாசுரனுக்கும் ஆண் அழியச் சங்காரம் செய்தவரே, மருதநில ஊர்களில்
ஒலிக்கும் இசைபொருந்திய சங்கின் ஒவி பொருந்திய நயினையில் எழுந்தருளி
யுள்ள அந்தரியே, அடியவனுகிய என்னை ஆட்கொள்வது எப்பொழுது?

கருத்துகர: தாயாகவும் சங்கரியாகவும் விளங்கும் அந்தரியே, அடியேனை
ஆண்டு கொள்வது எப்பொழுது?

கறிப்புகர: தகர் - ஆடு, ஆண்தகர் - ஆட்டுக்கடா (செம்மறிக்கடா),
கணம் - கணப்பொழுது, ஆரணங்கு - அழகிய பெண் - ஈண்டு
வல்லபையைக் குறித்தது, கரம் - கை, சங்கை - பெருமை, ஆர் -
நிறைந்த, கயானனன் - கஜ ஆனனன் - யானை முகமுடைய
விநாயகன், கரான் - எருமை, கரான் ஆண் - எருமைக் கடா
வடிவமைந்த மகிடாசுரன் (மகிழும் - எருமை), அகரம் -
மருதநிலச்சிற்றரூப்.

விளக்கவுரை: இப்பாடலுள் 'ஆண்டகரச்சம்' என்பது யமகம். நாரதர் செய்த வேள்வியில் சிவந்த நிறமுடையதோர் செம்மறியாட்டுக்கடா எழுந்தது. 'யாகத்தீல் யாவரும் என்னுடைய இனத்தைக் கொல்லுகிறார்கள். எனவே நான் இவர்களைக் கொல்லுவேன்' எனச் சீனந்து பாய்ந்து வந்த அதனைக் கண்டு யாவரும் அனுசினர். முருகனிடம் அடைக்கலம் புகுந்தனர். முருகன் ஆட்டுக்கடாவை அடக்கி அதனைத் தனது வாகனமாக ஏற்று அவர்களின் அச்சம் தவிர்த்தான். இவ்வரலாற்றையே ஆசிரியர் 'ஆண் தகர் அச்சம் கணம் நாரதர்கு அழித்தார்' எனக் குறித்தார். இவ்வரலாற்றைக் கந்தபுராணம், உற்பத்திக் காண்டம் தகரேறு படலத்துட் காண்க.

அணங்கை ஆண்ட என்பதற்கு வல்லப்பையை ஆட்கொண்ட எனப் பொருள் கூறப்பெற்றது. சித்தி புத்தி என்ற சக்திகள் பெயர் கூறினும் அமையும்.

கடல் சூழ் நயினையாயினும் அதனகத்து மருதுநில வளம் நிறைந்துள்ளது என்பதை உணர்த்த அகரச்சங்கு எனக் குறித்தார். மருதம் - வயலும் வயல் சார்ந்த நிலமும்.

அன்னையின் அருள் கீட்டாது காலங்கடந்து செல்வது போல் ஓர் உணர்வு தோன்றுதலின் எப்பாமுது? என்று வினவாமல் 'அடியனை ஆட்டசெயல் எந்தாண்டு' என்கின்றார். உரிமை பற்றிய சினக்குறிப்பு எனினுமாம். எந்த + ஆண்டு = எந்தவாண்டு என வகரவுடம்படுமெய் பெறின் நிரோட்டமாகாது ஆதலின் 'எந்தாண்டு' எனப் பழகு தமிழ்ச் சொல்லையே ஆண்டிருத்தல் காண்க.

அணங்கை ஆண்ட என்பதற்கு ஒளவைப் பிராட்டியாரை ஆட்கொண்ட என்றே புலவர் உரை கூறுகின்றார். சுந்தரர் வெள்ளை யானை மீதும் சேரமான் பெருமான் நாயனார் குதிரை மீதும் ஏறிக் கைலைக்குச் செல்வதறிந்து, விநாயகரைப் பூசித்துக் கொண்டிருந்த ஒளவையார் தாழும் கைலை செல்ல அவாவற்றுப் பூசையை விரைவாகச் செய்த தொடங்கினார் என்றும், அது கண்டு விநாயகர் ஆழுகுலாகப் பூசை செய். உன்னை அவர்களுக்கு முன்னரே திருக்கயிலை சேர்ப்பிக்கின்றேன் எனக்கூறிப் பூசைமுற்றுற்ற பின்னர் ஒளவையைத் துதீக்கையால் எடுத்துச் சுந்தரரும் சேரமானும் செல்வதற்கு முன் கயிலையிற் சேர்ப்பித்தார் என்றும் ஒளவையார் விநாயகரகவல் பாடியது பற்றி ஒருவரலாறு கூறப்பெறுகின்றது. அத்திருவிளையாடலை நிகழ்த்தியது துதீக்கையே ஆதலின் 'அணங்கை ஆண்டகரச்சங்கையது ஆர் கயாயனன்' என்றார் எனக். ஒங்கார வடிவமாக அமைவது துதீக்கை. பிரணவைப் பொருளாம் பெருந்தகை ஜங்கரன் ஆதலின் 'கரச் சங்கையது ஆர்' என்றார் எனினுமாம்.

'ஆண்தகர் அச்சம் கணம் நாரதற் கழித்தார் அணங்கை ஆண்ட' என ஒரே தொடராகக் கொண்டு, தீனெப் புனத்தில் யானை உருவில் வந்து வள்ளி நாயகியார் முருகனை அனையத் துணை புரிந்த விநாயகர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்)

13. அந்தத் தடங்கட

அந்தத் தடங்கட னள்ளார் நயினைக் கணியறத்தா
ரந்தத் தடங்கட னென்றேத் தினர்க்கினி யாடனை நீத்
தந்தத் தடங்கட லங்கள் சென் ரூயதெ னந்தகளை
ரந்தத் தடங்கடந் தீரடைந் தீரெனி னத்தலத்தே.

அந்தத் தடங்கடல் நள் ஆர் நயினைக்கு அணி அறத்தார்
அந்தத்தள் தம் கடன் என்று ஏத்தினர்க்கு இனியாள் தனை நீத்து
அந்தத் தடங்கள் தலங்கள் சென்று ஆயதென் அந்தகளூர்
அந்தத்து அடம் கடந்தீர் அடைந்தீர் எனின் அத்தலத்தே.

புலவருரை: (அந்தத் தடம் கடல் நள் ஆரி அழகிய பெரிய சமுத்திர மத்தியிலே கிருக்கின்ற நயினையம் பதிக்கு அலங்காரமானவரும், (அறத்தார் அந்தத்தள்) சகல தருமகர்த்தாக்களின் முடிவாயுள்ள வரும் (தும கடன்) தமது கடமை கிதுவே என்று துதிக்கின்றவர்களுக்கு இனியவருமாகிய நாகபூஷணி அம்பாளை விடுத்து, (அந்தத் தடங்கள் தலங்கள்) தூரத்தேயுள்ள தடாகங்கள் தலங்கள் ஆகியவைகளுக்குச் சென்றதுனலைய பயன் என்னை? அந்நயினை யம்பதிக்குச் செல்வீர்களாயின் (அந்தத்து அந்தகளூர் அடம் கடந்தீரி) மரண காலத்திலே யமங்குவன் செய்கின்ற துண்பத்தைக் கடந்தவர்களாவீர்.

பொழிப்புரை: அழகிய பெரிய கடல் கூழ்ந்த ஒளிபொருந்திய நயினைக்கு அணி யாக இருப்பவரும், தரும சிந்தனையாளர்களுக்கு முத்தியிடமாக விளங்கு பவளும், தம் கடமையென்றுணர்ந்து துதிப்பவர்களுக்கு இனியவளுமாகிய நாகபூஷணியை ஏத்தாது விடுத்து, பிற தீர்த்தங்களுக்கும் தலங்களுக்கும் செல்வதால் பெறும் பயன் என்னை? (யாதொன்றுமில்லை) அந்த நயினையை அடைந்தீராயின் நும் இறுதிக் காலத்தில் இயமன் செய்யும் வாதனையைக் கடந்தவராவீர்.

கஞ்சுகுரை: எல்லாத் தலங்கள் தீர்த்தங்கள் தரும் நற்பலன்களையும் நயினை யிலேயே பெறலாம். இயமன் செய்யும் வாதனைகளையும் கடக்கலாம்.

குறிப்புரை: அந்தம் - அழகு, தடம் பெரிய, நள் - ஒளி, ஆர் - பொருந்திய, அணி - அலங்காரம், அறத்தார் - தரும சிந்தனையாளர், அந்தத்தள் -

முடிவானவள், ஏத்துனர்க்கு - துதித்தவர்களுக்கு, நீத்து - விடுத்து, தடங்கள் - குளங்கள் (தீர்த்தங்கள்), ஆயது - ஆகும்பயன், அந்தகள் - யமன், அந்தத்து - முடிவு காலத்து, அடம் - வாதனை, அத்தலம் - அந்த நயினை.

விளக்கவுரை: இப்பாடலுள் 'அந்தத் தடங்கட' என்பது யமகம். தரும சிந்தனை யுடையவர்கள் உறுதியாகச் சூரி நாகபூஷணியை அடைதலாகிய முத்தி நிலை பெறுவதை உணர்த்தவே அவனை 'அறத்தார் அந்தத்தள்' என்று உரைத்தார்.

கடல் நயினை என்றும், நன்ஆருர் நயினை என்றும் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. ஈண்டு ஒளி என்றது புறவொளிகளே அன்றி, அன்னையின் யாவர் மாட்டும் உளதாகிய அருள் ஒளியையும் கூட்டியுரைத்த நயம் உணர்த்தக்கது.

'தம் தடல் நன் ஆர் நயினை' என்ற தொடருக்குப் பெரிய சமுத்திர மத்தியிலே இருக்கின்ற நயினை எனப் புலவர் உரை கூறுகின்றார். நன் - நடு (மத்தி) நன் இரவு என்பது போல.

தம் கடன் என்று ஏத்துதலாவது யாண்டும், யாவற்றுக்கும், மூலமும் முழுமையுமானவள் இப்ப்ராசத்தியே எனவே இவளைத் துதித்தலே நம் கடமை என உணர்தல்.

'ஏத்தினர்க்கு கிணியள்' என்றது துதிப்பவர்களுக்கு அறக் கருணையும், துதியாதார்க்கு மறக்கருணையும் புரியும் தாயின் முறைமையை உணர்தத் தூரைக்கப்பெற்றது. அறக்கருணை. பால் நினைந்தாட்டும் தாயின் கருணை. மறக்கருணையை 'அடித்தடித்து அக்காரம் முன் தீற்றிய அற்புதம்' என்று பாடுகிறது தீருவாசகம். மக்களின் குணங்களுக்கும் தேவைக்கும் தக்கவாறு தாயின் கருணை முறைமையில் மாற்றம் அமைகிறது.

அந்தத் தடங்கள் என்பதன் கண்ணுள்ள சூடு, விசேடமுடையன என நூல்களிற் குறிக்கப் பெற்ற தீர்த்தங்கள் என விரிந்து சூடும். தீர்த்த விசேஷங்களுள், குளங்கள், ஆறுகள், கடல்கள், முதலிய பல அடங்குமேனும் பெரும் பான்மை பற்றித் தீர்த்தங்களை 'தடங்கள்' என்று குறித்தார்.

நயினையிலேயே எல்லாத் தலங்களுக்கும் தீர்த்தங்களுக்கும் செல்வதால் ஆகும் பயன் பயற்றாம் என்றது பிறதலங்களைத் தாழ்த்தியதன்று. அம்பாளைத் தோத்தரிக்காமல், அவள் அரூட்டிறம் உணராமல் போவார்க்குப் பிறதலங்கள் தீர்த்தங்களிலும் நலம் கிட்டாது எனக் கவரியவாறு.

14. அந்தராக்கக

அந்தராக் கைத்தலத் திக்கரைச் செற்றரைக் காடையென்றே
லத்தராக் கைத்தரித் திட்டகார்த் தர்க்கிடத் தாளலங்கா
ரத்தராக் கைத்திரித் தெற்றிதழ்த் தத்தையர்க் காதலைத் தீ
ரத்தராக் கைத்தலைக் கிட்டிடத் தென்னயி ஜெயகத்தே.

அத்தர் அக் கைத்தலத்து இக்கரைச் செற்று அரைக்கு ஆடை என்று ஏ-
லத் தரக்கைத் தரித்திட்ட கர்த்தர்க்கு இடத்தாள் அலங்கா -
ரத்து அரக்கைத் திரித்து ஏற்று இதழ்த் தத்தையர்க்கு ஆதலைத் தீ-
ரத் தரகை தலைக்கு இட்டிட தென் நயினை அகத்தே.

புலவருரை: மனமே, (அத்தர் அக் கைத்தலத்து இக்கரைச் செற்று) பரம
பிதாவும், அந்தக் கையிடத்தே கரும்பு வில்லையுடைய மன்மதனை அழித்துத்
தமது அரைக்கு வஸ்திரமாகப் பொருந்த ஞல் அத் தரக்கைத் தரித்திட்ட) பலை
யுற்று வந்த புலியை உரித்துத் தரித்தவருமாகிய சிவபிரானது வாமபாகத்தீன்
கண்ணே இருக்கின்றவராகிய நாகபூஷணியம்பாளானவர் (அலங்காரத்து
அரக்கைத் திரித்து ஏற்று) வடிவினாலே செவ்வரக்கை வேறுபடச் செய்து
எறிகின்ற சொண்டினயுடைய கிளிபோன்ற பெண்களுக்கு ஆளாதலை ஒழியத்,
- தமது தீருவருளைத் தந்தருளநூற்றுக் - அழகிய நயினையம் பதி யிடத்தே சென்று
ஞை தலை இட்டிட) கைகளைத் தலையினிடத்தே வைத்து நிற்பாயாக.

பொறிப்புரை: மனிதனே, வெவ்விபிரக்கும் தந்தையும், இடக் கையினிடத்தே கரும்பு
வில்லை ஏந்திய மன்மதனை அழித்தவரும், புலித்தோலைத் தமது அரைக்கு
ஆடையாகும் என்று அணிந்தவரும், யாவற்றிற்கும் முழுமுதலுமாகிய
சிவபிரானுக்கு இடப் பாகத்தில் உள்ளவர் ஸ்ரீ நாகபூஷணியம்மை. அலங்
காரங்கள் பொருந்தியவர்களும், நிறத்தால் அரக்கு நானும்படி வேறுபடச்
செய்தலுடன் அது தோற்கும் படியுஞ் செய்யும் செவ்விய இதழ் கொண்ட
கிளியொத்த பெண்களுக்கு உன் வாழ்வ பண்யமாகாத படிக்காகவும், ஸ்ரீ நாக
பூஷணியம்மை அருள் தருதற்காகவும் அவள் எழுந்தருளியிருக்கும்; அழகிய
நயினைக்குச் சென்று கையைத் தலைக்கு மேல் வைத்து வணங்குவாயாக.

கருத்துரை: பெண்ணாசை தீர்ப் பெண்ணின் நல்லாளை நயினையில் தொழுக.

குறிப்புரை: அத்தர் - பரமபிதா, இக்கு - கரும்பு, இக்கர் - கரும்பு வில்லை
எந்திய மன்மதன், செற்று - பொருது அழித்து, ஏல் - பொருந்த,
தரக்கு - புலி, கர்த்தர் - முழு முதலானவர், அரக்கு - மெழுகு,
திரித்தல் - வேறுபடச் செய்தல், ஏற்றுதல் - தோல்வியுறச் செய்தல்,
தத்தையர் - கிளி போன்ற மகளிர், தென் - அழகிய - இனிய.

விளக்கவுரை: இப்பாடலுள் 'அத்தரக்கை' என்பது யமகம். 'தென் நயினை அகத்தே கை தலைக்கு இட்டிட' என முடிதலினால், மனிதனே என்ற விளி வருவித்து உரைக்கப்பட்டது. மனமே என விளிக்கின்றார் நூலாசிரியர். 'நிலைபெறுமா றெண்ணுதியேல் நெஞ்சே நீவா' என வரும் அப்பர் தேவாரத்துள் மனம் முன்னிலைப் படுத்தப் பெறுதல் காண்க. 'கைத்தலத்து இக்கர்' (கரும்பைக் கொண்டவன்) என்று மட்டும் மன்மதனைக் குறிக்காமல் 'அக் கைத்தலத்து இக்கர்' எனக் குறித்தார். 'அ' என்னும் சுட்டுக்கு அந்த எனப் பொருள் கவரினால் வெற்றெனத் தொடுத்தல் என்னும் குற்றம் ஆசிரியர்க்காம். இவ்வாசிரியர் அங்ஙனம் சொற்புணர்க்க மாட்டாராதவின் 'அக் கைத்தலம்' என்பதற்கு இடக்கை எனப் பொருள் கவறப்பெற்றது. கரும்பு மன்மதனின் வில். வில் வலக்கையில் இருந்தால் அலங்காரம். போர்த்தொழில் நிகழ்த்தும் போகு இடக்கையே வில்லைத் தாங்கும். வலக்கை அம்பு தொடுத்தலைச் செய்யும். மன்மதனின் இடக்கையில் வில் இருந்தது எனின் அவன் போரிட வந்தான் என்றுகிறது. நிர்க்குணானுகிய சிவனுக்குச் சினம் வந்ததற்குக் காரணம் மன்மதன் ஏதிர்த்து வந்தமையே என உணர்த்துவதற்காகவே இடக்கையில் கரும்பு ஏந்திய மன்மதன் என உரை கவறப் பெற்றது.

செற்று என்பதை இக்கரைச் செற்று எனவும் தரக்கைச் செற்று எனவும் சரித்தும் கூட்டுக. தீபக அலங்காரம் தரக்கை அரைக்கு ஆடை (என்று) செற்றுக் குறித்திட்ட கார்த்தர் எனக் கொண்டு கூட்டுக.

தாருகவனத்து முனிவர்கள் யாகம் செய்து அதனின்றும் தோன்றிய புலியைச் சிவன்பால் ஏவப், பெருமான் அப்புலியை அழித்து அதன் தோலை அரைக்கு ஆடையாகக் கொண்டான். இவ்வரலாறு ஈண்டு நினைவு செய்யப் பெற்றது.

'அலங்காரத்துத் தத்தையர்' என்றும், 'அரக்கைத் தீரித்து ஏற்று இதழ்த் தத்தையர்' என்றும் இரு கூறுக்க முன்னது செயற்கை அழகினையும் பின்னது இயற்கை அழகினையும் கவரியவாரும்.

அரக்கப் பெண்களின் வாயிதழ் கண்டு அவ்வழகுக்குத் தான் ஈடாக முடியவில்லையே என்று நாணுதலைத் 'தீரித்து' என்ற சொல்லாலும், பெண்களின் இதழ்ச் சிவப்பு அரக்கின் சிவப்பைத் தோற்கச் செய்கின்றது என்பதை 'எற்று' என்ற சொல்லாலும் குறித்தார்.

ஓமெலிதழ், கீழிதழ் என வாய் தீழ் இரண்டெனினும், கிதழ்கள் எனக் கூறாது கிதழ் என ஒருமையிற் கவரியது வாய்மூடியுள்ளனர் எனக் குறிக்க என்க. பெருகச் சிரிக்காத குலமகளிர் என்பது கருத்து. 'ஆனனத்தார் கடடக்கே

சென்று அலைந்த நெஞ்சே' எனப் பத்தாம் பாடவில் வரைவின் மகளிர் தொடர்பை வெறுத்துக் கூறிய ஆசிரியர், குலமகளிர் மாட்டும் அளவே காதலமையவேண்டும் என இப்பாடவிற் கூறுகின்றார். 'ஆதலைத் தீர்த்தர்' என்பதனால் இறை நெறிப்படர விடாத மிகுகாதல் கடாது என்பதை உணர்த்துகின்றார்.

(ஆடையென்று ஏலத்துரக்கைக்குத் தரித்திட்ட' எனவும் ஆடை என்று ஏல் அத் துரக்கைக்குத் தரித்திட்ட எனவும் பிரித்துப் பொருள் கூறலாம். ஏல்-எதிரேற்று வந்த, அத்துரக்கு-தாருக வனத்து முனிவர்கள் ஏவிய புலி, பகையுற்று வந்த புலி எனப் புலவர் உரையில் வருதல் உணர்த்தக்கது.)

15. ஜயஞ்சலச்

ஜயஞ் சலசனி காசஞ்ச தாகதி யாதியிட
ரையஞ் சலசன நீத்தார்க் கினிதவி யாயநிதி
யையஞ் சலசகந் தந்தா விசைத்திட லல்லனநெஞ்
சையஞ் சலசக் கரத்தா ணயினை அயர்க்கலையே

ஜயம் சலசனி காசம் சதாகதி ஆதி இட -

ரைஅஞ்சல் அசனம் நீத்தார்க்கு இனிது அளி ஆய நிதி
ஜ அஞ்ச அல சகம் தந்தால் இசைத்திடல் அல் அ(ன்)ன நெஞ்-
-சை அம் சலசக் கரத்தாள் நயினை அயர்க்கலைபே

புலவருகரை: (அல் அ(ன்)ன நெஞ்சே) இருளை ஒத்த மனமே, ஜயம் சலசனேனி காசம், சதாகதி சேடம், நீர்த்தோஷம், காயநோய், வாய்வு, முதலிய துண்பங்களுக்குப் பயப்படாதே. (அசனம்) போசனத்தைத் தூறவிகளுக்கு நன்றாக்க கொடுப்பாயாக. (ஆய நிதி ஜ அஞ்ச அல) சிறந்த தீரவியங்கள் கிருபத்தைந்து மாஸ்கு மட்டுமல்லாமல் (சுகம்) இவ்வுலகத்தையே தந்தாலும் பொய் சொல்லாதே. (அம் சலசக் கரத்தாள்) அழகிய செந்தாமரை போலும் தீருக்கரங்களையுடைய நாகபூஷணியம்பாள் எழுந்தருளியிருக்கின்ற நயினையம்பதியை மறவாதே.

பொறிப்புகரை: மனிதனே, கபம், ஜலதோஷம், காசம், வாய்வு, முதலாகிய பிணித்துந்பங்களுக்கு அஞ்சாதே. தூறவிகளுக்கு நன்றாக உணவளி. நீ விரும்பும் சிறந்த செல்வத்தைப் போல் இருபத்தைந்து மாஸ்கு மட்டுமல்லாமல் உலகத்தையே தந்தாலும் அழகிய தாமரையைக் கரத்திலேயுடைய நாகபூஷணித் தாய் எழுந்தருளியுள்ள நயினையை மறத்தலுக்கு இருட்டை ஒத்த மனத்தை இசைவிக்காதே.

கருத்துரை: மனிதனே, நயினையை, நாகபூஷணியை மறவாதே. பிணிகட்கு அஞ்சாதே. செல்வத்தைக் கண்டு மயங்காதே. துறவிகளுக்குத் துஜினையாயிரு.

குறிப்புரை: ஐ - சளி, ஜயம் - கபம், சலச(ன்)னி - ஜலதோஷம், சதாகதி - எப்பொழுதும் அசெந்து கொண்டேயிருப்பது, - வாயு (வாய்வு) - வாதநோய், அசனம் - உணவு, ஆய - சிறந்த, நிதி - செல்வம், ஜயஞ்ச - இருபத்தைந்து (அஞ்ச - ஜந்து), சகம் - (ஜகம்) உலகம், அல் - அல்ல, அல் - இருள், அம் - அழகிய, சலசம் - (ஜலஜம்) நீரில் தோன்றுவது - தாமரை, அயர்த்தல் - மறைத்தல்.

விளக்கவரை: இப்பாடலுள் 'ஜயம் சலச' என்பது யமகம். ஜயம் எனினும் ஜ எனினும் கபம். "ஜ மேலுந்தி அலமந்த போதாக அஞ்சேல் என்றாருள் செய்வான்" என்றார் சம்பந்தப் பெருமான். நீத்தார் - அகப்புறப் பற்றுக்களை நீத்தார். 'ஓமுக்கத்து நீத்தார்' என்றார் வள்ளுவரும். ஓமுக்கத்து நீத்தலாவது தமக்குரிய நல்லொழுக்க நெறியில் நின்று, பிற பற்றுக்கள் யாவற்றையும் விடுதல்.

ஜயைந்து என்பது உபலட்சணம், 'ஆயிரம் கொடுப்பர் போலும்' என அப்பரடிகள் அருளியது போல பலபங்கு என்பதே பொருளாகும்.

சகம் தந்தாலும் இசைத்திடல் என்பதிலுள்ள உம்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தோக்கு.

சலசக் கரத்தாள் என்பதற்குச் செந்தாமரை போன்ற கரத்தீனைக் கொண்ட நாகபூஷணி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

சகம் பெறுதல் பதவி, ஜயைந்து பெறுதல் - ஜஸ்வரியம், அந்தஸ்துக் கர்வமும், ஜஸ்வரிய கர்வமும் அம்பாளை மறக்க வைக்க முயலலாம். அது கவடாது என்பதை உணர்த்துவே 'அயர்களை இசைத்திடல்' என்றார். நாகபூஷணித்தாயை மறவாதவர்க்குப் பிணிதுன்பமில்லை. துறவிகளுக்கு உணவளிக்கும் பேறும் பெறலாம் என்பது குறிப்பெச்சம்.

இசைத்திடல் என்பதற்குப் பொய் சொல்லாதே என்றும், இசைவிக்காதே என்றும் இருவேறுரைகள் கறப்பெற்ற நயம் சிந்திக்கற் பாலது. 'ஜயம், சலசனி, காசம், சதாகதி ஆய இடர்' என்பதற்கு முறையே நீடித்து நின்று வருத்தும் ஆஸ்த்மா (தொய்வு), நீரிழிவு, கசரோகம், வாதநோய் போன்றவற்றால் வரும் துன்பம் எனவும் பொருள் கறலாம்)

16. அயன்தரச் சங்கரி

அயனந் தரச்சங் கரியாண ரேற்றின ராழ்கடனஞ்
சயனந் தரச்சங் கரிக்களத் தாற்றின ரத்தத்தினே
முயனந் தரச்சங் கரிநயி னநிதி யாண்டெனை நல்
லயனந் தரச்சங் கரியடி யேன்செ யகங்களோயே.

அ(ய)யன் அந்தரச் சங்கரி இயாணர் ஏற்றினர் குழ் கடல் நஞ்சு
அயன் நந்தர் அச்சம் கரிக்களத்து ஆற்றினர் அ(ர)த்தத்தின் ஏ-
ழுய் அனந்தரச் சங்கரி நயினநிதி ஆண்டு எனை நல்
அயனம் தரச் சங்கரி அடியேன் செய் அகங்களோயே.

அ(ய)யன் அம் தரம் சங்கரி யாணர் ஏற்று இனர் ஆழ் கடல் நஞ்சு
அயன் நந்தர் அச்சம் கரிக் களத்து ஆற்றினர் அந்தத்தின் ஏழ்
அயன் நந்த அரச் சங்கரி நயினநிதி ஆண்டு எனை நல்
அயனம் தரச் சங்கரி அடியேன் செய் அகங்களோயே

புலவருரை: அய்யன் - (ஜயன்) யாவராலும் பூசிக்கப் படுபவரும் (அந்தரம் சங்கரி) சிதாகாசமாகிய சமையையுடையவரும் ; (இயாணர் ஏற்றினர்) அழகிய இபத்தையூர்பவரும் (ஆழ் கடல் அயன் நந்தர் அச்சம்) பாற்கடலில் எழுந்த நஞ்சினால் பிரமனுக்கும் உண்டாகிய அச்சத்தை - அந்நஞ்சையுண்டு - கறுத்த திருமிடற்றுல் தீர்த்தவருமாகிய சிவபிரானது அரித்தத்தின் ஏழை - வாமபாகத்தீல் வீற்றிருக்கின்ற பெண்மையை உடையவரே, (அனந்தரம் சங்கரி) அழகிய சங்கரி என்னும் தீரு நாமத்தைப் பெற்றவரே, நயினையம் பதிக்கச் செல்வமாயுள்ளவரே, என்னை அடிமை கொண்டு (நல் அயனம் தர) குறைவற்ற ஆகாரத்தைத் தந்தருளும். அடியேன் செய்துள்ள பாவங்களை ஒழித்தருளும்.

பொழுப்புரை: தலைவராகிய சிவபெருமானின் அழகிய மனைவியும், எவ்வபிரிக்கும் இன்பம் செய்பவளுமாகிய நாகபூஷணித்தாயே, உன் சாகசத்தால் புதியவர்கள் அமிர்தம் கொண்டு மகிழவும், (கடைதலாகிய தொழிலில்) இனமாக நின்ற அசுரர்கள் துயருறவும் தோன்றிய கடல் நஞ்சையும், பிரமன் திருமால் ஆகியவர்களின் அச்சத்தையும் சிவபெருமான் தன் கண்டம் கறுக்குமாறு கண்டத்துள் தங்கச் செய்தார். ஊழிமுடிவிலி ஏழுலக சிருஷ்ட கர்த்தாவும் அடங்க நிலைத்திருக்கும் சிவசங்கரி, நயினையின் செல்வமானவளே, என்னை ஆட்கொண்டு நல்ல உணவு கொடு. அடியவனுகிய நான் செய்யும் பாவங்களைச் சங்காரம் செய்.

கருத்துரை: நாகபூஷணித்தாயே, நீயே சிவன் நீலகண்டனைவதற்குக் காரண மானவள், ஊழிகளின் முடிவில் நிலைப்பவள். நீ என் பாவங்களை ஆழித்து நாளுண்ணவைக் கொடு.

குறிப்புரை: அயன் - அய்யன் (ஜெயன்) தலைவன், அம் தரம் - அம் தாரம் - அழகிய மனவி, சம்கரி - இன்பம் செய்பவள், யாணர் - புதியவர்கள் - தேவர்களை உணர்த்தியது, இனர் - இனமானவர்கள், அயன் - பிரமன், நந்தர் - சங்கையுடையவர் - திருமால், கரி - கருமை, களம் - கண்டம், ஆற்றினர் - தங்கச் செய்தவர் - நாகபூஷணி, அத்தத்தின் - அந்தத்தின் - ஊழி முடிவில், ஏழ் அயன் - ஏழுலக சிருஷ்டி கர்த்தாக்கள், நந்த - குண்ற - அழிய, அரசு சங்கரி - சிவசங்கரி, எனை - என்னை, அயனம் - உணவு, சங்கரி - அழித்து விடு, அகங்கள் - பாவங்கள்

(அந்தரம் - சிதாகாசம் - ஞானப்பெருவெளி, சங்கர் - சங்கத்தை யடையவர் - அந்தரச் சங்கர் - சித் சபேசர், யாணர் - அழகிய, ஏறு - இடபம், அத்தம் - (அர்த்தம்) - பாதி, அனந்தரம் - அழகு)

விளக்கவுரை: இப்பாடலுள் 'அயனந் தரச் சங்கரி' என்பது யமகம். அய்யன் அயன் என வந்தது இடைக்குறை. ஜெயன் என்பதன் போலி. தாரம் என்பது தரம் என வந்தது குறுக்கல் விகாரம்.

தேவரும் அசரரும் கிருபக்கமும் நின்று பாற்கடல் கடைந்தனர். எனினும் ஈற்றில் புதுமை மிக்கவர்களாகிய தேவர்கள் அமிர்தத்தை ஏற்றனர். கடையுந் தொழிலில் அவர்களுக்கு இனமாகநின்ற அவனர்கள் துயரில் ஆழந்தனர். முயற்சியில் பங்கு கொண்ட தங்கட்டு அமிர்தம் உண்ணும் பேறு இல்லையே என்பது அவர்கள் வருத்தத்துக்குக் காரணம் எனக்.

பாற்கடல் கடைய நாணைகப் பூட்டிய வாசகிப் பாம்பின் வாயிலிருந்து விழும் புறப்பட்டுவந்தது. அந்நஞ்சு யாவரையும் அழிக்கும் என அஞ்சிப் பிரமனும் தீருமாலும் சிவனிடம் முறையிட அவர் அந்த நஞ்சைச் தீர்ப்பித் தம் தீருவாயில் கிட்டுக் கொண்டார். பெண்களுக்குப் பேதமை உண்டு என்பதை உலகுக்கு உணர்த்த விரும்பியவள் போல நஞ்சு தீங்கிமூத்து விடும் என அஞ்சிய உடை சிவனது கண்டத்தைப் பற்றினான். நஞ்சு கண்டத்திலேயே தங்கியது. சிவன் நீலகண்டன் ஆயினான். இச்செய்தியை உள்ளடக்கிய தொடரே "யாணர் ஏற்று, இனர் ஆழ், கடல்நஞ்சு அயன் நந்தர் அச்சம் கரிக் களத்து ஆழற்றினர்" என்பதாகும். யாணர் ஏற்றது அமிர்தம் என்பதும் இனர் ஆழந்தது துயரில் என்பதும் குறிப்பு.

நஞ்சு அச்சம் ஆற்றினர் என்பதால் சிவனின் கண்டத்தில் நஞ்சுமட்டும் அடங்கவில்லை. பிரம்ம விழ்ணுக்களின் அச்சமும் அடங்கியது என்க.

ஏழாலகுக்குமான சிருஷ்டி கர்த்தா என்பதுனை 'ஏழ் அயன்' என்றார். ஏழ சிருஷ்டி கர்த்தாக்கள் எனினும் அமையும். ஒவ்வோர் அண்டத்திற்கும் தனித்தனிப் பிரமர் என்பது பெளராணிகம் உடன்பட்ட கருத்தே. தொழில் ஒன்றுதலின் அயன் என ஒருமையிற் கூறினார் என்க.

அந்தம் என்பது அத்தம் என வந்தமை வலித்தல் விகாரம் அயன் நந்த நிலைத்திருப்பவள் அரச் சங்கரியே. என்க. அன்றாடம் நமக்கு உணவளிப்பவள் தாயே, நாள் தோறும் அந் நன்றியுணர்வு நமக்கு மேலிட வேண்டும் என்பதனால் 'நல் அயனம் தர' என்றார். கோடிப் பொருள் நாம் குவித்திருந்தாலும் இறைவன் நமக்கு வகுக்கவில்லையானால் துய்க்க முடியாது என்பது இதன் குறிப்பு. வள்ளுவரும் 'வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லால் கோடி தொகுத்தார்க்கும் துய்த்தல் அரிது' என்றார்.

அடியேன் செய் அகங்களையே சம்ஹரி எனக் கூட்டுக. அரச்சங்கரி, நயினாந்தி, அத்தத்தின் ஏழ் அயன் நந்தச் சங்ஹரி, எனையாண்டு நல் அயனந்தர அடியேன் செய் அகங்களையே சங்ஹரி எனக் கூட்டிக் கொண்டால் யுகமுடிவில் பிரமாவைச் சங்கரிக்கலாம். பாவம் மிக்குள்ளமையால் நல்லுணவு பெறுவதற்கும் முடியா திருக்கும் எனது பாவங்களை இப்போதே சங்கரித் தருங்கும். என வேண்டுகின்றார் என்ற கருத்துப் புலப்படும்.

செய் அகம் என்பது வினைத்தொகை. ஆதவின் செய்த பாவங்கள், செய்கின்ற பாவங்கள், செய்யும் பாவங்கள் என விரியும். இவ்வளவாகப் பாவம் பெருகினால் இறைவன் சோறளிக்கச் சிறு புண்ணியமும் இல்லையாம் என்க. எனவே பாவங்களை அழித்து உணவு தா என்றார்.

யுகமுடிவில் பிரமாவம் இல்லையாகும் போது அவனது சிருஷ்டிக் தொழிலும் இல்லையாகின்றது. உயிர்கள் மாயா கன்மங்களில் நின்றும் நீங்கீ ஆணவத்துடன் மாத்திரம் ஒடுங்கியிருக்கும். அப்பொழுதே பாவச்சமை தீரும். அதுவரை பொறுக்கலாற்றேன். அதற்கு முன்னர் பாவத்தை அழித்துச் சோறளிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை 'அத்தத்தின் ஏழ் அயன் நந்தச் சங்கரி' என்ற தொடரில் அமைத்தார்.

சோறளிப்பதும் கடவுள் செயலே என்பதை 'இம்மையே தரும் சோறும் கூறையும்' என்ற தேவாரத்திலும் காணலாம். 'கலலினுட் சீறு தேரைக்கும் கருப்பை அண்டத்துயிரிக்கும் புல்லுணவளித்துக் காக்கும்' என்று கூறுகின்றது குசேலோ பாக்கியானம்.

(இருவேறு உரைகள் இப்பாலுக்குக் கூறப்பெற்றுள்ளன. சம் + கரன் - நன்மையைச் செய்பவன். சங்கரி என்பதும் அதுவே. சங்கத்தை (சமையை) உடையவர் என்ற பொருளில் சங்கர் என்ற புதியதோர் சொல்லைப் புலவர் ஆண்டுள்ள நயம் சிந்திக்கற் பாலது. 'அத்தத்தீன் ஏழை' என்பதை முரண் அணியாகக் கொண்டு சிவனின் செல்வமாய் உள்ள ஏழை எனவும் பொருள் கூறலாம். அத்தம் - அர்த்தம் - செல்வம் ஏழை - ஏழை என்பதன் போவி.)

17. அகனயம்

அகனயந் தாங்கி நகைக்கின்ற நாரியர் ஆசையினே
நகனயந் தானென் ரகலா தடிகடந் தாளியலே
ரகனயந் தானத்தி யானத் தானா யாரணநா
யகனயந் தாயெனக் கண்டாய் நயினைக் கணிகலனே.

அகல் நயம் தாங்கி நகைக்கின்ற நாரியர் ஆசையினேன்
அகம் அயம் தான் என்று அகலாது அடிகண்தந்தாள் இயல் ஏ-
ரகம் நயந்தான் அத்தி ஆனனத்தான் அரி ஆரண நா
யகன் நயந்த ஆய் எனக் கண்டாய் நயினைக் கணிகலனே

புலவருரை: (அகல் நயம் தாங்கி) மிகுந்த வருவாயைப் பொறுத்து முறுவல் செய்கின்ற வேசிகளது ஆசை ஒழியாதவனைகை என்னுடைய (அகன் அயம் தான்) மனமானது இரும்பே என்று நினைத்தருளி என்னை விட்டு விலகாமல் உமது தீருவடிகளைத் தந்து ஆண்டருளும் (இயல் ஏராகம் நயந்தான்) பொருந்தப் பெற்ற தீருவேரகத்தை விரும்பிய முருகக் கடவுளையும், யானை வதனத்தைக் கொண்ட விநாயகக் கடவுளையும், தீருமாலையும் (ஆரண நாயகினை) பிரமனையும் அழியீடு மாதுவாகாகத் தந்தருளியவரே, நயினையம்பதிக்குச் சிறந்த ஆபரணம் போல் வீற்றிருக்கின்றவரே.

பொழியுரை: விரிந்த பல பொருள்மையச் சிரிக்கின்ற பொதுமகளிரிடம் ஆசையைவத்தவனுகைய என்னுடைய மனம் இரும்புதான் என்று விலகாமல் நயினைக்கு அணிகலமாக விளங்கும் ஸ்தி நாகழுஷணித்தாய் தனது இரு தீருவடிகளையும் எனக்குத் தந்தாள். அந்நாகழுஷணித்தாய்தான் பொருத்த மான தீருவேரகம் என்னும் படைவீட்டை விரும்பிய முருகப் பெருமான், யானைமுகக் கடவுள், தீர்மால், வேதநாயகனுகைய பிரமன் ஆகியவர்களால் விரும்பித தொழுப்பெற்ற தாய் என அறிக.

கருத்துரை: தெய்வங்களுக்கும் தாயாகிய நாகாம்பிகை இரும்பு மனத்தாரை யும் ஈர்த்துத் தீருவடிப்பேறு தந்தருளுவாள்.

கறிப்புரை: அகல் - விரிந்த, நயம் - பலபொருள் பொருந்தல், நாரியர் - பெண்கள், ஆயன்(அயம்) - இரும்பு, இயல் - பொருத்தம், அத்தி - யானை, ஆனனம் - முகம், ஆரணம் - வேதம், ஆய் - தாய்.

விளக்கவுரை: இப்பாடலுள் 'அகனையம்' பன்பது யமகம். 'அகல் நகை' என்றும், 'நயம்நகை' என்றும் பொதுமகளிர் நகைப்பு இருவகையிற் கூறப்பெற்றுள்ளது. அகல் நகை என்பது வாய் விட்டுச் சிரித்தல். பெருகச் சிரித்தல், முறவல், அளவே நகுதல் என்ற மூன்றஞுள் இல்லறத்துப் பெண்டிர்க்கு முறுவலே உரியது. நயம் நகையாவது இருபொருள் (குவர் பொருள்) அமைந்த சிரிப்பு. அவள் என்னிச் சிரிக்க, வந்தவன் மோகச் சிரிப்பாகக் கொள்ளுதல். இருமனப் பெண்டிர் என்பர் வள்ளுவர்.

நயம் என்பதற்கு மலிவான என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அகல் நயம் தாங்கி என்பதற்குக் கொடுக்கப்படும் மிகுந்த வருவாயைப் பொறுத்து என்று கூறும் பொருள் மிகச் சிறந்தது. நயம் - மலிவு, இலாபம் என்ற பொருளில் வழங்கும் யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கு.

'இரும்பு தரு மனத்தேனை ஸ்ர்த்து ஸ்ர்த்து என் என்பு உருக்கி' என வரும் தீருவாசகத் தொடரின் இனிமை 'அகன் அயம் தான் என்று அகலாது அடிகள் தந்தாள்' என்ற தொடரிலும் பொலிகின்றது.

நாகபூஷணித்தாய் பராசக்தி ஆதலின் பிரமன், தீருமால், ஆகியோர்க்கும் தாயெனத் தண்ணனி செய்கின்றார். முருகனுக்கும் விநாயகனுக்கும் தாய் என்றும் அரிக்கும், பிரமனுக்கும் தாய் போலத் தண்ணனி செய்வவள் என்றும் கொள்ளல் பொருந்தும்.

அன்னையின் தீருவடிப்பேறு கீட்டியயின் அவள் உலகத்தாய் என்பது உணர்தல் உறுதியாதவின் காண்பாய் எனக் கூறுது கண்டாய் என்றார். காலவழுவமைதி

‘கள்ளாத் தீருக்கு ஓயில் காணலாம் கண்ணர் நம்
உள்ளாத் தீருக்கோயில் உள்’
என்புழிப் போல.

(அடிகள் தந்தாள்' என்பதை 'அடிகள் தந்து ஆள்' என வேண்டுதலாகவும் கொள்ளலாம். 'ஆரண நாயகனைய் அம் தாய் எனப் பிரித்துப் பிரமா, தீருமாலுக்கும் தாய் எனக் கூறுவதும் பொருந்தும். 'பிரமன் முதலாய தேவரைப் பெற்ற அம்மே என்று போற்றுகின்றது அபிராமி அந்தாதி.

'மைய் வற்ற செஞ்சிச் அல்லால் ஒருகாலும் விரகர், தங்கள் பொய் வற்ற செஞ்சிற் புகல் அறியா மடப் பூங்கொடி' ஆதலின் 'நாரியர் ஆசையினேன் அகம் அயம் தான் என்று அகலாது அடிகள் தந்து ஆள்' என வேண்டுகின்றார் எனக்)

18. அணியலங்கார

அணியலங் கார நிதியாடடை நீர்ச்சிலை யான நெல்லா
னணியலங் காநக ராண்டா னிசைக்கினி யாளந்தனை
ரணியலங் கானளி னங்கீழ் நயினையி லண்ணவிந்நா
ளணியலங் காரந் தராயெனிற் ரேறல ஓயிமையே.

அணி அலங்கார நிதி ஆடை நீர் சிலை யானம் நெல் ஆன்
அணிய லங்காநகர் ஆண்டான் இசைக்கு இனியாள் அம்தன் நா-
ரணி, அலம் கால் நளினம் கீழ் நயினையில் அண்ணல் இந்நாள்
அணி அலங்கு ஆரம் தராய் எனில் தேறல் ஆயிமையே.

புலவருரை: (அணி அலங்கார நிதி சிறந்த திரவியங்களும் வஸ்திரங்களும்,
நீர்நிலைகளும், மலைகளும், வாகனங்களும், நெல்லினங்களும், பசுக்களும்
(அணிய லங்காநகரி) பொருந்தப் பெற்ற ஸங்கா புரியை அரசு செலுத்திய
இராவணனாற் பாடப்பெற்ற சாம வேத கானத்துக்கு உவப்புற்றவரும், (அம் தன்
நாரணி) அழகிய தணினனியான நாரணி என்னும் திருநாமத்தையுடைய
வருமாகிய நாகபூஷணி அம்பாள் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, (அலம் கால்
நளினம் கீழ்) வயல்களில் உழுகின்ற கலப்பைகள் தாமரைகளின் தாழ்களைக்
கிழிக்கின்ற சிறப்பையுடைய நயினையம்பதியின்கண் உள்ள தலைவனே
இற்றைத் தீனத்தில் (அணி அலங்கு ஆரம்) நீ எம்மளைக்கு வந்து விளங்கா
நின்ற மாலையைத் தராதொழிலையாயின் எந்தலைவி தெளிவடைய மாட்டாள்.

பொழிப்புரை: : அணிகள், அழகிய செல்வங்கள், ஆடைகள், நீர்நிலைகள்,
மலைகள், வாகனங்கள், நெல்லமுதலிய தானிய வகைகள், பசுக்கள் முதலிய
பல வளங்களும் பொருந்தப் பெற்ற இலங்கை நக்கரை ஆட்சி செய்தவனுக்கை
இராவணனின் சாம கானத்தீற்கு உருகும் இனியவளரும் பரவிய கருணையுள்ள
நாராயணி என்ற திருப்பெயர் கொண்டவளருமாகிய முந் நாகபூஷணி
எழுந்தருளியிருக்கும், கலப்பையின் கால் தாமரையைக் கிழிக்கின்ற சிறப்புற்ற
நயினையிலுள்ள தலைவனே, அழகு விளங்கும் உன் மாலையை இன்று தாராய்
என்றால் எம் தலைவி தெளிவடைய மாட்டாள்.

கருத்துரை: வளம் செறிந்த இலங்கையரசன் இராவணனின் இசைக்கு
மயங்கும் நாகபூஷணித்தாய் எழுந்தருளியுள்ள நயினைக்குத் தலைவனே,
தலைவியின் மயக்கத்தைப் போக்க மாலையைக் கொடு.

கறிப்புரை: அணி - ஆபரணம், அலங்காரநிதி, அழகிய - செல்வங்
கள், சிலை - கல் (மலை), ஆனம் - வாகனம், ஆன் - பசு, அணிய -
பொருந்தப் பெற்ற, அம் - அழகிய, தன் - தண்ணையியுடைய,

நாரணி - நாராயணி, அலம் - கலப்பை, கால் - கொழு, நளினம் - தாமரை, சீழ் - கிழிக்கும், அலங்கு - விளங்கும், ஆரம் - மாலீல.

விளக்குவரை: இப்பாடலுள் 'அணியலங்கா' என்பது யமகம். இதுவும் இந்நாலுள் மூன்றாவதாக இடம்பெறும் அகப்பொருப்பால் - தோழி கூற்று. மாலை பெறுநல் உரிமைக்குச் செய்யப்பெறும் உறுதியும், ஆறுதலுக்குரிய நடவடிக்கையுமாம்.

தலைவி தலைவன் மேலுள்ள காதலால் மயங்கியுள்ளாள். தோழி, தலைவியின் மயக்கத்தைப் போக்கத் தலைவனின் மாலையைத் தருமாறு வேண்டுகின்றார்கள்.

பெரும்பாலான தூது நூல்களில் மயக்கத்தைப் போக்கத் தலைவனின் மாலையை வாங்கிவருக என்ற குறிப்பு அமைந்திருத்தல் ஈண்டு நினைவு கூரத்துகும்.

அலங்கார நீதி - அழகீய செல்வங்கள். அழகுப் பொருள் எனினும் பொருந்தும். இதன்கண்ணுள்ள அலங்காரம் என்பதை ஆடை முதலைய பிறவற்றேரும் கூட்டிப் பொருள் கொண்டாலும் சிறப்பாக அமையும்.

'இலங்கா நகர் ஆண்டான இசைக்கு இனியாள்' என்ற தொடர் சாம கானத்தை விரும்புவள் என்ற பொருளாட்டன், இசைக்கும் இனிமை சேர்ப்பவள் என்ற பொருளாம் அமைந்திருத்தல் உணர்ந்து அனுபவிக்கத் தக்கது.

அம் என்பது அழகேனும் கருசினக்கு அழகாவது பரவிய நிலையாகவின் பரவிய கருசின என உரைக்கப் பெற்றது.

கலப்பை முனை தாமரையைக் கிழிக்கும் நயினை என்பதால் நயினையின் மருதவளம் விளக்கமறும். வயலிலோயே தாமரை தோன்றியது என்பது நீர்வளத்தினைப் புலப்படுத்தும். இது கவிமரபு.

அகப்பொருப்பாக்களுள் உள்ளுறை என்ற அணி மிகச் சிறப்புப் பொருள் தருவதாகும். இப்பாடலுள் 'அலம் கால் நளினம் கீழ் நயினை' என்ற பகுதியில் உள்ளுறை அமைந்துள்ளது. தலைவனின் அன்பு காரணமாகத் தலைவியின் ஏழில் கெடுகின்றது என்பது உள்ளுறை. கலப்பை தலைவனுக்கும் தாமரை தலைவிக்கும் ஒப்பு, நிலத்தைப் பண்படுத்தி பயன் விளாவிக்க வேண்டிய கலப்பை தாமரையைச் சிதைப்பது போல இன்பம் ஊட்ட வேண்டிய தலைவன் பிரிந்து தலைவியின் நலம் சிதைக்கின்றுன் என்பது குறிப்பு.

ஜீவனின் வேட்கை உறுதியாகிறது. இறைவனின் தீருவருட்பேறு நம்பிக்கை செய்யப் பொருளிடால் உயிர் உய்தி பெறுது என்பது நாயக நாயகி பாவமாகக் கொள்ளும் பொருள்.

(கலப்பையின் உறுப்புக்களுள் தரையிற பொருந்துவது கொழுவே ஆதலின் அதுனைக் கால் என்றார். அலங்கு, ஆரம் - அசைகின்ற மாலை என்று மாம். தேறலள் என்பதற்கு உயிர் பிழைக்கமாட்டாள் என்றும் பொருள் கவறலாம்.)

19. ஆயிரந் தண்டலை

ஆயிரந் தண்டலை நாகளை யானன் றரசிடைச்சிந்
தாயிரந் தண்டலை நாடளந் தானரி யாளிசையா
ராயிரந் தண்டலை செய்யீர் நயினைக் கடைகிலிரை
யாயிரந் தண்டலை யந்தக ஞற்றி வரணைனையே.

ஆயிரம் தண் தலை நாக அணையான் அன்று அரசிடைச் சிந்து
ஆய் இரந்து அண்டு அலை நாடனந்தான் அறியாள் இசை ஆ-
யிரம் தண்டலை செய்யீர் நயினைக்கு அடைகிலிர் ஜி-
யாயிரம் தண்டலை அந்தகன் ஆற்றில் அரண் என்னையே.

புலன்குரை: (ஆயிரம் தண் தலை நாகளையான்) ஆயிரம் என்னும் தண்ணிய
தலைகள் பொருந்திய ஆதிசேடனைச் சமனமாக உடையவரும், அக்காலத்தில்
மகாவலிச் சக்கரவர்த்தியின் முன் (சிந்து ஆய் இரந்து அண்டு அலைநாடு) குறள்
வடிவத்துடன் யாசித்து நெருங்கிய கடல் கூழ்ந்த பூமியை ஒருஷாக அளந்த
தீருமாலும் அறியப் பெறுவதற்காகிய நாகபூஷணியம்பாளின் (இசை ஆராயீர்
அம் தண்டலை செய்யீர்) பெருமைகளை ஆராய மாட்டார், அழகிய பூஞ்சோலை
களை அமைக்கமாட்டார். (ஜ ஆயிரம் தண்டலை) ஜயாயிரம் என்னும் கணக்கின
வாய துன்பங்களை இயமங்களை செய்யும் பொழுது உம்மைக் காப்பது எது?

பொழிப்புரை: ஆயிரம் குளிரிய தலைகள் கொண்ட தீரு அந்தாழ்வார் என்னும்
பாம்பின்மேல் அறிதுயில் கொண்டிருக்கும் தீருமால் அன்றிருந்துகால்
மகாவலிச் சக்கரவர்த்தியிடம் வாமன வடிவம் எடுத்துச் சென்று யாசித்து அலை
பொருந்திய கடல் கூழ்ந்த உலகையே அளந்தான். அத்தீருமாலும் அறிய
வொண்ணுதாளாகிய ரீ நாகபூஷணியின் புகழை ஆய்ந்து பார்க்க மாட்டார்.
அழகிய சோலைகளை உண்டாக்க மாட்டார். நயினையம்பதிக்கு வந்தடைய மாட்டார்.
இயமன் ஜயாயிரம் தண்டனைகளைத் தந்தால், இப்படிப்பட்ட உங்களுக்கு என்ன
காப்பு இருக்கின்றது?

கருத்துரை: தீருமாலும் அறியாத நாகபூஷணியின் புகழை ஆராய வேண்டும்.
சோலைகளை உண்டாக்க வேண்டும். நயினையை அடைய வேண்டும். இவை
செய்வாரே யமனின் தண்டனைகளிலிருந்து தப்புவார்.

குறிப்புரை: தண் - குளிர்ந்த, சிந்து - குறள்வடிவம், இசை - புகழ்,
தண்டலை - சோலை, தண்டல் - தண்டனை, அந்தகன் - யமன், அரண்
- பாதுகாப்பு.

விளக்கவுரை: இப்பாடலுள் 'ஆயிரந் தண்டலை' என்பது யமகம். மிகு பேரறிவு
டைமையின் ஆதிசேடனின் ஆயிரம் தலைகளையும் தண் தலை என்றார்.
உடலொன்றே யாதலின் தலைகள் எனக் கூறுது 'தலை' என்றார்.

தீருமால் மகாபலிச் சக்கரவர்த்தியிடம் வாமனஞாகிச் சென்று மூன்றாட மன் கேட்டுப் பின் பேருரு எடுத்து ஓரடியால் உலகளந்தான் என்பது வரலாறு. வள்ளுவரும்

‘மடியிலா மன்னவன் எய்தும் அடியளந்தான்
தாஅய தெல்லாம் ஒருங்கு’ என்கின்றார்.

நாகத்தீன் மேல் சயனித்தீருக்கும் தீருமாலாலும் பார்நாகபூஷணியை மூற்ற உணர முடியாது என்ற நயத்துடன் நாகனையான் அறியாள் எனக் கூட்டி உரைக்க.

அன்னையின் புகழை ஆராய்தலாவது பல்லாற்றுனும் பல்கி விரிந்த அன்னையின் கருணைப் பெருந்திறத்தை உன்னி உன்னி உருகுதல்.

சோலை சௌரி சுகம் தருவது. அது இன்சொல், விருந்தாட்டல் ஆகிய அறங் களுக்குப் பின் செய்ய வேண்டியது. தண்டலை செய்ய வேண்டும் என்பதால் முன்னைய அறங்களும் வற்புறுத்தப் பெற்றன. ‘தண்டலை - சோலை, தண்டலை மயில்கள் ஆடு’ என வருதல் காண்க.

இயமன் ஜயாயிரம் தண்டனைகள் தருவதாகக் கூறியது உபலட்சனம். பல என்பது பொருள். பதினெந்தாம் பாலவுள் ‘ஜயஞ்சல்’ என்று போல.

நாகம் - குண்டலினி சக்தி. நாகத்தீல் அறிதுயில் கொள்ளுதல் யோகநித்திரை எனப்படும். துரியங்கடந்த அந்த நிலையிலும் தீருமாலால் அம்பிகையின் புகழை மூற்றுக அறிய முடியவில்லை என்பார். ‘நாகனையான் அறியாள் இசை’ என்றார் எனக்.

20. அரக்கனாலா

அரக்கன லாகநெஞ் சங்கைக னேந்திநின் ரூடிக்கி
மரக்கன லாகநெ ரித்தா ரலரியிந் தங்கியங்கன்
னாரக்கன லாரந்த ரித்தாரி டத்தியென் னேனகந்த
ளாரக்கன லாதிங் களித்தாள் நயினையி ஞரணங்கே

அரக்கு அனலாக நெஞ்சம் கைகள் ஏந்தி நின்று ஆள் அடிக்கீழ்
அரக்கன் அல் ஆகம் நெரித்தார் அவரி இந்து அங்கி அம் கண-
னர் அக்க நல் ஆரம் தரித்தார் இடத்தி என்னேன் அகம் த-
ளாரக்கனலாது இங்கு அளித்து ஆள் நயினையின் ஆரணங்கே.

புலவருக்கா: (நெஞ்ச அனல் அரக்கு ஆக) உள்ளமானது அக்கினியல் வைத்த
மெழுகுபோல் உருகக் கைகளை ஏந்திக் கொண்டு நின்று ஆள் அடிக்கீழ்
அரக்கன் அல் ஆகம்) ஆனந்தன்மையுடைய ஒரு தீருவடியின் கீழ் வைத்து

முயலகன் என்னும் அசுரனின் கரிய உடம்பை நெரித்தவரும், கூரியன் சந்திரன் அக்கினியாகிய நேத்திரங்களை உடையவரும் (அக்கம் நல் ஆரம்) எலும்பு மணிகளாலாய நல்ல மாலையைத் தரித்தருளியவருமாகிய சீவபிரானது வாமபாகத்தீல் இருக்கின்றவரே என்று தோத்தீரஞ் செய்யாத பாவியேனுடைய மனமானது (குளரக் கணலாது) சோர்வடையும்படி கோபம் செய்யாமல் இப்பொழுதே உமது கிருபையைத் தந்து ஆண்டருஞ்வீர் நயினையம்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற நாகபூஷணி அம்பாளோ.

பொழிப்புரை: நயினையின் அழகிய பெண்தெய்வலமே, எம் நெஞ்சம் அரக்கும் நெருப்புச் சேர்க்கையில் அரக்கின் நிலை போல உருக்க் கைகளை ஏந்திநின்று, ஆள்கின்ற தன் திருவாடியின் கீழ் அரக்கனின் கரிய உடலை நெரித்தவரும், கூரியன், சந்திரன், அக்கினி என்னும் மூன்றையும் தமது அழகிய கண்களாக உடையவரும், எலும்பினை நல்ல மாலையாக அணிந்தவருமாகிய சீவபெருமானின் இப்பாகத்தவளே, என நான் உன்னைத் தோத்தரிக்கவில்லை. (இங்கங்கும் யான் பாவியானாலும்) மனம் சோர்வடையுமாறு என்னைக் கோபிக்காமல் இங்கே எனக்குக் கருளைசெய்து ஆட்கொள்ள வேண்டுகிறேன்.

கருத்துரை: சீவனின் இடப் பாகத்தவளே என்று உன்னைத் துதிக்காத பாவி யாகிய என்னையும் தாயே! நீ ஆண்டு கொள்.

கறிப்புரை: அரக்கு - மெழுகு, அனல் - அக்கினி, ஆள் - ஆட் கொள்ளும், அரக்கன் - முயலகன், அல் - கரிய, ஆகம் - உடல், அலரி - கூரியன், இந்து - சந்திரன், அங்கி - அக்கினி, அம் - அழகிய, கண்ணர் - கண்ணையுடையவர், அக்கம் - உருத்திராக்கம், எலும்பு ஆரம் - மாலை, அகம் - மனம், கணலாது - கோபிக்காது, அவித்து - கருளை செய்து.

விளக்கவுரை: இப்பாலுள் 'அரக்கனலா' என்பது யமகம். ஆள் அடிக்கீழ் என்பது முதல் ஆரம் தரித்தார் என்பது வரை சீவனின் சீர் செப்புகின்ற பகுதிகள்.

சீவன் தனது திருக்கரத்தால் அபயம் தருதல் உணர்ந்தால் நெஞ்சம் அரக்கு அனலாகும். நெஞ்சம் அரக்கு சீவனின் திருக்கரம் அனல். அனல் அரக்கு ஆக எனக் கவட்டியுரைக்க.

கூரியன், சந்திரன், அக்கினி என்ற மூன்று கண்களையும் அழகிய கண்கள் என்றார். துஷ்டநிக்கிரகம் என்பது அங்கி என்ற கண்ணைன் இலட்சணமாகும். விழியாதிருத்தல் அங்கி என்ற கண்ணைன் அழகு எனினுமாம்.

அகம் தளரக் களலாது அளித்து ஆள் எனலே சாலும். இங்கு என்றது விதப்புச் சொல். விதப்புச் சொல் வேண்டிய பொருளைத் தருமாதவின் இங்கு என்பதற்கு உடனே எனப் பொருள் கொள்ளுதல் தகும்.

(அருக்கனல்லாகம் என்பதுனை அருக்கன் நல் ஆகம் எனவும் பிரிக்கலாம். இறைவனின் பாதத்தின் கீழ் கிடக்கும் பேறுபெற்ற ஆகம் ஆதலின் அருக்கனது உடல் நல் ஆகம் என்றார் எனினுமாம்.

அக்கம் என்பதற்கு எலும்பு மாலை எனப் பொருள் கூறப் பட்டது. உருத்திர + அக்கம் உருத்திராக்கமாலை எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். 'அக்கமாலை குடங்கயில் என்னுவார் தக்கனவராய்த் தருகிறபது நக்கன் நாமம் நமச்சிவாயவே' என்பது தேவாரம்.

நயினையின் ஆரணங்கே என்பதுனை நயினையினார் அணங்கே எனக் கொண்டு நயினையிலுறைவாரது குலதெய்வமாக விளங்கும் தாயே எனவும் பொருள் கூறலாம்)

21. நூரணனஞ்ச

ஆரண னஞ்சத் தலையிடைத் தாக்கி யளித்திட்ட
யாரண னஞ்சத் தவர்க்கீந் ததிற்சிறி தாடலையை
யாரண னஞ்சக் கரத்தினன் ருயையெற் கங்கசன் செய்
யாரண னஞ்சஞ் சிடத்தா நயினை யளிக்கடலே

ஆரணன் அஞ்சத் தலையிடைத் தாக்கி அளித்திட்ட சே-
யார் அணல் நஞ்சத்தவர்க்கு ஈந்ததிற் சிறிது ஆடல் ஜையை
யார் அ(ண)ணன் அம் சக்கரத்தினன் தாயை ஏற்கு அங்கசன் செய்-
யாரண நஞ்ச அஞ்சிடத் தா நயினை அளிக்கடலே.

புலவருரை: (ஆரணன் அஞ்சு) பிரமதேவன் அச்சமுறை படி அவனது தலையின் கண்ணே குடிச் சிருப்டித் தொழிலைச் செய்த சேயார் அணல் நஞ்சத்தினர்க்கு) உமது புத்திராகிய முருகவேளானவர் மிடற்றின் கண்ணே ஆலகாலத்தை தரித்த பரமசிவனுக்கு உபதேசித்த பிரணவப் பொருளிலே ஒரு சிறிது (ஆடல் ஜையையா அணன்) பேராடலைச் செய்கின்ற தூர்க்கா தேவிக்குத் தமையனும் (அம் சக்கரத்தினன் தாயை) அழகிய சக்கராயுதத்தையுடையவருமாகிய தீருமாலுக் குத் தாயாகவுள்ளவரே, (அங்கசன் செய்யாரண நஞ்ச அஞ்சிட) மன்மதனுன் வன் புண்ணுறும் படி தன் பாணங்களைச் செலுத்தாது வருந்தி அச்சமடைய அடியேனுக்கு உபதேசித்தருளும் நயினையம் பதியில் எழுந்தருளியிரக்கின்ற கிருபாசமுத்திரமே.

பொழுப்புரை: நயினையில் எழுந்தருளியிருக்கும் கருணைக்கடலே, ஆடல் செய்யும் துர்க்கைக்கு அணன்னாகிய அழகிய சக்கராயுதத்தை ஏற்ற தீருமாலின் தாயே, பிரமன் அஞ்சும்படி அவன் தலையிற் குடிப் பின்னர்

அவனுக்குக் கருணை செய்த முருகப் பெருமான், கண்டத்தில் நஞ்சை ஏற்ற சிவனுக்கு உபதேசித்த பிரணவ உண்மைப் பொருளில் ஒரு சிறிது மன்மதன் செய்யும் புண்ணின் நஞ்சும் அஞ்சும் படி எனக்கு அளிக்க வேண்டுகின்றேன்.

கருத்துரை: தாயே, எனக்குப் பிரணவப் பொருளில் ஒரு சிறிது உபதேசித் தருஙோம்.

குறிப்புரை: ஆரணன் - பிரமா, சேயார் - முருகப் பெருமான், அனைல் - கண்டம் - கழுத்து, ஐயை - தூர்க்கை, அணன் - அண்ணன், சக்கரத்தினன் - திருமால், ஏற்கு - எனக்கு, அங்கசன் - மன்மதன், செய்யா - செய்யும், ரணம் - புண், அளி - கருணை.

விளக்குவரை: இப்பாடலுள் 'ஆரணஞ்சு' என்பது யமகம். ஆரணன் அஞ்சத் தலையிடை முருகன் தாக்கியதை அருட்டிரு குமரகுருபர சுவாமிகளும் கந்தர் கவி வெண்பாவில்

-படைப்போன்

அகந்தை உறைப்ப மறை யாதி எழுத்தென்று

உகந்த பிரணவத்தி னுண்மை - புகன்றிலையால்

சிட்டித் தொழிலதனைச் செய்வ தெங்ஙன் என்று முனம் குட்டிச் சிறையிருத்தும் கோமானே.

என்று அருளியுள்ளார். அவரே,

'பொன்னங் கடுக்கைப் புரிசடையோன் போற்றிசைப்ப

முன்னம் பிரமம் மெழிந்தோனே'

எனத் தொடர்ந்து வரும் அடிகளில் சிவனுக்குப் பிரணவப் பொருளை உபதேசித்த செய்தியையும் குறிக்கின்றார்.

சேயார் சிவனுக்கு உபதேசித்த பிரணவப் பொருளை எனக்குத்தா என்ற பகுதி சுவையானதாகும். பிரமனுக்குப் பிரணவப் பொருள் தெரியாது. சிவனுக்கோ முருகனே உபதேசித்தான். ஆனால் ஆதிபராசக்தியாகிய அன்னை முன்னமே பிரணவப் பொருளின் முழுமையும் அறிவாள். அவளே பிரணவம் என்ற நயம் பற்றி அன்னையிடம் வேண்டுகின்றார் என்க.

முழுமையும் உணர்தல் மானுடப் பிறவியால் ஆகாமையால் சிறிது தா என்கிறார். பொரிதாய வழி 'நீன் அருளார் அமுதம் வாரியுண்டு ... விக்கினேன் விதியின்மையால்'. என்புழிப் போன்றதாகும்.

தூர்க்கையான போது இவளே தீருமாலின் தங்கையாகின்றாள். பிரபஞ்சங் களஞ்சும், தெய்வங்களஞ்சும் முன்னவளாகிய பராசக்தியாக இயங்கும் போது இவளே தீருமாலின் தாயாகவும் விளங்குகின்றாள். தாயே என்பது தாயை என நின்றது. வேற்றுமை மயக்கம்.

சேயார், ஜியையார் என ஆர் விகுதி சேர்த்துக் கூறப்பட்டது. கிருவரும் ஆற்றிய செயற்றிறமை பற்றி எனக். நயினை அளிக்கடலே சேயார் அணல் நஞ்சத்தவர்க்கு ஈந்ததீர் சிறிது தா என இறையக்க. ஆடல் - வெல்லுதல், கொல்லுதல் என்ற பொருளில் மகிடாசுரனை வதைத்த தூர்க்கைக்கு அடையாயிற்று. அங்கசன் செய்யாரண் நஞ்சு - என்பதை அங்கசன் செய் ஆர் ரண நஞ்சு எனப்பிரித்தும் பொருள் கொள்ளலாம். ஆர் ரணம் - நிழற்றந்த புண்.

அளித்தீட்ட சேய் என்பதற்குச் சிருட்டித் தொழிலைச் செய்த எனவும் கருளை செய்த எனவும் கூறப்பட்ட உரைகளின் நயம் நோக்கத்தக்கது. மலர்ப் பாணங்கள் ரண நஞ்சு செய்யாது அங்கசன் அஞ்சத் தா எனவும், நின் அருளால் மருந்து கண்டு ரண நஞ்சு அஞ்சிடத்தா எனவும் வேண்டுகின்றார் எனலாம். 'கிடும்பைக் கிடும்பை படுப்பர்' என்பது போல.

(பிரணவம் குடும்பச் சொத்து ஆதுவின் தருதலில் எவ்வித தடையுமில்லை என்பார் முருகன் சிவன் தொடர்புகளையும் கவரினார் எனலாம்)

22. அளிக்கண்ணவி

அளிக்கண் ணியரிடைக் காடைக் கிளநதிகிற் காசையிற்சென் றளிக்கண் ணிரையிறைத் தல்லல் கண் டேயடங் கேளையாந்தண் ணவிக்கண் ணியனென் றலங்கலந் தாதிய தார்நயினை யவிக்கண் ணிலன்றி யத்தரித் தாவில்லை யச்சங்களே.

அளிக்கண்ணியர் இடைக்கு ஆடைக்கு இளநகிற்கு ஆசையிற் சென்று அ(ள்)விக் கண்ணிரை இநைத்து அல்லல் கண்டே அடங்கேளை அம்

தண்-
-ணவிக்கு அண்ணியன் என்று அலங்கல் அந்தாதியது ஆர் நயினையள் இக் கண் நிலன் அறியத் தரித்தாள் இல்லை அச்சங்களே.

புலவருரை: (அளிக் கண்ணியர்) கருவண்டை ஒத்த கண்களையுடைய பெண்ணாது சிற்றிடைக்கும், பட்டுடைக்கும், இளமுலைகளுக்கும் ஆசை கொண்டு அவர்கள் பாற்சென்று (அ(ள்)விக் கண்ணீரை இறைத்து) அளவற்ற துங்பங்களையடைந்து கண்களிலேயிருந்து சொரிகின்ற நீரை அள்ளி இறைத்தும் அவ்வாசை ஒழியப் பெறுத தமியேனை (அம் தண்ணளிக்கு அண்ணியன் என்று) அழிய தமது கிருபைக்குப் பாத்திரமுள்ளவனென்று மாலையாகிய இவ்வந்தாதியை, (ஆர் நயினையள் இக் கண் நிலன் அறிய)

நிறைவேற்ற நயினையம்பதியையுடையவராகிய நாகபூஷணி அம்பாளானவர் இந்தப் பொரிய உலகம் அறியும்படி தரித்தருளினார். ஆதலால் இனி யாதோர் பயமுமில்லை.

பொழுப்புரை : கருவண்டு போன்ற கண்களையுடைய பொதுமகளிரின் இடைக்கும், ஆடைக்கும், இளமை பொருந்திய முலைக்கும் ஆசை கொண்டு சென்று கண்ணின் நீரை அள்ளி இறைத்து (அழுது) துன்பங் கண்டு பின்னும் அவ்வாசையை விட்டு அடங்குதலைச் செய்யாத என்னை அழகிய தன் கருணைக்கு நெருங்கியவன் என்று பொருந்திய நயினைப் பதியினள் இப்பரந்த உலகம் அறிய இவ்வந்தாதி மாலையை அணிந்தருளினார். இனி அச்சங்களே இல்லை.

கருத்துரை : தீயேனுகிய என்னையும் அண்ணியனுக்கிச் சூரி நாகபூஷணித்தாய் இவ்வந்தாதியை ஏற்றுக் கொண்டாள் எனவே அச்சங்கள் இல்லை.

கறிப்புரை : அளி - கருவண்டு, நகில் - முலை, அளி - அ(ள)ளி - வாரி, கண்ணிரை - கண்ணீரை, அல்லல் - துன்பம், தண்ணளி - கருணை, அண்ணியன் - அண்மையிலுள்ளவன் - நெருங்கியவன், அலங்கல் - மாலை, ஆர் - பொருந்திய அல்லது நிறைந்த, கண்ணிலன் - இடமகன்ற பூமி.

விளக்கவுரை : இப்பாடலுள் 'அளிக்கண்ணி' என்பது யமகம். இடைக்கு, ஆடைக்கு, கிளாநகிற்கு ஆசைப்பட்டதாகக் கவரியது இளமையையும், புறப்பகட்டையும் விளக்கக் கவரியதாம். இன்பம் இல்லாததையும் இன்பம் என்று நச்சிச் சென்று துன்பத்தை அடைத்த பின்பும் அதைனை விருந்தும் மானுட இயல்லபை இரண்டாம் அடியால் விளக்கினார்.

இவ்வந்தாதி நூலுள் இருபத்தொரு பாக்களைப் புனைந்தவுடன் இவ்வாசிரி யருக்கு இந்நூலை அன்னை ஏற்றருளினார் என்று சுகானுபவம் ஏற்பட்டமையின் "அலங்கல் அந்தாதியது ஆர் நயினையன் இக்கண் நிலன் அறியத் தரித்தாள்" என அறிவித்தார். அன்னை ஏற்றுக் கொண்டமையின் அந்தாதியது எனச் சேய்மைச் சுட்டால் குறித்தார்.

அன்னையின் அருள் கிட்டியதால் உலகத் துயர்கள் எவ்வயும் இனித் தீண்டா என்பார். இல்லை அச்சங்களே என்றார். கண் என்னும் சொல் இடம் என்ற பொருளுடையதேனும், பின்னர் நிலன் என வருதலால் பரந்த இடம் எனப் பொருள் கவறப் பெற்றது.

23. அச்சந்தனத்தை

அச்சந் தனத்தைக் களைகாணச் செல் கென் றயிலெறிந்தா
னச்சந் தனத்தை யணிந்தாளைச் சேர்ந்திட்ட தாங்கின்றியீ
ரச் சந் தனத்தை யனலாக் கியநகி லாயிமூகா
ணச்சந் தனத்தை நடத்தாய் நயினையி ஞரிறையே.

அச்சம் தன்அத்தைக்கு அ(ன)னைகாணச் செல்க என்று அயில் ஏறிந்தான்
அ சந்தம் நத்தை அணிந்தாளைச் சேர்ந்திட்டது ஆங்கு இன்றி ஈ -
ரச் சந்தனத்தை அனல் ஆக்கிய நகில் ஆயிமூகா -
ணச்சந்து அ(ன)னத்தை நடத்தாய் நயினையின் ஆர் இறையே.

புலவருரை: துன் அத்தைக்கு அ(ன)னை அச்சம் காண) தமது மாமியாராகிய
மகாலடசுமிக்குத் தாயாகிய சமுத்திரம் அஞ்சும்படி செல்வாயாக என்று
வேற்படையைச் செலுத்திய கந்தக்கடவளானவர் (அ சந்தம் நத்தை) அழகிய
சங்குவளையலை அணிந்த வள்ளி நாயகியானாரச் சேர்ந்த தன்மை போலன்றி
(ஸரச் சந்தனத்தை) குளிர்ந்த சந்தனக் குழம்பை நெருப்பாகக் காட்டுகின்ற
ஸ்தனங்களையுடைய தலைவியானவள் (காணச் சந்து அ(ன)னத்தை)
காணும்படி தூதாக அன்னத்தைப் போக்காதே நயினையம்புதியி விராந்திற்
தலைமகனே.

பொழியுறை: : நயினையிற் பொருந்திய தலைமகனே, தனது அத்தையாகிய
இலக்குமிக்கு அன்னையாகிய கடல் அச்சம் அடையும் படியாகச் செல்க என்று
வேல் ஏறிந்த முருகன், இன்னேசை பொருந்திய சங்கு வளையல் அணிந்த
வள்ளியை அடைந்தது போல இல்லாமல், ஸரம் பொருந்திய சந்தனத்தைத்
தனது முலைகளின் சூட்டால் அனலென ஆக்கிய ஆய்ந்த அணிகள் அணிந்த
தலைவி காணுமாறு அன்னத்தைத் தூதாக அனுப்புக.

கருத்துரை: தலைவனே, முருகவேள் வள்ளியைக் காண வந்தது போல நீ தலைவி
யைக் காண நேரில்வருதல் தகாது. அன்னத்தைத் தூதாக அனுப்புவாயாக.

குறிப்புரை: அத்தை - மாமி, அனை - அ(ன)னை, அயில் - வேல், சந்தம்
- இன்னேசை, நத்தை - சங்கு, ஆங்கு இன்றி - அவ்வாறில்லாமல்,
அனல் - நெருப்பு, நகில் - முலை, ஆயிமூ - ஆராய்ந்தெடுத்த
ஆபரணங்களை அணிந்த தலைவி, சந்து - தூது, அனத்தை -
அ(ன)னத்தை, இறை - தலைவன்.

விளக்கவரை: இப்பாடலுள் 'அச்சந்தனத்தை' என்பது யமகம். இஃது ஓர் அகப்
பொருட்பாடல். சேப்படை இருபத்தாறு துறைகளுள், இது நீயே கறை என்று
மறுத்தலாகும்.

தெய்வக் கூட்டத் தலைவியைக் கூடிய தலைவன் பின்னும் அவளை அடையத் தோழியின் உதவியை நாடுகிறான். பல்வேறு குறிப்புகளால் தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் உள்ள தொடர்பை முன்னாரே உணர்ந்த தோழி தான் ஒன்றும் அறியாள் போலத் தலைவன் கூற்றை மறுக்கின்றான். ‘ஆயிழை காணச் சந்து அனத்தை நடத்தாய்’ நீயே கூறு என்னும் பொருளுடையதே ஆதவின் அத்துறையாயிற்று.

சேடப்பட அதன் துறைகள் ஆகியவற்றின் விளக்கங்கள் தீருக்கோவையார் பேராசிரியர் உரையுட் காண்க.

தன் அத்தைக்கு அன்னை அச்சம் காண எனக் கூட்டியுறைத்துப் பொருள் கொள்க முருகனின் மாமன் தீருமாலாதலின் இலக்குமியை அத்தை என்றார். இலக்குமி பாற்கடலில் தோன்றியமையின் கடல் தாப் ஆயிற்று.

கூரன் கடலில் ஒளித்தபோது முருகன் வேல்விட்டமையின் கடல் அஞ்சம் படி செல்க என்று வேல் ஏறிந்தான் என்றார்.

அ என்ற சுட்டு அணிந்தாலோ என்பதேனுடே கூடிப் பொருள் உரைக்கப் பெற்றது. இன்னேசை வளைகள் எழுப்பும் ஓசையாகும். வளைகள் அணிந்த வள்ளி எனப் பொருள் உணர நின்றது.

முருகவேள் வள்ளியைக் கூடியது போல நீ கூடலாகாது என்றது நேரில் நீ வரலாகாது என்ற பொருளில் அமைந்தது. இவ்வாறு தோழி கூறுவதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. தலைவியைத் தலைவன் நேரிற் காணும் வாய்ப்பு அதீகம் ஏற்படுமானால் விறைவில் தீருமணம் செய்து கொள்வதில் ஆர்வம் குன்றும். எனவே அவ்வாறு கூறினார். ‘ஸரச் சந்தனத்தை அனலாக்கிய நகில்’ என்றதானால் தலைவியின் காம வெப்பம் தணியச் சந்தனம் குழுத்துப் பூசுப் பெற்றமை பெற்பட்டது. அவ்வெப்பம் சந்தனத்தையே அனலாக்கியது என்பது நயம். தூதுரைக்கச் சிறந்தவற்றுள் ஒன்றுதலின் அன்னத்தைத் தூதாக விடுக என்றார் ‘அன்னம் விடு தூது’ எனத் தமிழில் தனியொரு நூல் இன்மையை ஆசிரியர் சுட்டினார் எனினும் அமையும்.

அன்னம் தூது உரையாது ஆதவின் ஆயிழை காண என்றார். துயருறும் சீவனிடத்து இறைவனே வந்து ஆண்டு கொள்ள வேண்டும் என்பது நாயக நாயகி பாவமாகக் கூறுத் தகும் பொருள்.

தோழியை ஞானுசீரியன் ஆகக் கொள்ளலின் இறைவன் ஆஜைப்படி அவனிடத்திலேயே சீவனின் நலம்பற்றி ஞானுசீரியன் வேண்டுகின்றான் எனக் கூறல் வேண்டும். தோழி முன்னாரே பல ஆய்வுகளால் தலைவி பற்றி நன்கறிந்தவள். உடனுறைபவள். தலைவியின் நலத்தில் கருத்துள்ளவள். ஞானுசீரியனும் பல ஆய்வுகளாலும் உடனிருத்தியும் சீவனின் நலத்தில் அக்கறை கொண்டவன். ஆதவின் தோழியை ஞானுசீரியன் எனல் சாலும்.

(‘சந்து அனத்தை நடத்தாய்’ என்பதற்கு நடத்து என உடன்பாடாகப் புத்துரையாசிரியரும் நடத்தாதே என எதிர்மறையாக நூலாசிரியரும் உரை கூறுதல் காண்க. விளக்கவரை உடன்பாடாகக் கொண்டமைக்குரிய காரணத்தை விளக்குகின்றது.

தலைவியின் காமம் எல்லை மீறிவிட்டது. ஸரச் சந்தனத்தை அனலாக்கிய நகில் ஆயிழை என்பதனால் அது புலனுகும் வெறும் தூதுரையால் அது சாந்தியடையாது. தலைவனேடு கூடுவதனால் மாத்திரமே தணியத்தக்கது என்பதனால் அன்னத்தை அனுப்பாதே என்றாள் என்க. நேரில் சென்று அலை என்பது குறிப்பு.

நாயக நுயதி பாவமாகக் கொள்ளின் இறைவனேடு கூட வேண்டும் என்ற ஆண்மாவின் தவிப்பாகத் தலைவியின் காம வெப்பம் கூறப்படுகின்றது. மனிவாசகரின் நீத்தல் விண்ணப்பத்தில் காணப்படும் ஆண்மாவின் தவிப்பு என்க.)

24. ஆரியனுக

ஆரிய ஞக நரிக்கரி யாக்கை யளித்த கத்தர்க்
காரிய ஞகர ரேத்திய தென்கலை ஆய்ந்த சங்கத்
தாரிய ஞகனங் காட்டிய சேய்க்கினி யாய் நரசிங்
காரிய ஞகரி கந்தீர் நயினையி லானந்தியே.

ஆரியஞக நரிகரி யாக்கை அளித்த க(ர)த்தர்க்கு
ஆரிய நாகரர் ஏத்திய தென்கலை ஆய்ந்த சங்கத-
தார் இயல் நாகனம் காட்டிய சேய்க்கு இனியாய் நரசிங் -
க அரி அநாகரிகம் தீர் நயினையில் ஆனந்தியே.

புலவருரை: (ஆரியன் ஆகு) ஆரிய தேசத்திலுள்ள குதிரை வாணிபன் போல் ஆவதற்கு நரிக்கூட்டங்களுக்குக் குதிரை வடிவத்தைக் கொடுத்தருளிய தலைவராசிய பரமசிவனுக்கும், (ஆரியம் நாகரர்) ஆரியம் நாகரம் என்னும் பாலைகளையுடையயோரால் புகழப்பெற்ற அழகிய தமிழ்நூல் ஆராய்ச்சியிற் சிறந்த (சங்கத்தார் இயல் நாகனம்) சங்கப் புலவர்களது உரைகாணும் நாவின் பெருமையைக் காட்டியருளிய முருகவேளுக்கும் இனியவரே (நூரீங்க அரி அநாகரிகம் தீர்) நரசிங்கத்தை வதைத்தருளியவரே, என்னிடத்திலுள்ள அநாகரிகச் சொல்களை ஒழித்தருங்கும் நயினையம்பதியில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற ஆனந்தமயமானவரே.

பொழுப்புரை: நரசிம்மத்தின் கன்மத்தைப் போக்கியவளே, நயினையில் எழுந்தருளியுள்ள ஆனந்த வழவானவளே, ஆரியநாட்டுக் குதிரை வணிக உருத்தாங்கி வருவதற்காக நரிகளுக்குக் குதிரை உருவையளித்த முழு முதலாகிய சிவபெருமானுக்கும், ஆரியம் நாகரம் ஆகிய மொழியினர் புகழ்ந்த தென்கலையாகிய தமிழை ஆராய்ச்சி செய்த சங்கத்தார் முன்னே இயற்றமிழில் நாவின் வன்மை காட்டிய சேயாகிய முருகப்பெருமானுக்கும் இனியவளே உலகில் உள்ள அநாகரிகத்தை அழித்துவிடு.

கருத்துரை: சிவனுக்கும் முருகனுக்கும் இனிய ஸீ நாகபூஷணித்தாயே அநாகரிகத்தை அழித்து நாகரிகம் வளரக் கருணை புரிக.

நறிப்புரை: ஆரியன் - ஆரிய தேசத்தவன், கரி - விலங்கு - குதிரை, கத்தர் - கர்த்தர், முழுமுதலானவர், யாக்கை - உடம்பு, தென்கலை - தமிழ், நாகனம் - நாவன்மை, இயல் - இயற்றமிழ், சேய் - முருகன், அரி - பகைவன், நரசிங்கஅரி - நரசிங்காரி - அம்பிகை.

விளக்கவுரை: இப்பாடலுள் 'ஆரியனுக' என்பது யமகம். நரியைப் பரியாக்கிய தீருவிளையாடல் விளக்கத்தைத் தீரவிளையாடற்புராணத்திலும், தீருவாத ஷராஷ்கள் புராணத்திலும் காணலாம். பரி, குதிரை முதலிய சொற்கள் நிரோட்டக் கவியுள் அடங்காமலையின் கரி என்று சுட்டனர்.

கரி என்பதற்குச் சாட்சி என்றும் பொருள் உண்டு. மணிவாசகர் குதிரை வாங்கினார் என்பதற்கு சாட்சி கவற, உடம்பை மாற்றியருளினார் என்றும் பொருள் கவறலாம். சாட்சியாக வருபவர் வழக்குப்பற்றித் தம் கருத்தைக் கவறிப் பின் அகலுவர் அதேபோல குதிரையுருவங்கள் வந்தன. மணிவாசகர் குற்றமற்றவர் என்பதை உணர்த்தின. பின்னர் நரிகளாக மாறின.

கர்த்தர்க்கும், சேய்க்கும் இனியாள் எனக் கூட்டி உரைக்குக. தமிழின் கீர்த்தியை வேறுபல மொழிகளும் பாராட்டுகின்றன என்பர் 'ஆரிய நாகரர் ஏத்தீய தென்கலை' என்றார்.

நா கனம் காட்டிய என வருதலினால் சங்கத்தார் என்ற சொல்லோடு முன் என்பது கூட்டிப் பொருள் உரைக்கப்பெற்றது. இது முருகன் சங்கப்புலவருள் ஒருவனாக இருந்து துமிழாய்ந்தமையைக் குறித்தது. இறையனார் களவியல் உரையில் நக்கீரும் முச்சங்க வரலாறு கூறுக்கால் 'தலைச்சங்கம் இருந்தார் அகத்தியனாரும், திரிபுரம் எரித்த விரிசடைக் கடவுளும், குன்றெறிந்த முருகவேஞும், முரங்கியூர் முடிநாகராயரும், நீதியின் கிழவரும் என இத்தொடக்கத்தார் ஜந்நாற்று நாற்பத்து ஒன்பதீன்மர் என்ப' என்கின்றார்.

சங்கப்புலவர்களின் நாவன்மையை - உரைகாலூம் தீற்மையை - ஆய்ந்து முடிவுகட்டிய என்பது பொருளாகும். இது களவியல் உரை சேர்ந்த வரலாறுகும். அது வருமாறு : பாண்டிய நாடு பன்னிரண்டாண்டுகள் வறுமையுற்றது. பாண்டியன் கட்டளைப் படி புலவர்கள் தத்தும் உனர் சென்றனர். பஞ்சம் நீர்க்கிய பின் புலவர்களைப் பாண்டியன் அழைத்தான். மீண்டு வந்த புலவர்களிற் பொருளிலக்ஞம் வல்லாமை கண்டு உளம் நொந்த பாண்டியன் இறைவனிடம் முறையிட்டான். இறைவன் அருளால் களவியல் என்ற நூல் கிடைத்தது. அதற்கு உரை எழுதிய சங்கப்புலவர்கள் தத்தும் உரையே சிறந்தது எனக் கூறி நின்றனர். அதனைத் தீர்த்து வைக்க ஒரு காரணிகளைத் தந்தருஞக என அந்நாலை அருளிச் செய்த இறைவனிடமே அரசனும் புலவர்களும் வேண்டிய வரம் கிடந்தனர். வரங்கிடப்ப இடையாமத்துக் கிழவூர் உப்பரிகுடி சீழார் மகனுவான் உருத்திரசன்மன் என்பான் பைங்கண்ணன், புன்மயிரன், ஜயாட்டைப் பிராயத்தன் ஒரு மூங்கைப்பிளை உளன். அவனை அன்னன் என்று கொண்டுபோந்து ஆசனத்தின் மேல் இருத்திக் கீழிருந்து சூத்திரப் பொருள் உரைத்தால் மெய்யான உரை கேட்டவிடத்துக் கண்ணீர் வார்த்து மெய்ம்யிர் சிலிர்க்கும். அல்லாத உரை கேட்டவிடத்து வாளாவிருக்கும். அவன் குமாரதெய்வம் என்று முழுமூறை அசரீ கேட்டது. அங்ஙனமே சென்று முருகனுக்கிய உருத்திரசன்மனைக் கொணர்ந்து உரை கூறி நக்கீர் உரையே நல்லுரை என முருகன் நிறுவப் புலவர்கள் ஏற்றனர்.

நாகரிகம் - கண்ணோட்டம் - தீர்க்கம். 'பையக்கண்டும் நஞ்சகண்டமைவர் நயத்தக்க நாகரிகம் வேண்டுபவர்' என்ற குறளுக்கு மறுதலையாவது அநாகரிகம். பிரர் நலம் கருதாது தனக்கென வாழும் உலகீனர் இயல்பை மாற்று என அம்மையை வேண்டினார் என்பது குறிப்பு.

இரண்யினைச் சங்கரித்த நரசிங்கத்தின் கர்வத்தைச் சிவபெருமான் சரப்பட்டி ரூபமெடுத்து வதும் செய்தமையால் சிம்கஹங்கள் மூர்த்தி என்றும், சரப மூர்த்தி என்றும் பெயர் பெற்றுர் எனப் புராணங்கள் கூறும். இப்பெருமை அம்பிகைக்கும் உரியதாதலின் 'நரசிங்காரி' என விளித்தார். தருமை ஆதினத்துக்குச் சொந்தமான தஞ்சை மாவட்டம், திருபுவனம் தீருக்கோயிலுள் சரப மூர்த்திக்குத் தனிச்சந்திதி உண்டு. மிகவும் விசேஷம் பொருந்தியது.

(ஆனந்த வடிவானவள் அம்பிகை அதனால் ஆனந்தமயி ஆனந்தஞபி என்ற திருநாமங்கள் பெற்றவள். 'ஆனந்தமாய் என அறிவாய் நிறைந்த அமுதமுமாய் வானந்தமான வடிவடையாள்' என்று போற்றுகின்றார் அபிராமிப்பட்டர். அதனால் ஆசிரியர் கர்த்தர்க்கிணியாய், சேங்க்கிணியாய் நயினையில் ஆனந்தீயே என அம்பிகையை விளிக்கின்றார் என்க)

25. ஆனந்தி யான

ஆனந்தி யானத் தகிலேச நீணதி யார்ந்த சடை
யானந்தி யான நிறத்தான் விடத்தியென் றஞ்சிரதெநஞ்
சானந்தி யானஞ் செயாரெனக் கேட்டைந் தான்றகலி
யானந்தி யானவி ஸெக்கணின் ரூளை யடைந்தனனே.

ஆன் நந்தி யானத்து அகிலேசன் நீள்நதி ஆர்த்த சடை -
யான் அந்தியான நிறத்தான் இடத்தி என்று அம் சிரம் நெஞ் -
சால் நம் தியானம் செயார் எனக் கேடு அடைந்து ஆன்ற கலி -
யால் நந்தி யான் நயினைக் கண் நின்றூளை அடைந்தனனே.

புலவருஹர: (ஆன் நந்தி யானத்து) பசுவினமாகிய இடபவாகனத்தையுடைய
அகிலாண்ட நாயகரும், பெரிய கங்கா நதி நிறைந்த சடாபாரத்தை உடைய
வரும். (அந்தி ஆண்) செவ்வானம் போன்ற தீருமேனியை உடையவருமாகிய
பரமாசிவனது இடப்பாகத்தில் வீற்றிருப்பவரே என்று (அம் சிரத்தால் நம்
நெஞ்சால் தியானம்) அழகிய சிரத்தால் வணங்குதலும், நெஞ்சினால்
தியானித்தலும் செய்யாதவரைப் போல் கெடுதலுற்று அதீகமான வறுமை
யினால் (நந்தி யான் நயினைக் கண் நின் தாளை) வருந்தி நான் நயினையம்
பதீயில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற உம்முடைய தீருவடிகளைப் புகலிடமென்று
வந்து சேர்ந்தேன்.

பொழிப்புஹர: பசுவர்க்கத்தைச் சேர்ந்த ஏற்றினை வாகனமாக வடையவரும்
எவ்வுலகுக்கும் இறைவனையியவரும், பெரிய கங்காநதி பொருந்திய சடையை
யுடையவருமாகிய சிவனின் இடப்பாகத்தில் இருப்பவளே என்று கவரி அழகிய
தலையால் வணங்கியும், மனத்தால் நமக்குரிய தியானம் செய்தும், பக்தி
செய்யாதவரைப் போல அழிவுகொண்டு மிக்க வறுமையினால் வருந்தி அதன்
பிறகே யான் நயினையில் எழுந்தருளியிடுள்ள மீநி நாகபூஷணித்தாயை
அடைந்தேன்.

கருக்துஹர: அன்னையை ஏத்தாதவர் அடையும் இன்னல் எல்லாம் அடைந்து
பிறகே நான் அன்னையை அடைந்தேன்.

குறிப்புஹர: ஆன் - பசு, நந்தி - இடபம், யானம் - வாகனம், அகில
ஈசன் - அகிலேசன் - உலகுக்கு இறைவன், அந்தி - மாலை, செயார்
- செய்யார், கலி - வறுமை, நந்தி - மங்கி, வருந்தி

விளக்கவுஹர: இப்பாடலுள் 'ஆனந்தியான' என்பது யமகம். சிவனின் இடப்
பாகத்திலுள்ள உமை என அன்னையே குறிக்கவுந்தாராதவின் ரிஷிபத்தையும்
பசு வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தது என்றார்.

நீள் நதி எனவும் நீள் சடையான் எனவும் ஸரிடத்துக் கூட்டிப் பொருள் கொள்ளலாம்.

வணங்குதலில் மேற் கொள்ளுவதே தலைக்கு அழகு ஆதலின் அம் சிரம் என்றார். அம் சிரத்தால், நெஞ்சால் என மூன்றும் வேற்றுமை ஆல் உருபை முன்னும் கூட்டுக.

நம் தீயானம் - நமக்குரிய தீயானமாவது, மனித சரீரத்தைப் பெற்றவர் களின் தீயானம் 'நெஞ்சே நீ நினையாய்' என அப்பாடிகள் அருளியவாறு.

அம்பிகையைத் துதியாதவர் இம்மை நலன்களையும் எய்தார். தாம் அவ்வாறு துன்புற்றதாகவும், பின்னர் அத்துன்பங்களுக்குக் காரணம் என்னை என ஆய்ந்து நயினையில் எழுந்தருளி விளங்கும் ஹீ நாகபூஷணியைத் தொழாமையே என உணர்ந்து ஆங்கு அடைந்ததாகவும் ஆசிரியர் அறிவுறுத்துகின்றார்.

யான் என்பது பேரானந்த எல்லையில் தோன்றிய பெருமிதச் சொல்லேயாம்.

(இடபத்தைப் பச என்பது இலக்கிய வழக்கு. 'நத்தார் படை ஞானன் பச ஏறி' எனத் தேவாரம் பாடுகின்றது. தேவியைப் போற்றும் தலை, தேவியைப் போற்றும் வெஞ்சுக் ஆதலின் அம் சிரம், அம் நெஞ்சு என ஸரிடத்துக் கூட்டியும் பொருள் கொள்ளலாம்.

அம்பிகையைத் துதியாதவர் அடையும் கேடுகளை அபிராமிப்பட்டர் தோத்திரம் செய்து தொழுது மின்போலும் நின் தோற்றும் ஒரு மாத்திரைப் போதும் மனத்தில் வையாதவர் வண்மை குலம் கோத்திரம் கல்வி குணம் குன்றி நாளும் குடிகள் தோறும் பாத்திரம் கொண்டு பலிக்கு உழலா நிற்பர் பார் எங்குமே.

எனக் கறுகின்றார். அத்தகைய துன்புத்தில் உழன்றுமையை 'ஆன்ற கலியால் நந்தி' என்றார் எனக. ஆன்ற - நிறைந்த.

நின்றுளை அடைந்தனனே எனவும் நின் தாளை அடைந்தனனே எனவும் கறப்படும் உரைகளின் நயம் அனுபவிக்கத்தக்கது.

26. அடையல்ரா

அடையல் ராளிதஞ் செய்கின்றி னேர்ச் சனைகளாந்நா எடையல் ராகந் தடிந்தாயென் ரேத்தில னன்ற சிரத் தடையல் ராநிறை யாழியி னேயென்றே ணற்றனன் கை யடையல் ரா நனி னத்தனத் தாய்நயி னநிதியே.

அடை அலரால் நிதம் செய்கின்றிலேன் அர்ச்சனைகள் அந்நாள் அடையலர் ஆகம் தழிந்தாய் என்று ஏத்திலன் ஆன்ற சிரத்து அடையல் அரா நிறை ஆழியினாய் என்று எண்ணற்றனன் கையடை அலரா நளினத் தனத்தாய் நயினு நிதியே.

புவவருரை: (அடை அலரால் நிலம்) பத்திரிகைளினாலும் புஷ்பங்களினாலும் நாள் தோறும் காயத்தால் அர்ச்சனை செய்கிலேன். (அந்நாள் அடையல் ஆகம்) அக்காலத்தில் பகைவர்களுடைய உடலைச் சங்காரம் செய்தவரே என்று வாக்கால் துதிக்கிலேன். (ஆன்ற சிரத்து அடையல் அரா) பரந்த தலைகளின் நெருக்கத்தையுடைய ஆதிசேடன் என்னும் சர்ப்பத்தை நிறைற்ற கை மோதிரமாகக் கொண்டவரே என்று மனத்தால் தியானிக்கிலேன். கையடை அலரா நளினத் தனத்தாய் இப்பொழுது உமக்கே அடைக்கலம் தாமரை மொட்டுக்களைப் போன்ற தனபாரங்களை உடையவரே, நயினையம்பதீக்குச் செல்வமாயுள்ளவரே.

பொழிய்புரை: நயினையம்பதீக்குச் செல்வமாயுள்ளவளே, மலராத தாமரை மொட்டுப் போன்ற தனங்களைக் கொண்டவளே, நான் நாள் தோறும் தீலைகளாலும், மலர்களாலும் அர்ச்சனை செய்கின்றேனில்லை. முற்காலத்தில் பகைவர்களாகிய அசுரர்களின் உடலை வெட்டியவளே என்று வாக்கால் துதித்தேனில்லை. நெருங்கிய பெருமையுடைய தலைகளைப் பெற்ற ஆதிசேடன் என்னும் பாம்பை நிறைவான மோதிரமாக உடையவளே என்று மனத்தினால் எண்ணுதலாகிய தியானமும் அற்றவனுணேன். ஆழினும் யான் என்னையே உனக்கு அடைக்கலப் பொருளாக அளிக்கின்றேன்.

கருத்துரை: தாயே உன்னை நான் மெய், மொழி, மனம் ஆகியவற்றுல் வழிபாதவனுயினும் என்னையே உனக்குக் கையடையாக நல்கிறேன்.

குறிப்புரை: அடை - இலை, அலர் - மலர், நிதம் - நிதத்ம - நாள் தோறும், அடையலர் - பகைவர், ஆகம் - உடல் - மார்பு, தழிதல் - வெட்டுதல் - அழித்தல், அடையல் - நெருங்கிய, அரா - அரவு - பாம்பு, எண் - எண்ணுதல் - தியானம், கையடை - அடைக்கலம், அலராத - விரியாத, நனினம் - தாமரை.

விளக்கவரை: இப்பொலுள் 'அடையலரா' என்பது யமகம். அர்ச்சனை - மெய் வழிபாடு. தழிந்தாய் என்று ஏத்துதல்- மொழி வழிபாடு. ஆழியினாய் என்று தியானிப்பது மன வழிபாடு. இம் மூன்றிற்கும் மேலானது சுவ்வபரித்தியாகமாக தன்னையே அர்ப்பணித்தல்.

அலரால் வழிபடுதல் சாமானியர்க்கும் ஆதல் பற்றி முன்னாக் கூறினார். மொழியால் ஏத்துதல் கற்றேர்க்கே சிறத்தலின் அதன் பின்னாக் கூறினார். தீயானம் சிலர்க்கே கூடுதலின் ஈற்றுக்கண் வைத்தார். மனம், மொழி, மெய் என்பதே வரிசையாயினும் பயிற்சி முறைமைபற்றி மெய், மொழி, மனம் என வரிசைப்படுத்தினார்கள்.

செய்கின்றிலேன் என நிகழ்காலத்தாற் கூறியது இது கூறும் போது அவ் வழிபாடு நிகழாமையின் ஏத்தீலன் என இறந்தகாலத்தாற் கூறியது ஏத்தாங்கால் கூறியமையின் .

‘அடையல் ஆன்ற சிரத்து அரா’ எனக் கூட்டிப் பொருளுறைக்கப்பெற்றது.

‘அலரா நளினத் தனம்’ என்றது உலகங்களை யெல்லாம் ஸன்ற புவனேஸ்வரியாக அன்னை இலங்குகின்றானோனும் அவள் கன்னியே என உணர்த்தக் கூறியதாகுதம்.

(அகிலாண்ட் கோடியீன்ற அன்னையே பின்னையும் கன்னியை மறைபோகும் ஆனந்த ரூப மயிலே என வருதல் காண்க.

‘புவியோ அவவினுக் கொருதுலைப்பாரம், அரவோ உமையவள் சிறுவிரல் மோதீரம்’ என உமையின் மோதீரமாக ஆதிசேடன் கூறப்படுதல் காண்க. ஆயிரம் பண்முடி அனந்தன் ஆதலின் ஆன்ற சிரம் அடை அரா எனக் கூறினார்.

நாகபூதனினி அம்பிகையை வழிபடும் பொருட்டு மலர் ஏந்தி நாகம் கடல் கடந்து வந்ததாகவும் வழியில் கருடன் எதிர்த்தாகவும் பாம்பு சுற்றிக்கல் கருடன் கல் பற்றிக் கூறும் வரலாற்றை ஆன்ற சிரத்து மலர் ஏந்தி அடையல் அரா நிறைந்த ஆழியினுட் - கடலாற் குழப் பட்ட நயினையையுடையவளே - என்ற தொடர் உணர்த்துவதாகவும் கொள்ளலாம்)

27. ஆனிதந்தங்க

ஆனிதந் தங்க ணயர்ந்திடற் காக்கிந லாரணியத்
தானிதந் தங்க நடித்திசை காட்டிக் கரியளை நல்
லானிதங் தங்கவி தீர்த்தாரை நாடிய னரக்கணந்தி
யானிதந் தங்க விசையார் நயினையி லன்னையென்றே

ஆல் நிதம் தம் கண் அயர்ந்திடற்கு ஆக்கி நல் ஆரணியத்து
ஆன் இதம் தங்க நடித்து இசைகாட்டிக்கு அரியளை நல்
ஆனி தம் தம் கலி தீர்த்தாரை நாடி அரைக்கணம் தி -
யானி தந்தங்கள் இசைஆர் நயினையில் அன்னை என்றே.

புவவருரை: (ஆல் நிதம் தம் கண்) ஆலிலையை நாடோறும் தமது அறிதுயிற் பள்ளியாகக் கொண்டு நல்ல காட்டினிட்டே (ஆன் இதம் தங்க) பசுக்கள் இன்பமடையும்படி கூத்தாடி வேய்ந்குழல் வாசித்துக் காட்டிய தீருமாலுக்கும் காண்டற்கரியவராகிய நாகபூஷணி அம்பாளை (நல் ஆனி தம் தம்) சிறந்த ஆனி மாதத்திலே தரிசித்துத் தங்கள் தங்கள் குறைகளைத் தீர்த்துக்கொண்டவர்களைப் பார்த்தாவது (அரைக் கணம் தியாளி தந்தங்கள் இசை ஆர்) அரைக் கணப் பொழுது தீயானம் செய்வாயாக. கொம்பு வாத்தியங்கள் இசைக்கின்ற நயினையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற எமது தாயே என்று.

பொழிப்புரை: : மனிதனே, எப்பொழுதும் ஆலிலையைத் தம் அறிதுயிலுக்குப் பள்ளியாகக் கொண்டவரும், நல்ல காட்டுள் பசுக்கள் இதம் ஏற்கும்படியாக நாடகமாடிக் குழலிசை காட்டியவருமாகிய தீருமாலும் காணுதற்கு அரிய வளாகிய ஸ் நாகபூஷணித்தாயை, நயினையில் ஆனிமாதத்தில் வழிபட்டுத் தங்கள் தங்கள் வறுமை நீங்கப் பெற்றவர்களை அடைந்து உண்மையறிந் தேனும். கொம்புக் கருவிகள் ஒலிக்கும். இசை பொருந்திய நயினையில் ஸ் நாகபூஷணித்தாயே என்று அரைக்கணமேனும் தீயாளிப்பாயாக.

கருத்துரை: நிதம் - நாள் தோறும் - எப்பொழுதும், கண்ணயர்தல் - அறிதுயில், ஆரணியம் - காடு, ஆன் - பச, அரியள் - காண்டற்கு அரியள், ஆனி - ஆனிமாதம், கவி - வறுமை - பாவம், தந்தம் - கொம்பு வாத்தியம்

விளக்கவரை: இப்பாடலுள் 'ஆனிதந்தங்க' என்பது யமகம். கண்ணயர்தல் தீருமாலுக்கு இல்லை எனினும் அறிதுயிலையே அங்ஙனம் கவறிஞர். நிதம் என்பதும் அம்முறை பற்றியதே.

காட்டில் பசுக்கள் மயங்கக் குழலுாதியது தஸாவதாரத்துள் ஒன்றுகிய தீருஷ்ணைவதாரத்துள் நிகழ்ந்தமையின் 'நாடித்து' என்றார். அவதாரம் கீழிறங்குதல். தீருமால் தெய்வநிலையிலிருந்து கீழிறங்கி மானுடச் செயல்கள் செய்தமை நடிப்போயாகும். தீருமாலின் தீருவடிகள் தோயவும், குழலேசை கேட்கவும் பேறுபெற்றமையின் காட்டட நல்லாரணியம் என்றார்.

கேட்டு உணர்தற்கு உரிய இசையினை ஈண்டு 'காட்டி' என்றார், தீருமாலே இசைத்தவின் ஸவர தேவைதகள் வடிவுடன் வந்து பணியாற்றின என்னும் நயம் கருதி இசையின் தீர்த்தினைக் காட்டி எனப் பொருள் கொள்ளினும் தகும்.

அன்னையை வழிபட்ட பக்தித் தீர்த்தால் தாமே கவியை விலக்கினர் ஆதவின் கவி தீர்ந்தாரை என்னது கவி தீர்த்தாரை என்றார்.

முன்னர்ப் பலன் பெற்றவரை நாடுதல் ஜயம் தீர்தற்கே ஆதவின் நாடு என்பதற்கு அடைந்து உண்மை அறிந்தேனும் என உரை கூறப்பெற்றது.

அனரைக்கணமேனும் என்பதன் உம்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது. கணமேனும் என்பதே வழக்காயினும் அதனினும் குறைந்த அளவே கவறினார். ‘அன்னை’ என்று ஒருமுறை கூறுதற்கு அதனினும் குறைந்த அளவு இன்மையின் அன்னை என அவளை ஒரே ஒரு முறை அழைத்தாலும் அவள் நம்பாவத்தை, வறுமையை முற்றிலும் நீக்குவாள் என அன்னையின் பெருங் கருணைத் தீர்த்தை வியந்து கவறுகின்றார்.

‘நயினையில் அன்னை என்று ஏற்று அலரி அனந்தம் கை இலை இட்டு ஏத்திடின் அஞ்சல் இன்றே’ என முதற்பாடலிலும் நாகபூஷணியைத் தாய் என்று ஏற்க வேண்டுமென்றார். இப்பாடலில் ‘அன்னை என்றே தீயானி’ எனத் தேற்றேகாரம் கூட்டி அதே கருத்தை வலியுறுத்துகிறார்.

தீயானி என முன்னிலை ஏவல் உள்ளமையின் மனிதனே என்ற எழுவாய் உரையுள் வருவிக்கப் பெற்றது.

‘நடித்து இசை காட்டிக்கு அரியளை’ என்பதற்குத் தீருமாலுக்கு அரிய சகோதரியை எனவும் பொருள் கூறலாம். ஆனி மாத்தில் அம்பாளின் மகோற் சவும் (தீருவிழா) நடைபெறுவதால் நல் ஆனி என்றார். தீருவிழாவில் வீதியுலா வரும் காட்சியைக் கண்டு கலி தீர்த்தார் என்க.

“புகழ்ந்து மறை சொல்லிய வண்ணம் தொழுமடியாரைத் தொழுமவர்க்கே, பல்லியம் ஆர்த்தழு வெண்பகு ஊரும் புதம் தருமே” என அடியார் வணக்கப் பெருமை கூறப்படுவின் நல்லானியில் அம்பிகையைத் தரிசித்து அவள் அருட்டிறுத்தால் ‘தத்தம் கவிதீர்த்தாரை நாடி’ என்றார் எனவுமாம்

28. அன்னந்தநடங்க

அன்னந் தடங்கமு ரூர்தீர்க் கழனி யடைந்தயலா
ரன்னந் தடங்களி ஞடிய நாடநி ஞயிழைந
வன்னந் தடங்கக நீங்கா னிசிக்க ணடங்கிடநி
வன்னந் தடங்க விலைகா ணயினைக் கரியளையே.

அம் நந்து அடங்கு அழறு ஆர் நீர்க் கழனி அடைந்து அயல் ஆர் அன்னம் தடங்களின் ஆடிய நாடநி ஞயிழைந - வன் நந்தள் தங்கு அகம் நீங்காள் னிசிக்கண் அடங்கிட நி - வன் நம் தடங்கல் இலை காண் நயினைக்கு அரியளையே.

புலவருரை: (அம் நந்து அடங்கு அழறு) அழகிய சங்குகள் புதைந்திருக்கின்ற சேறு பொருந்திய நீரையுடைய வயல்களிலே இரைக்காகச் சென்ற (அன்னம் அயல் ஆர் தடங்களின்) அன்னங்கள் பக்கத்தேயுள்ள வாவிகளிலே

முழுகுகின்ற நாட்டையுடைய தலைவனே உனது நாயகி (நலன் நந்தள் தங்கு அகம்) தன்னெழில் குறையாள். தங்கும் இல்லத்தீளின்றும் புறம் போகாள். ஆதலால் இரவில் ஊரிலுள்ளார் துயில் போந்தபின்பு (நம் தடங்கல் இலை) எம் முடைய தடையே இல்லை. நயினையம் பதீயினும் அரியளாய எம் தலைவியைக் கண்டு கொள்வாயாக.

பொழிப்புரை: : அன்னமானது அழகிய சங்குகள் புதைந்திருக்கின்ற சேறு பொருந்திய நீர் தெறித்த வயல்களை அடைந்து (பின்னர் அச்சேறு நீக்குதலுக் காக) பக்கத்திலுள்ள குளங்களில் நீராடும் நாட்டைச் சேர்ந்த தலைமகனே, உன்காதலி இக் கால நீட்டிப்பால்) தன் ஏழில் குறையாள். (பகற் பொழுதில்) அவள் தங்கீயிருக்கும் இல்லினின்றும் நீங்கீ வராள். நள்ளிரவில் ஊரடங்கீய பின், நயினை நகரே காண அரியவளான தலைவியை நீ காண நம் வழக்கமான தடைகள் எவ்வடும் இல்லை.

கருத்துரை: தலைவனே, நீ உனது நாயகியை நடு இரவுப் போதில் வந்து சந்திப்பாயாக.

நறிப்புரை: அம் - அழகிய, நந்து - சங்கு, அடங்குதல் - புதைந்திருத் தல், அழறு - சேறு, ஆர் - நிறைந்த, கழனி - வயல், அயல் - பக்கம், தடங்கள் - குளங்கள், நலன் - அழகு, நந்தாள் - குறையாள், அகம் - இல்லம், நிசி - நள்ளிரவு, நிலன் - ஊர் - ஊர்மக்கள்

விளக்கவுரை: இப்பாடலுள் 'அன்னந்தடங்க' என்பது யமகம். இது அகப் பொருட்டுறை அமைந்த ஒரு பாடல். தோழி சுற்று. வரைவு கடாதலில் 'பகல் வருவானை இரவு வருக என்றல்' என்ற துறை.

தலைவியை நாள் தோறும் தலைவன் பொழிலில் சந்தித்துக் கூடுகின்றன. அக்காலத்தில் இத்தலைவனுக்கு இவளை விரைந்து தீருமணம் செய்து கொள்ளுதலில் வேட்கை மிகுவித்தல் அவசியம் எனக் கருதினால் தோழி. அதற்கு அவள் ஓர் உபாயம் கண்டாள். தலைவியை இவன் சந்திப்பதற்கு வாய்ப்புகளைக் குறைக்க வேண்டும் என்பதே அவள் கண்ட உபாயம். தோழியின் எண்ணத்திற்கு அதுபோது ஊரவர் பேசும் அலர்ப் பேச்சுக்களும், அதனால் தலைவி தாயாரால் இற்செறிக்கப் பெற்றிருத்தலும் துணையாகின்றன. இற்செறிப்பாவது தலைவி அயலான் ஒருவனுடன் கூடும் கூட்டம் பற்றி ஊரவர் பேசும் பேச்சுக்களைக் கேட்ட தாயார் அதனை ஆய்ந்து இனி இவள் வீட்டினின்றும் புறம்போகக் கூடாது என ஆஜையிடுதல். இது களவொழுக்கமாதலின் தாயர் அறியாமல், வீட்டின் எல்லையில் ஓரிடத்தில் இராக்காலத்துத் தலைவனிச் சுந்தித்தல் தலைவியின் உயர்வுக்குக் குறைவாகாது. இச்சூழ்நிலையில் ஒரு நாள் பகற்பொழுதில் தலைவியைச் சந்திக்கவந்த தலைவனிடம், நீ இனிமேற்

பகற்காலத்தில் வராதே, இரவுக் காலத்தில் வருக எனத் தோழி கூறுவாள். அங்குனம் கூறும் செய்தி அமைந்த அகத்துறைப் பாடலே 'பகல் வருவானே இரவு வருக என்றல்' என்ற துறையமைந்த தெனப்பெறும்.

இப்பாடலுள் 'நிசிக்கண் நிலன் தடங்கி நயினைக்கு அரியாளைக் காணத் தடங்கல் இலை' என்றமையால் அவன் பகற்போதில் வந்துள்ளான் என்பதும் இராக்காலத்தில் வருக எனத் தோழி கூறுகின்றார்கள் என்பதும் புலனாகும். 'நீன் ஆயிழை தங்கு அகம் நீங்காள்' என்பதனால் தோழி இற்செறிப்பை உணர்த்துகின்றார்கள்.

இத்துறை தீருக்கோவையாருள் இரவுக்குறி உடம்பட்டாள் போன்று பகல் வரவு விலக்கல் எனக் காணப்பெறுகின்றது. அஃது ஒக்கும். தோழியின் நோக்கம் தலைவன், தலைவியைக் காண இரவு வர வேண்டும் என்பதன்று. களவு முற்றுப் பெற்றுக் கற்புக் காலம் மலர வேண்டும் என்பதே. இப்பாடற் கண்ணும் 'நயினைக்கு அரியாளேய காணத்தடங்கல் இலை' என்றானே அல்லாமல் 'நிசிக்கண் வருக' என்றாளில்லை. எனவே இரவு உடம்பட்டாள் போன்று கூறினாலேயன்றி இரவு உடம்பட்டாள்ளன். பகற்குறி விலக்கலே பயனுதவின்.

அன்னம் கழனி அடைந்து அயல் ஆர் தடங்களின் ஆடிய நாட எனக் கவட்டிப் பொருள் உரைக்கப்பெற்றது. கழனியும் நீர்க்கழனி எனக் கூறப் பெற்றமையின் கழனியில் நின்றும் தடங்கட்குவர வேகேர் காரணம் வேண்டும். ஆதலால் கழனிக்கு வந்தமையால் ஏற்பட்ட சேறு நீங்குதலுக்காக என வருவித்துப் பொருளஞரைக்கப் பெற்றது. கழனி நீர் சேறு பொருந்தியது. அழறு ஆர் நீர் என்கின்றாதவின் தூய்மை செய்ய அது வேண்டாவாயிற்று.

களவு ஒழுக்கம் சேறு பொருந்திய வயல். அன்னம் தூய வெள்ளை நிறத்து. அது வயலுக்கு வந்தால் அதிர் படியும் சேறு புறத்தாக்கு நன்கு புலனாகும். அது போலத் தலைவனின் களவொழுக்கமும் பிறர் அலர் கூறும் வண்ணம் புறத்தார் அரிவிதாயிற்று. அன்னம் தடங்களில் ஆடித் தூய்மை பெறுவது போல வரைந்து கோடவின் மூலம் தலைவனும் தமக்கேற்பட்ட பழிச்சொல்லைத் துடைக்க முடியும். 'அன்னம் அழறு ஆர் நீர்க்கழனி அடைந்து அயல் ஆர் தடங்களின் ஆடிய நாட' என்னும் பகுதியில் உள்ளுறை உவமமாக இப் பொருள் அமைந்துள்ள நயம் நோக்கத் தக்கது. களவொழுக்கத்திலேயே நீடித்து நிற்பது சேற்றுள் நந்தை தீளைப்பதற்கு உவமையாயிற்று. ஆதானால் 'அம் நந்து அடங்கு அழறுஅரூர் நீர் கழனி என்றார் எனக் காரணத்தக்கு 'அம்' என்ற அடை வேண்டியதிலை எனினும் அஃது உள்ளஞரையாகக் களவொழுக்கத்திலேயே நீலைத்து நிற்கும் மானுடரையே சுட்டுதலின் அவ்வாறு அடை கொடுத்துக் கூறினார்.

‘நீன் ஆயிழை நலன் நந்தாள்’ என்ற தொடர் பகவிற் காணவரும் நீ, இவிற் காண வரும் இச்சிறு பொழுது கால நீழ்ப்பினால் மனம் வருந்தி அதனால் அழுகு குன்றுள். களவு நீழ்ப்பின் அலர்ப் பேச்சுக்களால் வருந்தி அழுகு குன்றுவாள் என்ற குறிப்புப் பொருளும் தந்து நிற்கின்றது.

தலைவியாகிய ஜீவனே நிலையற்ற மண்ணுலக இன்பமாகிய களவிலேயே நீண்ட காலம் இருக்கச் செய்தலை விரும்பாமல், நீ ஆட்காண்டருளும் கற்ப நிலைக்கு அது உந்தப் பெற்றிருக்கின்றது என இறைவனை ஞானுசிரியன் வேண்டுவதாக இப்பாடலுக்கு நாயக நாயகி பாவமாகப் பொருள் கொள்ளல் தகும்.

இற் செறிப்பு - வினையால் மண்ணுலகிலேயே கிடந்துழலும் நிர்ப்பந்தம். இறைவனுகீய நீ நினைத்தால் அதை நீக்க முடியும் என்பது குறிப்பு.

முதலடியில் அம் + நந்து என்பது அந்நந்து என வரற்பாலது யமகம் நோக்கி அன்னந்து என்றுயிற்று.

(அன்னம் சேறு நீக்க அதிக தூரம் சென்று சிரமப் படாமல் அயல் ஆர் தடங்களில் நீராடுதல் தலைமகனும் வரைந்து கோடற்கு அதிக சிரமப்பட வேண்டியதில்லை என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்துகின்றது. தடம் என்னது தடங்களில் எனப் பன்மையாற் கூறியமையின் வரைந்து கொள்ளுதற்குரிய வாய்ப்புக்கள் பலவும் தலைவற்குப் பொருந்தியிருத்தல் புலனுகும். நாரை, அன்னம் போன்ற பறவைகள் புலம் பெயர்ந்து சௌல்லும் இயல்பின ஆதலின் அயலார் அன்னம் என்று எனவுமாம்).

29. அரியாரய

அரியா ரயங்கிரி நீரிய நீணர ராகிய நல்
லரியா ரயன்றனி காணுய் நயினையி ஞையிற் செல்
லரியா யர்ந்திடத் தாங்கிய தாங்கென் னகத்திடர்க
ளரியா ரயந்தரங் கண்டே யிரந்திட லாக்கைநின்றே.

அரி ஆர் அயம் கிரி நீர் இயல் நீள் நரர் ஆகிய நல்
அரியார் அயன் தனி காணாய் நயினையின் ஆசையில் செல்
அரியார் அயர்ந்திடத் தாங்கியது ஆங்கு என் அகத்து இடர்கள்
அரி யாராய் அந்தரம் கண்டே இரந்திடல் ஆக்கை நின்றே.

புலவருறை: (அரி ஆர் அயம் கிரி) நரசிங்கம் பொருந்தப்பெறும் குதிரை, பன்றி, மீன், ஆமை புகழப் பெற்ற மனிதர் ஆகிய அவதாரங்களையுடைய நல்

அரியார் அயன்) நல்ல தீருமாலும் பிரமனும் பரதந்தீராதலைக் கண்டவரே நயினையம் பதியினிடத்தே (ஆசையில் செல் அரியார் அயர்ந்தி) அன்பினேடும் வருகின்ற அரியராம் பக்தர்கள் வருந்தும் போது காத்தருணும் தன்மை போல (என் அகத்து இடர்கள் அரி) என் அகத்தின் கண்ணுள்ள துன்பங்களை ஒழித்தருணும். (ஆக்கை நின்றே அந்தரம் கண்டே இரந்தீடல் யாரும்) இவ்வடம்போடு கூழின்று ஆபத்து நேர்ந்துழி வேறு யாரை இரந்து கேட்பது.

பொழிப்புக்கரை: நரசிங்கம், பொருத்தப்பாடுடைய குதிரை, பன்றி, நீரில் இயங்கும் ஆற்றல் உடையனவாகிய மீன், ஆமை, பல மனித வடிவங்கள், ஆகிய அவதாரங்கள் செய்த நல்ல தீருமாலும் பிரமனும் தனிகாணுதற்கியலாப் பெருமையுடையவளே, நயினையம்பதிக்கு உன்னைத் தரிசிக்கும் ஆசையுடன் வரும் அருமைசான்ற அடியார்கள் தளர்ச்சியடையும் போதெல்லாம் அவர்கள் தளராமல் தாங்கியதைப் போல என்னுட் பொருந்திய துன்பங்களை நீக்குவாயாக. உடலின் நிலையின்மை கண்டு நின்றும் வேறு யாரைக் கேட்பது?

கருத்துரை: தாயே உடலைச் சுமப்பது துன்பமாக இருக்கின்றது. என்னைத் தாங்கிக் கொள்.

கறப்புக்கரை: அரி - சிங்கம் (நரசிங்கம்), அயம் - அஜம் - குதிரை, கிரி - பன்றி, நீர் இயல் - நீரில் வாழும் மீன், ஆமை, நர் - மனிதர், அரியார் - தீருமால், அயன் - பிரமன், அரியார் - அருமை சான்ற அடியார்கள், அகத்து - மனத்து, அரி - நீக்கு, அந்தரம் - நிலையின்மை, யாரும் - யாரை என்பதன் போலி.

விளக்கவுரை: இப்பாடலுள் 'அரியாராய' என்பது யமகம். மச்சம், கவர்மம் (ஆமை), வராகம் (பன்றி), நரசிம்மம், வாமனம், இராமன், பரசுராமன், பலராமன், கிருஷ்ணன், கல்கி (குதிரை வடிவம்) என்று கூறப்படும் தீருமாலின் பத்து அவதாரங்களையும் 'அரி ஆர்தியம் கிரி நீரியல் நீள்நரர்' என்ற பகுதியுட் சுருக்கிக் கூறினார். நீள் நரர் என்பது வாமனம், தசரத ராமன், பரசுராமன், பலராமன், கிருஷ்ணன் என்ற அவதாரங்களைக் குறிக்கின்றது.

மாலும் அயனும் தனி காணுதற்கு இயலாப் பெருமையுடையவள் அன்னை என்றார். தனிகாணுதல் யாதொரு பொருளினாடும் அற்றவளாக அன்னையை வேறு பிரித்துக் காணுதல். சாமானிய உணர்வுபோல எல்லாப் பொருளினாடும் இலங்கும் தீருவருட்சக்தியாகக் காணும் உணர்வே அரி அயன் மாட்டு உளது என்றவாறு.

ஆசையிற் செல் அரியார் - தரிசிக்கும் ஆசையுடன் செல்லும் அடியவர்கள் அயர்ந்திடத் தாங்கியது ஆங்கு என்பதற்கு அயர்ந்திடும் போது தாங்கியது ஆங்கு என விரித்துப் பொருள் உரைக்கப் பெற்றது. அன்னையைத் தரிசிக்கும் ஆசையில் நயினைக்குச் செல்லும் அடியார்க்கும் அயர்வு உண்டோ என ஈண்டு ஓர் ஜயம் எழும். தரிசித்த பின்னரே வினை முற்றிலும் நீங்கப் பெறும். தரிசிக்கும் ஆசை காரணமாக வினையின் தீமை குறையுமேயன்றி அருது. அங்கங்கள் முன்னைவினைத் தொடர்பால் வரும் துன்பங்களையும் அவை அடியார் மாட்டு அல்லல் செய்யா வகை அன்னை அழித்துக் காப்பாள் என்பதாம்.

ஸ்ரூதியை ஆக்கக அந்தரம் கண்டே நின்று இரந்திடல் யாரை எனக் கூட்டிப் பொருள்; உரைக்கப் பெற்றது.

நயினைக்குச் செல்லும் அடியார்க்கும் அயர்வு உண்டோ என ஈண்டு ஓர் ஜயம் எழும் என்கிறார் உரையாசிரியர். நயினை கடலாற் கழப்பெற்றது. அங்கு சென்று அம்பிகையைத் தரிசிக்க விரும்பி யாற்பாணக் குடாநாட்டிலிருந்து யாத்தீரை செல்வோர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அல்லது ஊர்காவற்றுறை யிலிருந்து அல்லது வேலைண சுருவில் துறையிலிருந்து பாய்த் தோணி களிலேயே பயணம் செய்வர். அம்பிகையின் திருவிழா நடைபெறும் ஆனிமாதத்தில் சோழகக் காற்றும் எதிராக மிக உக்கிரமாக வீசும். பேரலைகள் எழும். தோணிகள் காற்றினை எதிர்த்து நேரே வரமுடியாது. பலமுறை பாய்மாறி ஒடி வரவேண்டியிருக்கும். கடற் பிரயாணத்தில் அதீக பழக்கமற்றவர்கள் அலைகள் தோணியைத் தூக்கிக் குத்தும்போது அச்சமுறுவர். அம்மாளே அம்மாளே என ஒலமிட்டு அபயக் குரல் எழுப்புவர். ஆனால் எந்த ஆபத்தும் இன்றிக் கரை சேவர். இந்நிலை மோட்டார் வள்ளச் சேவை ஆரம்பமாகும் வரை நீடித்தது. அச்சேவை இந்நூலின் முதற்பதிப்பு அச்சிடப்பெற்ற 1932°; ஆண்டளவிலேயே ஆரம்பமாகியது. அதற்குப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இயற்றப்பட்ட பாடல் ஆதவின் 'நயினையின் ஆசையிற் செல் அரியார் அயர்ந்திடத் தாங்கியது ஆங்கு' என்றால் எனினும் அமையும்.)

நாற்பயன்

30. ஆக்கங்கீயாதி

ஆக்கங் கியாதிக் கடனிய லந்தன ராசியற
ஞேக்கங் கியாதி யிளங்குசே யகனில ஞடையணி
யாக்கங் கியாதிக் கெனநண்ணி நற்கதிக் காவினர்க
டாக்கங் கியாதிலை யென்னர் நயினை யலங்கலையே.

ஆக்கு அங்கி ஆதிக் கடன் இயல் அந்தணர் ஆசி அறன்
ஆக்கம் கியாதி இனம் சேய் அகல்நிலன் ஆடை அணி
ஆகங்கு யாது இங்கு என நண்ணி நற்கதிக்கு ஆளினர் க-
டாக்கு அங்கு யாது இ(ல்)லை என் ஆர் நயினை அலங்கலையே.
இ(ல்)லை / (கடாக்கு அங்கு இயாது இ(ல்)லை என்னர் நயினை
அலங்கலையே.)

புலவருரை: (ஆக்கு அங்கி ஆதிக் கடன்) உண்டாக்குகின்ற அக்கினி காரியம் முதலிய கடன்களைக் குறைவறச் செய்கின்ற அந்தணரது ஆசியையும், தருமத்தையும் (ஆக்கம் கியாதி) தீரவியத்தையும், புகழையும், சுற்றுத்தையும், மக்களையும், பொரிய நிலத்தையும், வஸ்திரத்தையும், ஆபரணத்தையும் (ஆகங்கு யாது இங்கு என்) பசுக்களையும் இவ்வுலகத்தில் அளவு ஏது என்று சொல்லும்படி பெற்று, மறுமையிலே நல்ல பதவிக்கு ஆளாவார்கள். (குடாக்கு அங்கு இயாது இலை என்னர்) ஒருவரின் வேண்டுதலுக்கு விடையாக அப்பொழுது இந்நயினை அந்தாதியாகிய மாலையை மனனமில்லை என்று சொல்லாதவர்கள்.

இதனது தாற்பரியம் - இந்நயினையந்தாதியை மனதிற் பதியும் வண்ணம் பாராயணம் செய்பவர்கள் இம்மையிலையே சகல சம்பத்துக்களையுமடைந்து மறுமையிலே நல்ல பதவியைப் பெறுதற்குரியவராவர் என்பதாம்.

பொழிப்புரை: பொருத்தமுடைய நயினை மாலையாகிய இதனைக் கற்பவர்கள் அக்கினியை வளர்த்தல் முதலாய கடமைகளில் வழுவாத அந்தணர்களின் ஆசியும், அறமும், செல்வமும், புகழும், சுற்றமும், மக்களும், பொரிய நிலமும், ஆடையும், அணியும், பசுவும், ஆசிய நலங்கள் இம்மையில் அளவேது என்னும்படி நிறையப் பொருந்தி நற்கதிக்கு ஆளானவர்கள் ஆவர். அவர்கள் அத்தேவர் உலகிற் கேட்பவற்றுக்கு அங்கு எதுான் இல்லை என்று கூறுக.

கருத்துரை: இந்நாலைக் கற்பவர்கள் இம்மையில் எல்லாச் செல்வங்களும் அடைந்து மறுமையில் வேறுலக வாழ்விலும் சிறப்புறுவர்.

தறிப்புரை: அங்கி - அக்கினி, கடன் - கடமை, ஆக்கம் - செல்வம், கியாதி - புகழ், இனம் - சுற்றம், சேய் - மக்கள், ஆ - பசு, கங்கு - அளவு, ஆளினர் - ஆளானவர்கள், கடா - வினை, அலங்கல் - மாலை, என் - என்று கூறுக.

விளக்கவுரை: இப்பாடலுள் “ஆக்கங்கியாதி” என்பது யமகம். தேவாரத்துள் சம்பந்தரின் தீருக்கடைக்காப்புச் செய்யுள்போல இப் பாடலமைந்துள்ளது.

அங்கி ஆக்கு ஆக்கி கடன் எனக் கூட்டியுரைக்க. அந்தணர்க்குரிய அங்கி ஆக்கு ஆக்கிக்கடன்களாவன - வேட்டல், வேட்பித்தல், ஒதல், ஒதுவித்தல், ஸதல், ஏற்றல் என்பன. இக்கடன்களுள் வேட்டல் என்பது நித்திய கர்மமாகவும், வேட்பித்தல் பரார்த்தமாகவும் கொள்க. வேதங்கரை கண்டாரே ஆசிசொலற்குரியர் என்பதும் குறிப்பு.

இம்மை நலனுக்க் கூறப்பெற்ற பலவும் செல்வமே எனினும் ஆக்கம் என வேறுகூறியது கல்விச் செல்வம் கேள்விச் செல்வம் எனப் பிறவாற்றுன் கூறுவனவும் அடங்க என்க.

இங்கு கங்கு யாது என்பதற்கு இம்மையில் அளவேது என்னும்படிக்கு எனப் பொருள் கண்டமையின், அங்கு என்பதற்குத் தேவருலகில் எனப் பொருள் கூறப் பெற்றது.

இம்மை நலங்கள் யாவும் உண்டு என்றமையால் மறுமையில் இவர்கள் தேவருலகிற்குச் செல்கையில் எது இல்லாமல் போகும். யாவும் கிடைக்கும் என்று கூறினார். கற்பார் என்பது வருவித்துக் கொள்ளப் பெற்றது.

காப்புப் பாடற்கண் 'நாடிய கைதூ' என்றதற் கொப்ப, ஈண்டு இம்மை மறுமை நலங்களைக் கூறினார்.

வேள்வித் தீ நலம் பலவும் விளைப்பதாதவின் ஆக்கு அங்கி என்றார் எனலாம். கீயாதி இனம் என ஒரு தொட்ராகக் கொண்டு பல்வேறு வகைப்பட்ட புகழ் எனவும் கூறலாம். கங்கு கரையின்றி என வழக்கில் வரும் போது கங்கு என்பது எல்லை, அளவு எனப் பொருள் தருதல் காண்க. கடா - வினு. கடாவுக்கு எனவர வேண்டியது வகரம் நிரோட்டத்துள் அடங்காமையின் கடாக்கு என நின்றது. இயாது என்னும் பேச்சு வழக்குச் சொல் ஞபகம், நினைப்பு என்ற பொருளில் வழங்குவது. 'நயினை அலங்கலையே கடாக்கு இயாது இல்லை என்னார் (முற் கூறப்பட்டவை யாவும்) நண்ணி நூற்கதீக்கு ஆளினர் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. நயினை அலங்கலைக் கூறுக என வேண்டுவார்க்கு எனக்கு இயாது (மனனம்) இல்லை என்னது கூறவல்லார் என்க. இதனால் இவ்வந்தாதீயைத் தீனமும் பாராயணம் பண்ணுவோர் அம்மை அருளால் அடையும் இம்மை மறுமைப் பயன்கள் இவ்விறுதிப் பாடவிற் கூறப் பெற்றுள்ளது என உணர்க.

புலவர் தன் பதின்மூன்றாவது வயதில் பாடல்
 (தாயை இழந்த ஒரு ஆட்டுக்குடிக்கு தில்லையன் என்று
 பெயரிட்டிருந்தார். அது இறந்த 31ம் நாள் பாடிய சரமகவி)

நன்மை பெறு ஜய வருடமதனிலே தை
 மாதம் நற்றேதி பதினெந்திலே
 காலை மணி எட்டிலே சீலமான் காட்டிலே
 செம்மையாம் புல்லிலையே தின்று உயிர் பிழைத்திடும்
 செம்மறிக் குலமதனிலே சென்ற கருவாச்சிதன் புத்திரன்
 தில்லையன் சேர் வாழ்வு தலை வெறுத்தே
 பொன் மலர்ச் சோலையுயர் பரலோகமெண்ணியே போவதற்கு
 நினெந்து
 புனையரவு மதியுமணி கயிலை நாதர்தம் பொன்னடியை மேவிஞ்ஞே.

வழி நடைச் சீந்து

இஃது

யாழ்ப்பாணத்திற் பிரபல தர்மசீலராய் விளங்கிய

உயர் திரு. வெ. வல்லிபுரம்

அவர்களால்,

பெரியகடை முற்சந்தியிற் கட்டுவித்திருக்கும்

கெங்கா சத்திரத்தின் பேரில்

காரைதீவிலிருந்து

வரும் வழி மார்க்கங்களைக் குறித்து

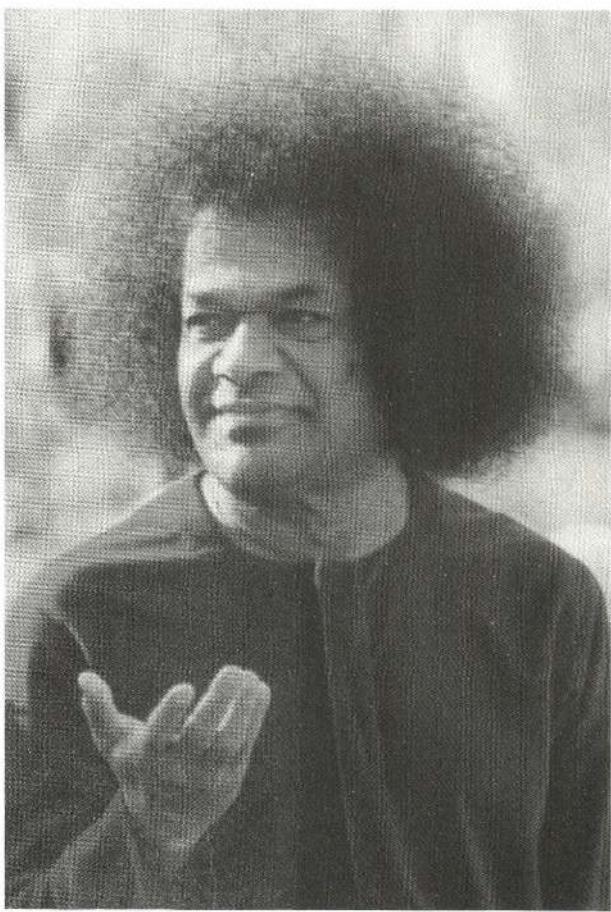
நயினுதீவு வரகவி

உயர் திரு. வெ. க. நாகமணிப்பிள்ளை

அவர்களால்

1902-ம் ஆண்டிற் பாடப்பட்டது.

கான ப்ரியே சாயி கருணாமயி
காதம்பரி அம்பா கார்த்யாயனி (கானப்ரியே)
ஹரிவல்லபி சுகதாயினி
ஓம்கார ரூபினி நாராயணி
புவனேஸ்வரி அம்பா ஜகன்மோஹனி
ஸ்ரீ சக்ரவாசனி ஸாயீஸ்வரி

—
சிவமயம்

வழி நடைச் சிந்து

சத்திரத்தைப் பார்ப்போம் பெண்ணே எட்டிச்
 சற்றே நடவாயென்கண்ணே
 புத்திமிகும் மிட்டாக்கடை வல்லி
 புரபுண்ணியவான் பொருளதனுல்வண்ணை
 கத்தும்பெரியகடையின் முற்சந்தியிற்
 கட்டியிருக்கும் கவின்செறியுமன்ன
 சத்திரத்தைப் பார்ப்போம் பெண்ணே எட்டிச்
 சற்றே நடவாயென்கண்ணே

(சத்)

தேநெழுமுகுங்குமலானே காரை
 தீவிதுபாரோயிலானே இப்போ
 வேளிலதிகமதாலே யிதை
 விட்டுநடவாயப்பாலே
 மானேயிதோபார் அரிசிக்கடைகளும்
 வந்தோர்கோரங்கி நெற்கிட்டங்கிச் சாலையும்
 பாளைசட்டி விற்கும் பண்டக சாலை
 பலசரக்குக்கடை பாராயடியிதோ

(சத்)

மாமயிலேயெட்டிவாராய் இவ்
 வயலோரமெங்கும்நீபாராய்கரும்
 பூமலியுங் கத்திரிமிளாய் சிறு
 பொற்பயரேடேள்ளுமழகாய்
 தாமரிக்கின்ற வெண்காயமுழுந்து
 தனித்தனிகாய்த்துச் சரிந்துகிடக்குது
 தேமொழியே யிலவபார்த்துச் சுணங்காது
 சீக்கிரம்வா வெயிற்றேகம் பொறுக்காது

(சத்)

புண்டரிகத்தியன்னுளே கால்
 பொறுக்குமோகல்லின் மின்னுளே இந்த
 வண்டிலுரேதையின்வழியே காலை
 வைத்துநடவாய் வேல்லிழியே.

கண்டேயதோபார் புன்னூலைக்கடலிற் கவுண்மென்று
 போட்டதோர் பாலந்தெரிவதை
 வண்டார்குழலிது போனால்ப்பாலே
 வழிகொஞ்சந்தானென்கிழியே நடந்துவா (சத்)

பூவேயிதின்முந்நாளே சனம்
 போவது நீர்வழியாலே இதைக்
 கோவாரறிந்திதி பலவாய்ப் பணம்
 கோடிகோடியாகச் செலவாய்
 மேவியேபாலம் பலவகுத்திந்த வெளியிதைக்
 கட்டாவிட்டால் மனிதர்கள்
 சாவத்திலேத்தடையில்லைச் சரியிது தங்கமே
 கால்வைக்கத்தான் முடியாதடி (சத்)

பெண்ணைக்குருத்துகள்பூட்டி வலை
 பெண்களிமுக்கின்றபாட்டி இதில்
 வண்ணக்கயற்கெண்ணடைறலும் நல்ல
 மாதர்பிடிப்பதற்கேலும்
 கண்ணேயீதன்றிச் சிறுவர்கள் தூண்டிலாற்
 கன்னித்திருக்கை சுறுக்கெழுறேமுதற்
 தின்னணமுடனே பிடிக்கின்றுரிந்தத்
 தெருவுங்கழிந்ததென்தேனேயினி நட (சத்)

கானுமில்லிடமென்மானே கொட்டைக்
 காடென்றுசொல்லுவர்தேனே இப்போ
 தோனுதுடையாரின் மடமும் அதிற்
 துன்னியதோர் தண்ணீர்த்தடமும்
 வேணவடலித்தொகைகளுமானது மெல்லியேபார்
 வெவ்வெயில் நேரமாகுது
 பேணுமதிற்சென்று நீருண்டுபோகலாம்
 பெண்மயிலே காலைப்பேர்த்தெட்டிவையடி (சத்)

வேல்விழியே யன்னமிதுவே முன்
 விளம்பும்மடமிது பொதுவேமிகக்
 காலைதொட்டேயென்கபோலம் கால்
 கடுக்குது தாடிதாம்பூலம்

சீலமிகுமன்னப்பேடநடையுள்ளதேனே
கிறிஸ்தவர்செய்துவைத்தேசிறு
பாலர்படிக்கின்றபள்ளிவிளாங்குயர்பாம்
வட்டுக்கோட்டைப்பகுதியைப்பாரடி

(சத்)

மின்னேந் பாராயிக்கூடம் பாலர்
மேன்மாடமீதிலேபாடம் மிக
நந்நயத்தோடுமே கூறிப் பின்பு
நாடோறுமேகியே தேறி
சன்னல்விளாங்கிடுங்கோடதிலே சிலர்
சக்கிடுத்தாரும் நொத்தாருங்கிளாக்குமாய்த்
துன்னிடுவார்சிலர் கூழுமில்லாமற்
துணியுமில்லாமலே சோம்பித்திரிகுவார்

(சத்)

பாராயிதோபனைக்கூடல் பள்ளர்
பாஞ்சுங்கட்குடியாடல் மிகப்
பூராயமாகவேநானும் இதிற்
பொல்லாப்புக்கொல்லாம் சூழும்
சீராரிளாங்குயின்மாதே யிராவியிற்
திக்கிவ்விட்த்தை தெரிந்துகொள்வாய்நீயும்
ஏராம் வழுக்கியாற்றுப்பாலமும் வந்தனம்
இன்னும்மைல் நான்குதானேயிருக்குது

(சத்)

வேகத்தினால் நடைச்சோகம் நிற்கும்
வெய்யிலினாற் தண்ணீர்த்தாகம் மிக
வாகுற்றிருக்குமகோரம் கல்லுண்
டாயும்வருகுதிந்நேரம்
பாகுற்றிடுமொழியேயிம் மடந்தன்னிற்
பக்குவமாய்வைக்கும் தேத்தண்ணீர்போலவே
நாவிற்கினிமைக்கிடையாது வாங்கிநீநன்றாய்க்குடி
பணம்நானே கொடுக்கிறேன்

(சத்)

மாங்குயிலேமனம்போலே சாமான்
வாங்கிடுவாயினிமேலே என்
பாங்கியேவாய்தனிற்போட இலை
பாக்குப்புகையில் கூட

வாங்கியேசன்னாகந்தானு மெடுத்துநீ
 வாபோகலாம் நேரமானதுபோகுது
 தேங்குமியாழ்ப்பாணந் தோற்றுதிப்போதுதான்
 சீவனுனக்குவந்தாற்போற்றெறிகுது

(சத்)

போக்கிரியந்திராசி கோளால் முன்னம்
 புதனுயிர்தன்னை வாளால்வெட்டும்
 தூக்குமரக்காடுபாராய் அதோ
 தோன்றுதோட்டு மடம்வாராய்
 பாக்கியமேயிதோ சோனகர்க்கூட்டம்
 பலவுமிருக்குந்தெருவிதிலேசிலர்
 காக்கும்வேளாண்மைத் தொழின்மிகச்செய்து
 கனவான்களாகயினமோடிருக்கிறார்

(சத்)

நீளயிவைகள்போகாது இதில்
 நின்று சணங்காது மயி
 ஸாளேயியந்திரசாலை யதில்
 ஆயிரம்பேர்செய்வர்வேலை
 தாள்குழலேமெத்தைவீட்டுவேற்பிள்ளையின்
 றன்வீடிகுதுன்றனமெனவேசில
 வாழைகள்பூ விடடிருக்கக்கிராரமும்
 வந்ததிந்தாநம்மனப்படியுண்ணலாம்

(சத்)

தேனேயிவீதியிலிருப்போர் சைவ
 சிந்தனையிற்செல்லும் விருப்போர் ஊண்
 ஆன அமுதுகளனிப்போர் சிவன்
 ஆலயவீதியிற் களிப்போர்
 ஆலைறுசுவையை வகைசேருணவாக்க
 யிவர்களையன்றிமற்றுருண்டு
 தானுகவேபசித்தா விவர்வீடிடினிற்
 சாப்பிடலாம் நெய்யுந்தான்விடுவார்மெய்யே

(சத்)

நன்னுதலாய்சிவநீடித் தையல்
 நாயகியாரோடுங்கூடித்தினம்
 மன்னுமிவ்வாலயமேடி இதை
 வந்தனசெய்துதி பாடி

அன்னமேவாகதி ரேசனதாலயம்
 அங்கேவருவதையுந்தரிசித்து
 மின்னேயிதோபார் முருகேசபிள்ளையின்
 மிக்கதோர்சத்திரத்தின் சிறப்பெலாம் (சத்)

கூனற்பிழைநுதன்மாதே நாட்டுக்
 கோட்டைச்செட்டிகளின்தோதே அவ
 தானத்தோடே ரெத்தவகையும் முத்துச்
 சம்பா அரிசிநெல்வகையும்
 மானத்தோடே விற்று வியாபாரமுஞ் செய்வர்
 வடடியென்றற் பணம் சட்டெனச்சுவர்
 ஏனத்தைக் கூறுதும் வாவாயில் வர்த்தக
 யாழ்ப்பாண சங்கமிதையு நீ பாராடி (சத்)

தங்கமே வங்காளஞ் சேலை இதிற்
 சரிகையினுற் கையில் வேலை மிகு
 சங்கை சேர் பட்டினம்பட்டுயதிற்
 டுனே யிடைக்கிடை பொட்டு
 பங்கமில் காஸ்மீர கும்பகோண நாக
 பட்டினஞ் சேலையும் பாளையங் கோட்டையிற்
 தங்கியபட்டு மிருக்குப் பிடித்ததைத்
 தான்வாங்குவாயடி தையலரேயிப்போ (சத்)

கொட்டடியிற் கறுத்தாராய்ப்புகழ்
 கொண்டார் கடையிதுபாராய் இது
 ஸட்டுமிட்டாய்பூந்திசேகு வடை
 ஸாபமுள்ளச்சிலிப்பாகு
 இட்டமுள்ளபலகாரவகையும்
 இனமினமானகுளோவர்ச்சிமினியும்
 தட்டுநிலைக்கண்ணுடி படந்தாங்கிய
 சங்கைகொள் வல்லிபுரம்கடைபாராடி (சத்)

சேல்விழியேயிந்தக்கடைகள் தனிற்
 சேரும்பலவித உடைகள் மன
 மால்புரியுந்தனமடவாய் கன
 வண்டிவருந்தள்ளிந்தவாய்

பாலினியேயிதோ. வை. வ.

பதியோடமரும்புதிய மனையிதில்
வேலையனந்தம் வினேதமதாமடிமெல்லியரே
கண்விழித்திதைப் பாரடி

(சத்)

அம்பளினயேகடையடியிற் பிள்ளை
யார்பதமேயுந்தன்முடியிற் கொண்டு
தம்பதமாகவேயடியிற் பணிந்
தாயேழுவாயொருநொடியில்
கொம்பளினயே யிதோபாராய்சிலபலகொய்யுஞ்
சாயச்சோமன் விற்பவர்கூட்டத்தை
வம்புசேர்குழன்மாதே யிதற்கப்பால்
வாவாபலகடைநேராகக் காணலாம்

(சத்)

மல்லிமிளாகுவெண்காயம் உள்ளி
வண்டிற்பலிப்பெருங்காயம் சுக்கு
புல்லும்துரமேகோட்டம் ரதம்
பொற்பறு சீரக்க்கூட்டம்
மெல்லயிவைகளைவிற்றுமுற்சந்தி விளங்குங்
கடையைமெல்லெனவேபார்த்துச்
செல்லுமப்பால்மருகேசவைத்திட்டதோர்
தேத்தண்ணீரின்கடை சீக்கிரம்பாரடி

(சத்)

எள்ளொடுதேங்காயின்நெய்யும் வைத்து
வியாபாரமெந்நாளுஞ்செய்யும் மிக
வள்ளலாம்வாணிகர்வீடு இந்த
மட்டில்எல்லாம்பார்த்துப்போடு
தெள்ளமுதேபார் சத்திரந்தனை
தென்புறமாயோர் கிண்ணெற்றிருப்பதை
உள்ளமேநாடியே பாதுங்கழுவிப்பின்
உட்புகலாமெந்தன் கற்பகமேவாராய்

(சத்)

இந்தக்கிணற்றைப்போல் வேறுயக் கட
டிடமெங்குண்டோநீகூறுய் மிக
மந்தரமாங்கீரிமலையிற் கல்லு
வண்டில்வண்டிலாகத்தொலையில்

முந்தியிருந்து கொணர்ந்து பின்னலிது
 முற்றும் செலவோரையாயிரம்
 சந்தமுறுந் தொகைவரையுஞ் சென்றிருக்குஞ்
 சந்தமுறுந் தொகைவரையுஞ் சென்றிருக்குஞ்
 சத்தியமாமித சத்தியமென்னேதே.

(சத்)

தாமரைபோன் முகம்மாதே இதைச்
 சற்றே நீ கேளாயிப்போதே. பாரில்
 நாமிங்கு வந்தது தோன்றும் இதை
 நன்றாய் நீ பார்த்திடவேணும்
 காமப்பகங்கிளியே யிம்மடத்தினிற் கண்ணைடி
 பூட்டிய யன்னல்களைத்தனின
 நாமிப்படிப் பார்த்தனன் உள்ளறை
 யடுக்கடுக்காகத் தொடுத்திருக்கே கண்ணே. (சத்)

பூட்டுக்கதவுகள் கோடி நேராய்ப்
 போட்டிருக்கே கன்சோடிஇதை
 மேட்டு நீபாராய் கண்ணுலே அங்கே
 வீடொன்றிருக்குது மேலே
 நாட்டும் வடமேற்கு முலையிலே யேணி
 நன்றாயிருக்கடி நாமதிலேயேறி
 மேட்டிமையாகவே பார்த்தன மிப்படி
 வேலைகளைங்கேனும் வேறுண்டோ செப்படி. (சத்)

அன்புடனே யென்னையானும் எந்தன்
 ஆசைக்கண்ணனை கேளும். இதில்
 இன்பமுடனே யெந்நானும் திரு
 ஏகாந்த மெய்தியே வாழும்.
 பின்பலகால நீடியே வாழ்கப்பெருமையுடன்
 கட்டுவித்தவரும் வாழ்க
 துண்பமில்லாமல் உலகமும் வாழுகச்
 சொற்றமிழ் கற்றிடும் நற்றவரும்வாழ்க.

தனிப் பாடல்கள்

புண்டர மலருஞ் சாந்தும் பொலிந்த கண்டிகையும் போர்த்த
தொண்டரிற் பதங்க ளாய்ந்தோர் தொகுத்தவண்சிலையிற் பெற்றும்
பண்டிகைப் பதுமைமக்கட் பயந்தரு ஞௌம்போற் கொண்டு
கொண்டலை யிறக்குமுச்சிக் கோபரந்துலங்கு மாதோ.

உண்ணிவந் திறைபா லார்வமுற்றவ ருன்றுமன்பின்
மண்ணிடந்துருவி நோற்பார் மனமெனவயிரந்தாவிக்
கண்ணில சூறைமுட்டிக்களை முகஞ் சிதறி மீன்
புண்ணியம் புரிவார் வாழ்விற் பொலிந்துளமதில்களாம்மா.

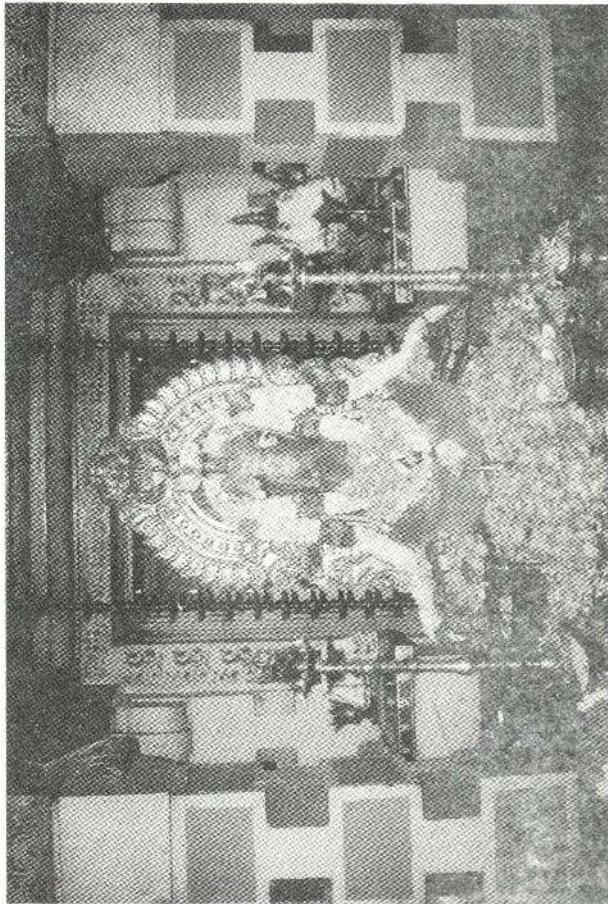
செல் நீர்மை யானவர் வெகுளி தேயப்பினுங்
கல்விசீத் தெழுமுளைக் கதலியா மெனப்
பல்வி காரமு மனத்துறுத பாங்கினிற்
சொல்வ லோரிடித்திடித்து ணர்த்தறாய்மையே.

தெண்டிரையடியிற் கற்கள் பொருது மென் சிறுதாளென்று
வண்டிரைக் கிள்ற கூந்தன் மகளிரைக் கரத்தி ணேந்திக்
கொண்டி ரைமயில் வாயுற்ற புலியெனக்குமரர் போனார்
பெண்டிரை யிணக்கிலாதா ரடைவரோ பெறும் பேறேல்லாம்.

மலைமருங் கிருந்துசாரல் வனத்திடை யிறங்கு மாறுங்
கலையொடு பறமு மென்னக் காதலி யோடு மக்கள்
பலரொடுங் கலத்தால் வள்ளம் பலவினு மிழிந்து புக்கார்
சிலவர்மைந் திறுங் காலத்திற் சிறந்ததுமதியே யன்றே.

திரஞ்ஞடைச்சனங்களேற்றுந் திமிலினாங் கரையிற் சேரப்
புரளிலாப் பரவை மீதோவ் வொன்றினும் போந்து குழு
மருள் வரைத்தருவிற் போழ்ந்த வூனமிலனந்தம் வள்ளம்
மருஞ்ஞடைப்பினியினேர்பான் மருத்துவர் விரைந்துற்றேன்ன.

சென்றிடு மகளிர் சிலலோர் எளிது சென்றிடுது மென்றுந்
தன்றுளை வரின் காலாற் றினடைவது தமக்கு மென்று
மொன்றேரு மகவையீந்தங் குவரியின் வேலை போனார்
கண்றுடை யவர்பின் போந்த கபிலையின் குலங்கள் மான்.

தாயே யாலே யுன்சரவேந் தமரே யாலே யுன்சரவேந் கு
கீச்சே யாலே யுன்சரவேந் திருக்கே யாலே யுன்சரவேந்
காரேயே யாலே யுன்சரவேந் கணியே யாலே யுன்சரவேந்
நாரேயர் கண்று கலைமகள்போ ஸெயந்தோ டெரித்தா யுன்சரவேந்.

கரைபுகுங் கலத்தினீங்கிக் கால்வழி கரை சென்றுரும்
விரைதரு வள்ளாந் தோறு மிழிந்தவண் மேவினுரும்
வரைபுரை தோளா ரேந்த மகிழ்வொடு வந்துற் றுரும்
முரை செயும் பரைதனுமத் தொலிகட லொலியை யுண்ணும்.

முத்தவரனந்தமாழுதாட்டிக் எனந்த முற்று
வாத்தரு மனந்தமன்ன வரிவையரனந்தம் வாலை
வாய்த்தவ ரனந்த மங்கை மடந்தையரனந்தம் பாலக்
சூத்தரு மனந்தம் பால்வாய்க் குழவிக எனந்த மன்னே.

கற்றவ ரனந்தங் கலவி கற்பவரனந்தங் கோதி
னற்றவ ரனந்தஞ் செல்வ னராதிபரனந்தந் தேட்டி
னுற்றவ ரனந்த முத்தியோகரு மனந்தங் கை செய்
மற்றவ ரனந்த மெண்ணி வருவது மனந்த மன்றே.

உள்ளக்குறி யடைந்து தேவிக்குபகரித்திடுவான் பல்சீர்
விளக்கொடு வருவார் சில்லோர் வீசிடுங் கவரிகாலிற்
கொளக்கரும் வட்டநாகக் கொடியொடு வருவார்சில்லோர்
களக்கமில்பட்டினுய்ந்த கவிகையொடுறுவார் சில்லோர்.

வேல் கொடு வருவார் சில்லோர் விழிகொடு வருவார் சில்லோர்
கால் கொடுவருவார் சில்லோர் கரங் கொடுவருவார் சில்லோர்
பால் கொடு வருவார் சில்லோர் பழங் கொடுவருவார் சில்லோர்
மால் கொடு வருவார் சில்லோர் மனங் கொடுவருவார் சில்லோர்.

அங்கமீ் துற்ற தீநோயது வதற் கிலக்கதாகத்
தங்கமா மதனால் வங்கந்தாமிரம வற்ற லுற்ற
பங்கநீங் குறுப்ப தேபோற்பல கொடுவருவார்பல்லோர்
துங்கமார் குழவிதூங்குந் தொட்டில்கொண்டுறு வார் பல்லோர்

உ

சிவமயம்

நயினை ஸ்ரீ நாகபுவணியம்மை திருவுஞ்சல்
ஸ்ரீஸ்ரீ ம. அமரசிங்க புலவர்

சீர்பூத்த தென்னிலங்கை தன்னில் மேவும்
 திரைபூத்த கடநயினை நகரில் வாழும்
 ஏர்பூத்த நாகேச வரியைப் போற்றி
 இசைபூத்த செந்தமிழால் ஊஞ்சல் பாட
 ஆர்பூத்த சட்டமெளவியரணா ரீன்ற
 அருள்பூத்தவறி பிச்சை தொழிலென் ரோதும்
 கார்பூத்த மும்மைமத களிற்றின் பாதம்
 கரம்பூத்த மலர்கொண்டே கருதி வாழ்வாம்.

1

பலனோங்கு செம்பவளங் கால்க ளாக
 பகர்வைர ரத்தினமே விட்ட மாக
 குலனோங்கு வெண்டரளங் கயிற்தாக
 சுற்றிய மாணிக்கம் பலகை யாக
 வலனோங்கு மூஞ்சன்மிசை யினிது வைகி
 மலர்மகளுங் கலைமகளும் வடந்தொட் டாட்ட
 நலனோங்கு திருநயினை நகரில் வாழும்
 நாகபர மேஸ்வரியே யாழ்ஞ்சல்

2

உவகையொடு மலரயன் மால் கரங்கள் கூப்ப
 ஓசைமணி வாயிலட்ட பாலர் காப்ப
 தவமறையோர் தூபமொடு தீபங் காட்ட
 தாழ்ந்துகண நாதர்புகழ் மாலை சூட்ட
 அவரிடப துவசமகள் வாணந் தூர்ப்ப
 அனந்தன்முதலூர் கர்செய செயவென் றார்ப்ப
 நலவயறுசீர் நயினைநகர் தன்னில் வாழும்
 நாகபர மேஸ்வரியே யாழ்ஞ்சல்

3

கொம்பினோடு துடிமுரசு முழவமோங்க
 குடைகளுட னாலவட்டம் குழுமி யோங்க
 தும்புருநா ரதர்வேத கீதம் பாட
 தொண்டரக மகிழ்ந்துசுக வாழ்வு கூட
 வம்பவிழு மலர்மாரி யமரர் பெய்ய
 வரமுனிவி ரடிபரவி யாசி செய்ய
 நம்புமடி யவர்க்கருளி நயினை வாழும்
 நாகபர மேஸ்வரியே யாழூஞ்சல்

4

அன்னநடை யயிராணி கவிகை தாங்க
 அயிலைநிகர் விழியரம்பை ஆசி யேந்த
 வன்னமுலை யுருவ சிவெண் கவரி வீச
 மணிகொள்கிரு தாசிகமண் டலங்கைக் கொள்ள
 மின்னிடைமே னகைவெளிலை பாகு நல்க
 வியந்திலோத் தமை விகித நடனஞ் செய்ய
 நன்னயஞ்சேர் நயினை நகர் தன்னில் வாழும்
 நாகபர மேஸ்வரியே யாழூஞ்சல்

5

மதிமுகமா வினிபனிநீர் வாசந் தூவ
 மயிலைநிகர் சுகேசமல ரடிக ணீவ
 விதிமுறைமங் கலைமுதலோ ராலஞ் சுற்ற
 வேதியர்தம் மகளிர்க்கப வசனஞ் சாற்ற
 அதிவினைய மொடுசுமனை யாடி காட்ட
 அன்பினநிந் திளதககந்த வருக்க நீட்ட
 நதியுலவு நயினைநகர் தன்னில் வாழும்
 நாகபர மேஸ்வரியே யாழூஞ்சல்

6

- கோலமுறு வைரமணிச் சுட்டி யாட
 குலவுமெழின் மாணிக்கத் தோடு மாட
 வாலியமுத் தாரமொடு மதாணி யாட
 வயங்குவளை தொடியுடனங் கதமுமாட
 சாலவொளிர் பாடகமுஞ் சிலம்புமாட
 தண்டையொடு பாதசரந் தயங்கி யாட
 ஞாலமுக மெனவிளங்கு நயினை வாழும்
 நாகபர மேஸ்வரியே யாழூஞ்சல் 7
- முந்துதவ மாதர் துநி கூறி யாட
 முகமனொடு புண்மாதர் முன்னின் றாட
 வந்தனையோ டுரகமட மாதராட
 வரையிலுறை மாதரடி வணங்கி யாட
 கந்தருவ மாதரிசை பாடி யாட
 கருதரிய புவிமாதர் களிகொண் டாட
 நந்துதவழ் கழனிசெறி நயினை வாழும்
 நாகபர மேஸ்வரியே யாழூஞ்சல் 8
- ஆரணியே யம்பிகையே யாழ ரூஞ்சல்
 அந்தரியே சௌந்தரியே யாழ ரூஞ்சல்
 பூரணியே புங்கவியே யாழ ரூஞ்சல்
 புராதனியே புராந்தகியே யாழூஞ்சல்
 காரணியே காருணியே யாழ ரூஞ்சல்
 கண்ணிகையே கண்மணியே யாழ ரூஞ்சல்
 நாரணியே நாயகியே யாழ ரூஞ்சல்
 நாகபர மேஸ்வரியே யாழூஞ்சல் 9

பனிவரையில் வருமுமையே பரையே போற்றி
 பகருமற மெண்ணான்கும் வளர்த்தாய் போற்றி
 தனிமுதலாம் பரமனிடத் தவளே போற்றி
 தணப்பில் பல சக்திவடி வானாய் போற்றி
 இனிமையிகு மாரமுதே கனியே போற்றி
 எவ்வுயிர்க்குந் தாயாகி இருந்தாய் போற்றி
 தனிகுலவு நயினைநகர் தன்னில் வாழும்
 நாகபர மேஸ்வரியே யாழூஞ்சல்

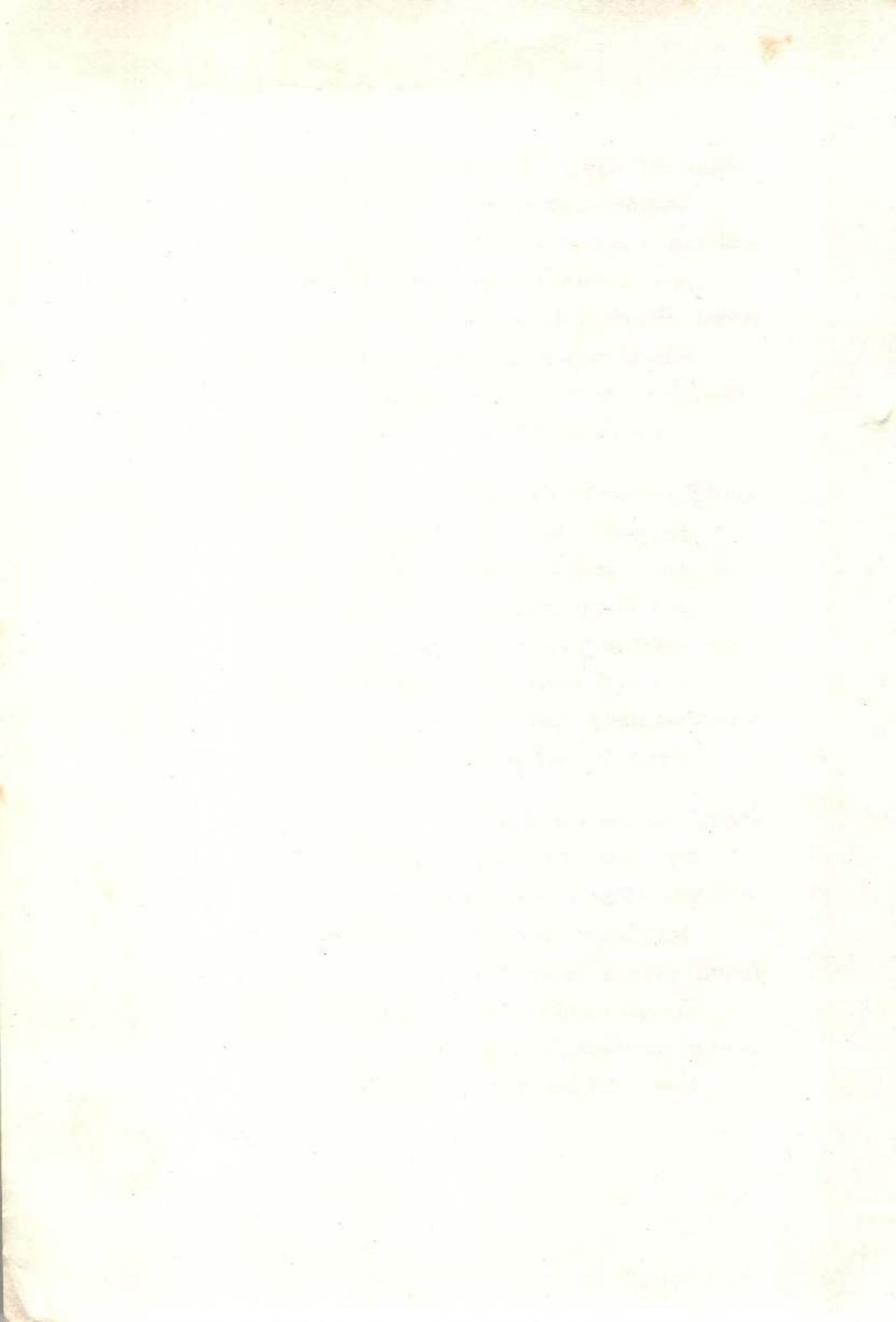
10

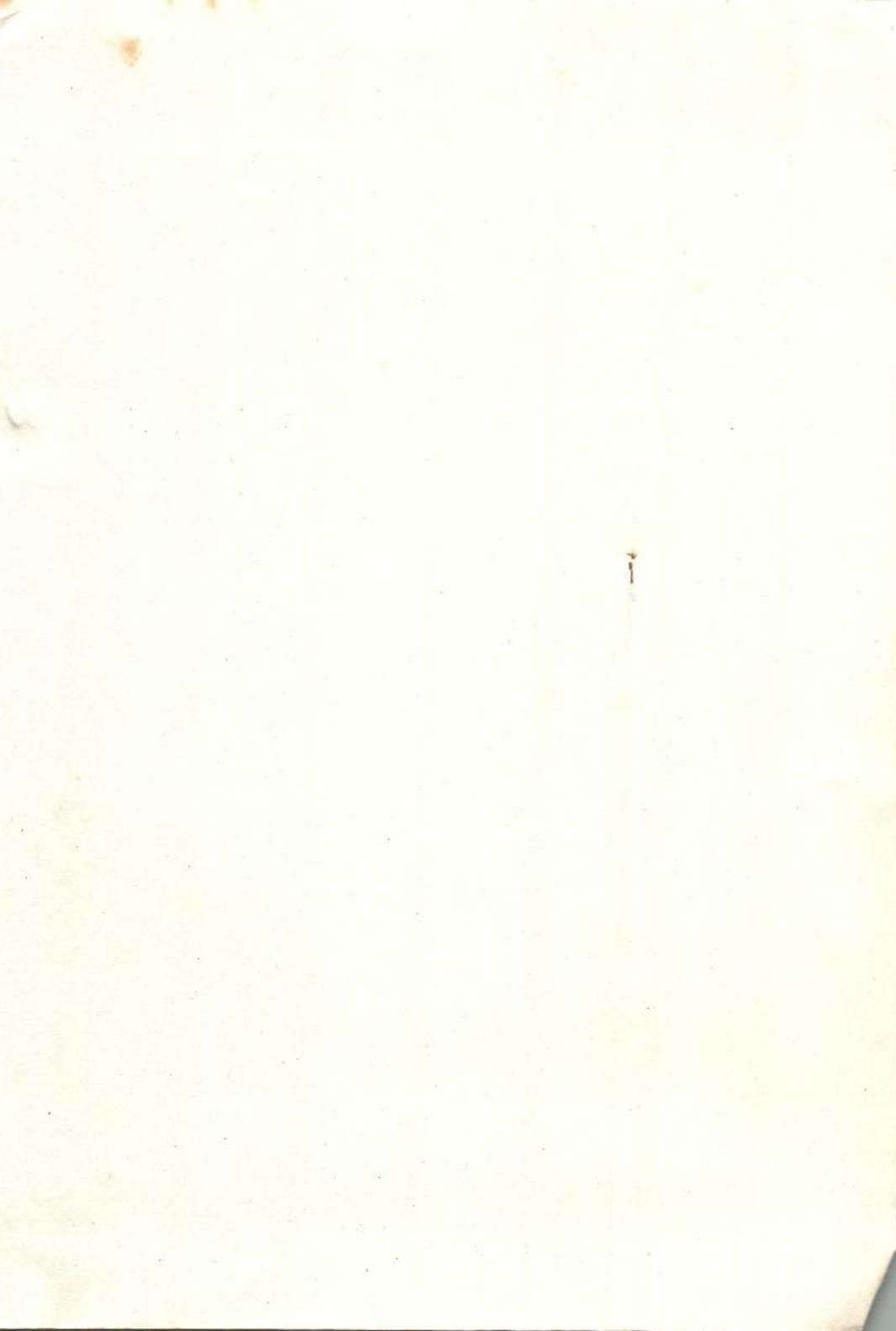
ஆவாழி யந்தணரோ டரசர் வாழி
 அரியதவ மகநிகமா கமமும் வாழி
 தாவில்குல மங்கையர்கள் கற்பும் வாழி
 சைவசமய முமறமும் தழைத்து வாழி
 பாவார்வெண் ணீறுபஞ்சாட்சரமும் வாழி
 பாடியவூஞ் சற்றமிழும் பாரில் வாழி
 நாவலர்கள் புகழ்நயினை நகரும் வாழி
 நாகபர மேஸ்வரியும் வாழி வாழி.

11

சீர்வாழி சிவசமயம் வாழி வாழி
 தேவாதி தேவுமெல்லாத் தேவும் வாழி
 பார்வாழி மதிதொறுமும் மாரி வாழி
 பசக்குலம் வேதியர் தருமம் பலவும் வாழி
 நீர்வாழி நயினை நகருறைவோர் வாழி
 நீடாயுளன் சொர்ணம் நிறைந்து வாழி
 ஏர் வாழி இராமச்சந்திர மகிபன் வாழி
 இனம்வாழி இவ்வுஞ்சல் வாழி மாதோ.

12

திருவிளங்கு நயினையந் தீவகத்து வாழும்
தேவியொரு நாகபூ ஷணிதன் மீதே
கருவிளங்கு முயிர்கள் படித தின்பம் மேவக்
கணிநிரோட்ட யமகவந் தாது செய்தான்
பெருவிளங்கு கலைகளொலாந் தெளியக் கற்றேண்
பெரிதுகவி இயற்கையினிற் பாடும் நாவான்
தருவிளங்கு கரமுடையான் நீதி மிக்கோன்
சகம்போற்றும் நாகமணிப் புலவன் தானே.

வித்துவசிரோமணி
பிரம்மழுஷி.கணேசயரவர்கள்

